

C:\Users\Plazma\Desktop\303\Miroslav_Hamrik-Na_Radaru_Zeme.pdb

PDB Name: Miroslav Hamrik - Na radaru...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Miroslav Hamřík - Na Radaru Země: První kontakt

Uživatel, který zaplatil poplatek, může být publikace šířena jiným osobám. Ty však musí opět za svoji osobu uhradit poplatek. Vyjmuty z povinnosti platit tyto poplatky jsou školy, nemocnice, charitativní sdružení a spolky, které mohou produkt používat zcela ZDARMA, jen musí na autorovu adresu zaslat oznámení, že produkt užívají a svoji adresu.

Každý nový uživatel je povinnen uhradit autorskou odměnu.

Bezplatně mohou tuto publikaci používat pouze výše uvedení uživatelé a to výhradně pro svou osobní potřebu.

Využití k jiným a komerčním účelům není bez písemného svolení autora povoleno.

Uživatel, který publikaci užívá, ale nechce uhradit autorskou odměnu, porušuje zákon.

Není povoleno provádět jakékoliv změny v publikaci bez svolení.

Další šíření této publikace - tzv. redistribuce je možné pouze v nezměněné podobě a výhradně zdarma. I zde je však koncový uživatel povinnen zaplatit uživatelský poplatek.

Je povoleno tuto publikaci převádět na jiný typ média /např. papír/, ale jen v počtu jednoho kusu a jen uživateli, který zaplatil poplatek. Povoleno je i rozmnožení publikace zvláštní technikou pro potřeby nevidomých. Ostatní konverze jsou možné jen se svolením autora.

K případnému uveřejnění v rozhlasovém či televizním vysílání, je nutné si vyžádat souhlas autora.

Bez svolení autora není možné tuto publikaci šířit jako součást či doplněk jiné publikace či díla.

Zařazení této publikace do souborného díla /např. CD-ROMu, WWW knihovny atd./ je možné jen se svolením autora. /U CD-ROMu to platí při nákladu nad 5 kusů/

Uživatel souhlasí bez výhrad s užíváním publikace a to jen na vlastní nebezpečí.

Autor nenese žádnou odpovědnost za jakékoliv případné škody způsobené užíváním této publikace.

Uživatel má právo zasílat autorovi všechny své názory, připomínky či doporučení týkající se této publikace. Autor však nemusí jeho připomínky respektovat.

Všechna práva jsou vyhrazena a to i na kopie na elektronická média a rovněž na autorem povolené kopie pořízené fotomechanickou cestou.

Publikaci lze užívat pouze tehdy, pokud uživatel zcela a bez výhrady souhlasí se všemi výše uvedenými podmínkami.

Knihla může být součástí elektronické knihovny jen s vědomím autora.

Autorem této publikace se rozumí MILOSLAV HAMŘÍK.

Je přísně zakázáno editovat a měnit jakékoliv údaje obsažené v souborech !!!
Je-li v souboru chyba, zašlete prosím oznámení autorovi a on ji opraví.
Autor: Miloslav Hamřík ml.

Pokud někdo vyrobí nějaký produkt, který je lidmi používán /byť jen po určitou dobu/, měl by za to dostat odpovídající odměnu. To je princip trhu starý již několik tisíciletí. Takže, pokud budete chtít tuto knihu číst, měly by jste zaplatit uživatelský poplatek, který je opravdu velice nízký a vyjde vás na daleko méně peněz, než při koupi papírové knihy. Protože jsem zaznamenal díky Internetu i ohlasy ze zahraničí /konkrétně ze Slovenska a z Kanady/, rozhodl jsem se rozšířit počet přijímaných měn. Strašně moc by mně potěšilo psaní z ciziny...

Zaplacení či nezaplacení autorovi je věc, která je zvláště v naší zemi dost ožehavá. Spousta lidí totiž programy nebo data krade, což je v rozporu s autorským zákonem. Na druhou stranu je nutné si připustit, že často se tak děje i kvůli neúměrně vysokým cenám výrobcům. Je mi jasné, že mně samotnému se nepodaří tento nešvar zničit, ale pevně doufám v to, že když jsem dal ceny tak nízko, jak nízko jsou, že uživatelé tento produkt a hlavně jeho autora podpoří v další tvorbě tím, že zaplatí uživatelský poplatek.

Z každých vybraných 1000 Kč je 100 Kč věnováno na některé z humanitárních kont věnovaných dětem v ČR. Mějte tedy knihu doma legálně a podpořte tím i humanitární konta.

CENY:

Jednotná: /uvedená cena nebo klidně i více :-)/

30 Kč

30 Sk

5 \$

10 DM

2 libry

ADRESA AUTORA:

MILOSLAV HAMŘÍK ML.

MAJROV 611

ZBÝŠOVU BRNA

664 11

TEL.: 0502 - 431 025

E-mail: Miloslav Hamřík ml.

Předmluva

Děj knihy se začíná odehrávat na fiktivní planetě s fiktivním názvem, dejme tomu třeba Země. Fiktivní člověk s fiktivním jménem Max chodí do fiktivní práce a za ni dostává fiktivně průměrnou výplatu... Mějte při čtení této knihy na mysli to, že vše je pouhá fikce, která se nemůže nikdy uskutečnit. Autora /tedy mně/ považují lidé za hmm a myslí si o něm ehmm. Již ve svém ranném věku ho upoutali počítače a vše co s nimi souvisí - tedy vše co se z globálního aspektu vesmíru nevymyká racionálnímu spojení s tímto fenoménem, jakož i vše co se nevymyká racionálnímu spojení s tímto spojením. Tato kniha je svým způsobem parodie, ale mějte na mysli, že parodie je nejlepší způsob vyjádření obdivu /až na jisté výjimky - KELLY FAMILY/. To že se děj kromě poloviny vesmíru odehrává zčásti i v Brně má celkem jednoduché vysvětlení. Mám Brno moc rád a taky ho trochu znám.

Jsem si vědom, že začátek knihy má trochu menší kvalitu, to je způsobeno tím, že je to moje první kniha a ze začátku jsem se teprve učil. Snažil jsem se v knize trochu smísit Terryho Pratchetta a Douglase Adamse, kteří mají oba trochu odlišný humor a přidat něco ze sebe. To jak se mi to povedlo však musíte posoudit vy - čtenáři.

Po tomto jasném, stručném a hlavně srozumitelném fiktivním úvodu si už Vás nebo vás dovoluji pozvat ke čtení tohoto svým zvláštním způsobem v české próze /nelekejte se toho slova, to není nadávka/ kultovnímu dílu.

Tuto knihu považuji za kultovní z těchto důvodů:

- Je to jedna z mála mých dokončených věcí.
- Větší nesmysly si dokáže vymyslet málokdo a když, tak to nekompenzuje psaním na papír /do počítače/.
- Většina lidí by chtěla mít problémy autora /a naopak/.
- Opět jednou po čase vychází v našem reálném světě něco, za co autora zavřou /do blázince/.
- Mám moc rád záhadné věci, líbí se mi slovo "kultovní", jehož neznám význam a za kultovní tvorbu považuji i stvoření Země /to se zase někdo sekl/.

Součástí předmluvy je i autorovo prohlášení, poděkování a věnování:

Prohlášení:

Já, autor této knihy přísahám, že jsem si celý děj této knihy od základu vymyslel a vše je pouhá fikce. Žádná z osob v knize uvedených ve skutečnosti nežije. Osoby, jejich jména i události obsažené v této knize jsou smyšlené... Autor se omlouvá všem které touto knihou urazil a všem které nestihl urazit. Pokud se těšíte na reálnou SCI-FI knihu, tak ji raději odložte, protože tato kniha je opravdu zcela jiného žánru - CRAZY SCI-FI. Doufám, že se při čtení této knihy budete bavit jako já při psaní.

Poděkování:

Děkuji Terryemu Prattchetovi a Douglassi Adamsovi za to, že začali psát knihy.
Děkuji Lukáši Gallinovi, za bezmeznou podporu v psaní této knihy.
Děkuji Petru Bučkovi, který mi dělal soukromého korektora.
Děkuji Adamu Zbiejczukovi, který opravil již zkontrolovanou knihu a našel mnoho chyb.
Děkuji Pavlovi Janků a Pavlovi Floriánovi za podporu.
Děkuji Billovi Gatesovi, za to, že počítače dnes znamenají to co znamenají.
Děkuji všem mým učitelům za to, že to se mnou všechno vydrželi a přežili.
Děkuji časopisu LEVEL a rádiu KROKODÝL za to, že existují.
Děkuji Tamaře Punčochářové, mojí spolupracovnici v práci, za její optimistický pohled na svět /někdy/.
Děkuji Radkovi Špidlovi, že zařadil tuto knihu na jedno ze svých CD.
A v neposlední řadě děkuji všem, kteří si tuto knihu nalistovali za jejich odvalu, doufám, že si přijdete na své.

Věnování:

Tuto knihu věnuji všem, které upoutal svět science fiction, svět fantasy a svět počítačů. Díky vám všem je svět veselejší a hravější...
A také mé bývalé učitelce z matematiky, paní magistře Danuši Horákové.

MOTTO: " Vše souvisí se vším..."

MOTTO 2: "... a sakra !!!"

Kapitola 1

"Kykyriký.... Kykyriký ..." snažil se na sebe upozornit ráno kocour a nutno podotknout, že se mu to nakonec povedlo. Maxmilián si promnul oči.

"Zatraceně, to už je zase pondělí?" zeptal se sám sebe a nutno podotknout, že zbytečně. Věděl, že je pondělí. Alespoň až do dneška to tak na Zemi chodilo, že po neděli je pondělí. Dokonce je pondělí po neděli pojmenované - pondělí. Chtě nechtě se převálil a podíval se na hodinky, které ležely na stole.

"Sakra, že by mi šly špatně hodinky?"

Nahmatal ještě poslepu vypínač rádia a zapnul jej. Hlasatel mu se škodolibostí v hlase právě oznamoval, že už skutečně je osm hodin. Maxmilián pomalu vstal a mezi zuby procedil velmi neslušnou nadávku, zív a uviděl z okna kocoura. Vzal si do ruky knížku ze stolu a potěžkal ji. Pak ji položil a zkusil si potěžkat jinou. Byl to shodou okolností třetí díl Ottova slovníku naučného a jeho váha šesti kilogramů se mu docela zamlouvala. Otevřel okno. Kocour se na něj podíval a provokativně zakokřhal. To už Max nevydržel a hodil po něm knihu. Kocour s úsměškem v očích zamňoukal, ale to neměl dělat, protože pod třetím dílem ležel díl čtvrtý. Tentokrát již kocour svůj úhybný manévř nestačil zopakovat a tak mu čtvrtý díl přistál na hlavě.

"Kacříků, kycříků," snažil se vzpomínat a hlavně si vzpomenout, jak vlastně má mňoukat kocour. Max se vyklonil z okna a zakřičel, "Ještě jednou mě zapomeneš vzbudit a zakroutím ti krkem."

Kocour si raději zalezl pod kurník a Max vešel do koupelny. Na kartáček si vymáčkl trochu pasty, otočil kohoutkem a z vodovodu se ozval zvuk, který mu připomínal zvracejícího opilce. Jen matně si vzpomněl, že mu včera ráno soused Smith říkal cosi o opravě vodovodu.

"Pane Bože, proč?" zavzlykal. Potom si ale uvědomil, že má málo času a mrštil kartáčkem na zem. Vzal si holící strojek a oholil se.

"Alespoň, něco..." řekl si.

Otočil se a šlápl na kartáček. Zřejmě by jste nevěřili, na jak malém množství zubní pasty lze uklouznout. Maxovi se to povedlo na nějakých 6-ti gramech, udeřil se hodně do hlavy a zaklel. Zaklel ještě jednou. Zdálo se, že teprve až to

druhé zakletí zabralo. Zkusil to potřetí a hned mu bylo daleko lépe. Rychle si oblékl kalhoty a ponožky, vklouzl do saka a zkusil si uvázat kravatu. Skoro se na ní oběsil, a tak ji raději zmuchlal a hodil na postel. Z věšáku si vzal klíčky od auta a zabouchl za sebou dveře. Právě se chystal odemknout si dveře od auta, když zjistil, že tu něco nehraje. Auto! Jeho auto!! Někdo mu ukradl auto!!! Nyní už nepotřebné klíče od auta začal mačkat v ruce. Měl zlost, dnešek je jeho černý den. Ale to je vlastně celý jeho život. Odhodil slisovanou kuličku a vydal se do práce pěšky. Jít do práce pěšky je sice v Americe považováno za společensky nepřipustnou chybu, ale Max vlastně jinou možnost neměl. Za svůj plat účetního si nemohl dovolit dvě auta. Ostatní kolegové účetní měli sice dvě až tři vily, pět aut a pěkně tučné konto v bance, ale Max se nikdy nedostal k takovému kontu, ze kterého by mohlo zmizet půl miliónu dolarů a nikdo by se nestaral kam. Maxovi prolétlo nad hlavou se hřmotným rachotem letadlo. Musel si zacpat uši.

"Zatracená letadla," zařval přes celou ulici, protože věděl, že ho kvůli hluku letadla nikdo neuslyší. Čeká ho ještě pěkný kus cesty.

Podíval se na hodinky.

"11.20, to se asi šéfovi nebude líbit," pomyslel si, nadechl se a rázným krokem vešel do kanceláře.

"Šéf s tebou chce mluvit," oznámil mu škodolibě kolega.

"Asi mám problémy," pomyslel si Max.

Nervózně se na něj pousmál a přešel ke dveřím kanceláře vedoucího. Zaklepal potichu a modlil se, aby to šéf neslyšel.

"Dále!" ozvalo se za dveřmi. Max třesoucí se rukou stiskl kliku, dveře se zlehka otevřely a Max jimi uviděl šéfa sedícího v křesle. Gaiger, jak se jeho šéf jmenoval, byl typický tlustý šéf s typicky nepříjemným hlasem a typicky malým mozkiem. Strašně rád nadával lidem a ještě raději je vyhazoval. Jakmile uviděl Maxe jeho oči se proměnily ve dva diamantové vrtáky, které hledaly něco příhodného, do čeho by se zavrtaly.

"Doufám, že jste se vyspal do růžova," procedil mezi zuby a vychutnával si svoje postavení vedoucího, tak jak to nejlépe uměl. A uměl to opravdu moc dobře.

"Moc se omlouvám, pane, ale zaspal jsem, neteče mi v domě voda a ukradli mi auto..." pokoušel se vysvětlit svou situaci Max.

"Vy mě máte asi za hodně velkého idiota, že...?" zařval na něj Gaiger, "Takové nesmysly si můžete říkat někomu jinému. To už se stalo tento měsíc podruhé a já nepotřebuji zaměstnávat lidi, kteří chodí do práce pozdě a ještě se mi vysmívají do očí," poslední slova Gaiger už vyložené křičel svým písklavým hlasem.

"Ale..." snažil se mu v době, kdy se Gaiger nadechoval, skočit do řeči Max a současně přemýšlel o té větě s idiotem, s kterou celkem souhlasil.

"Máte padáka !!!!!!!!!!" vybouchnul Gaiger.

"Sbalte si svoje krámy a vypadněte z kanceláře," dodal.

Ve stejné chvíli se zvenčí ozvala jakási vzdálená detonace a celá kancelář se otřásla.

"Proboha, co to mohlo být?" zeptal se udiveně Gaiger a bylo na něm vidět, že se dost lekl. Celý se třásl.

"Nevím, ale při mém štěstí mi explodoval dům," odpověděl suše, našťavaně a dost hlasitě Max a šel si sbalit svoje věci.

Gaiger zavřel dveře a otevřel zásuvku ve stole. Tam ležel kazetový magnetofon a mikrofon. Gaiger vypnul nahrávání a rozhodl se přehrát si jejich rozhovor. Při slovech "Máte padáka..." se Gaiger usmál. Miloval tyto dvě slova a rád poslouchal svůj hlas. Vytáhnul z magnetofonu kazetu a zařadil si ji do archivu. Nezasvěcený člověk by možná řekl, že je to egoista, ale pravda byla prostější - byl to blbec.

Max se podíval do krabice. Ležely tam dvě knížky, trocha kávy v uzavíratelné sklenici, hrnek s otlučeným ouškem, jedna cena "Nejlepší zaměstnanec měsíce", tři ceny "Nejhorší zaměstnanec roku" a krabička sušenek.

"Hmm, moc toho tedy není," řekl si sám pro sebe a ještě jednou prohledal celý stůl. Když už nic nenašel, rozhlédl se kolem, vzal svoji krabici a tiše odešel.

"Za měsíc už nikdo nebude vědět, že tu někdy někdo takový pracoval," pomyslel si a netušil, že budoucnost si pro něj chystá celou kupu překvapení. Je ovšem daleko lepší, že to nevěděl.

Max šel pěšky domů. Nesl si už jen dvě knížky, protože se mu ještě na schodech v budově, kterou právě opustil, krabice rozpadla v rukách. Tiše si šlapal svou cestou a přemýšlel o životě, o své práci, o sobě, o vesmíru a vůbec. Podíval se na hodinky. Bylo už 15.42 a Max si uvědomil, že dnes ještě nic nejedl.

"Ještě štěstí, že už budu doma, vždyť už vidím, jak mi kouř stoupá z komínu, to bude doma teploučko, najím se, přečtu si noviny a pokusím se najít si nějakou novou práci. Však ono nebude tak zle," pomyslel si.

"Moment, vždyť já topím elektřinou, takže jak se mi může kouřit z komína?" blesklo mu hlavou a utíkal trapem k domovu.

Když došel ke svému domku, uviděl jak si v troskách jeho domu hoví letadlo. Ne ledajaké letadlo. BOEING 747. Takové to nádherně veliké, které Vám udělá z vašeho domku staveniště. Max byl nešťastný. Dnešek mu připadal jako zlý sen, ale to hlavní mělo teprve přijít.

"Už toho mám dost!" našťaval se Max a vzal si do ruky sekeru, kterou našel v bývalém skleníku. Chvilí přemýšlel co a jak a pak se vydal na letiště.

"To mi někdo zaplatí," uchechtl se přesně tím způsobem, jako to dělají šílenci.

"Mohl bych mluvit s ředitelem letiště?" vletěl do kanceláře Max a ačkoliv to možná mohlo znít jako otázka, tak to byla

spíše hrozba. Zvlášť když to zdůraznil sekerou, kterou si jen tak z dlouhé chvíle přehazoval z ruky do ruky.

"Jistě, ale pan ředitel Darson je nyní na startovací rampě," sdělila mu medovým hlasem sekretářka, zvyklá už na ledascos.

"To nevadí, já si ho najdu," odpověděl potichu Max a oči se mu podlily krví. Pak si něco uvědomil.

"A kde to je?" rychle se zeptal.

"Já nevím, ale dám vám mapu," usmála se sličná děva a podala Maxovi mapu rozměru A0 s nápisem "Airport - TOP SECRET ROOMS"

"Mnohokrát Vám děkuji slečno," poděkoval Max a utíkal na rampu 7.

V hale letiště si mapu rozložil.

"Aha, takže existují dvě cesty, buď doprava, doleva, rovně, doprava, rovně, doleva, doprava, rovně, rovně, doprava, doleva, doleva, doleva, rovně, doprava a rovně, nebo 300 metrů rovně." Zmačkal mapu do úhledné kuličky a pokusil se si ji narvat do kapsy. Po první odbočce se dal doprava a za chvíli dorazil na veliké prostranství, kde stálo jen několik lidí. Ředitel stál zrovna u řečnického pultu a mluvil.

"Teď si s ním asi nepromluví," pomyslel si Max a zahlédl dva policisty, kteří procházeli okolo hangárů.

"Měl bych se na chvíli někam schovat," napadlo jej a rozhlížel se okolo sebe, kam by se mohl uklidit. Docela blízko stálo podivné letadlo. Nemělo žádné podvozky a žádná křídla, ale letadlo to být muselo, protože se na něm leskl nápis ASA - Amatérské Spojené Aerolinie. Max se rozhlédl, zda se po něm někdo nedívá. Když zjistil, že všichni lidé se upřeně pozorují ředitele, vběhl do letadla. Bohužel ho nenapadlo, že viděl jen část nápisu a že celý nápis znamená zcela jinou zkratku: NASA.

Ředitel Darson mluvil dlouho o nějakém novém a zcela převratném druhu paliva, zkrátka úplně nudné a nezajímavé věci. Taký říkal něco o převratném typu raket, které nemusí startovat z kosmodromu, ale postačí mu obyčejné letiště. Najednou ředitel přestal mluvit a Max se nenápadně podíval z okénka. Všichni lidé se dívali na letadlo, ve kterém se nalézal, a všichni lidé měli v očích jistý podivný výraz, který Maxe trochu znepokojil. Byl to výraz, který si pamatoval z dětských let, když prohrál své nejlepší kuličky na jaře a kamarádi si je rozdělovali. Byl to výraz malého dítěte, které se těší na novou hračku a zároveň v tom výrazu byl náznak posvátné úcty.

"Bzzzzz," začaly se pomalu zavírat dveře letadla.

"Pusťte mě ven..." začal ječet ze všech sil Max a kopal do titanových dveří, které se mohly chlubit i tím, že byly zkonstruovány jako zvukotěsné.

"Čas $t = -5$," prohlásil monotónním hlasem počítač a hned pokračoval: " $-4, -3, -2, -1$ "

"Fuj, to je ale blbej fór, hned mně pusťte ven," dožadoval se Max, který stále kopal do dveří. "START," vykřikl se škodolibou radostí počítač. V té chvíli se Maxovi zdálo, že má nohy snad až v krku. Pohlédl na ně a zjistil, že má nohy až v krku. Max udělal tu nejrozměšší věc, kterou mohl udělat, totiž omdlít.

Ředitel letiště seděl v pozorovacím centru s několika jinými muži, kteří se zajímali o výsledky právě probíhajícího pokusu. Měli svůj zrak upřený na informační obrazovku a poslouchali ředitele.

"Pánové, toto je již pátý experiment, který má ověřit, zda lze novou Eitnerovou metodou dosáhnout vyšší rychlosti raket a raketoplánů. Jak jistě víte, v krajním případě by teoreticky měl tento nový systém zrychlit až na rychlost blízkou rychlosti světla. Bohužel, všechny předešlé pokusy byly neúspěšné a testovací rakety vždy po třetí minutě letu explodovaly."

"Čas letu $t = 2$ minuty," kváknul počítač.

"Dejte na obrazovku kameru z rakety," zavelel Darson.

"Tato raketa je plně ovladatelná jen z kabiny lodi, a proto, pokud neexploduje dřív, tak se nám za 24 hodin ztratí z rádiového dosahu. Tedy vlastně tento typ je více méně neovladatelný, protože nebyl konstruován pro posádku. Na tento projekt NASA věnovala velmi mnoho peněz, něco přes 50 miliard dolarů, proto bych vás rád upozornil, že pokud se pokus povede, budete novináře informovat takto: NASA vypustila svoji první raketu nové generace jako pokus a hned napoprvé uspěla. Vývoj této nejmodernější rakety přišel cca na 100 milionů dolarů. Podařil se jí tak největší objev v oblasti kosmonautiky za celou její existenci. Tyto nové motory otevírají zcela nové dimenze naší vědy a jsou velkým skokem do budoucna.

To je všechno, ostatní bude zatím utajováno. Pokud se budou ptát proč se raketa vypouštěla na tak obyčejném letišti, jednoduše odpovíte, že to bylo neekonomičtější řešení."

"Čas letu $t = 3$ minuty," ozval se opět počítač.

Všichni přítomní v sále se napjatě dívali na obrazovku. Darson měl napětím zpocené celé čelo a třásl se jako osika.

"Tady pane řediteli, oťřete se," potichu zašeptal jeho osobní tajemník a podal mu posmrkaný kapesník. Darson si utřel čelo a na jednom místě se mu na ně přilepilo něco, o čem mi etika nedovolí psát.

"Děkuji, jste velmi laskav," poděkoval Darson tajemníkovi. Nikdy ho neměl rád a nejraději by ho viděl v té raketě. Až vyšle další, nenápadně ho tam určitě nacpe. Stejně si už dělá chutě na jeho křeslo.

"Kdo si se mnou zahraje pexeso?" přestal myslet na tajemníka Darson a zeptal se ostatních okolo sedících mužů.

"Já ..."

"Já ..."

"Já chci taky hrát," vrhli na něho téměř všichni žalostivý pohled.

"Tak dobře, zahrajeme si všichni," souhlasil s klidem Darson, zamíchal balíček a pomalu ho vyskládal na stůl.

"Kdo začne?" optal se Darson.

Raketa letěla neslyšně vesmírem a vzdalovala se víc jak milovými kroky od Země. Max otevřel oči. Raději je zase rychle zavřel. Poslouchal tiché hučení lodě a opět se pokusil otevřít oči. Nevyšlo to. Chvilí přemýšlel, co by měl udělat, ale nepřišel na nic rozumnějšího než otevřít oči. Podíval se na zem a potom na své nohy, které mu poletovaly u stropu.

"Hmm, buď jsem trochu přebíral, nebo mám průšvih..." pomyslel si.

"Nebo obojí," dodal si rychle pro sebe třetí možnost.

Na nic si nevzpomínal - měl malou amnézii od té doby, co se udeřil do hlavy. Jediné, co si jen velmi matně pamatoval byl jakýsi kokrhající kocour.

"Ve stavu beztlíže to není zas tak zlé," pomyslel si. Zkusil pohnout rukou a vzápětí se rozplácl o strop.

"Možná to budu muset zkusit pomaleji," uvědomil si. Udělal pár pohybů jako ve vodě.

"Skvělé, to se mi bude líbit."

Doletěl k malému okénku a uviděl něco, co mu vyrazilo dech. Za oknem letěla další raketa! Max si ji důkladně prohlédl. Všiml si, že je daleko menší. Raketa se pomalu otáčela a Max spatřil nápis, který na sobě nesla. "P-I-O-N-E-E-R," louskal název a něco mu ten nápis říkal, ale nemohl si ani za boha vzpomenout co.

"Pioneer?" zeptal se sám sebe, zasmál se a přelétl přes celou místnost.

"Asi nějaká halucinace, raději si procvičím kraula a prsa," rozhodl se a začal ve stavu beztlíže plavat.

"Již nyní je loď dva světelné roky od Země," poznamenal mladý inženýr.

"To je skvělé, vede si velmi dobře a navíc ještě pořád neexplodovala," pochvaloval si Darson.

"Za jak dlouho ztratíme s lodí spojení?" zeptal se Darson, ačkoliv to věděl. Jen se rád jistil a rád byl ujišťován.

"Asi za 3 hodiny, 24 minut, 39 sekund, 42 setin sekundy, 52 tis..."

"Děkuji, to stačí. Nuže pánové, viděli jste nejdokonalejší typ motorů, jaký lze dnes na Zemi sestavit. Tato nová technologie nám umožní létat s posádkou až do jiných galaxií bez toho, aby posádka musela v první dvacetině cesty zemřít na sešlost věkem, hladu, na nedostatek kyslíku nebo nudou. Navíc lze s tímto pohonem doletět i tam, kam se zatím nedostanou ani naše satelity a startovat můžete třeba z vašeho soukromého letiště," Darson se na chvíli odmlčel.

"Tyto motory nám zajistí ty nejlepší předpoklady pro to, abychom mohli získávat informace i z jiných hvězdných soustav." Darson se podíval na tváře kolem sedících osob, které se tvářily trochu znuděně: "Tak dobře, chce si ještě někdo zahrát pexeso?"

"Voúúúú", ozvalo se kabinou rakety. Max si začínal matně uvědomovat kdo je, co tu dělá a co by chtěl dělat. S hrůzou v očích se snažil doletět k řídicímu panelu lodi, na němž ležela velmi tlustá kniha. Max si ji vzal do rukou a přečetl si úvodní stránku:

VÍTEJTE !!!!!

Právě jste se octli na pokusné vesmírné raketě EITMA - 5. Pokud tato loď neexplodovala do tří minut po startu, gratulujeme Vám - přežili jste. Kdybyste se chtěli spojit pozemní základnou, učiňte tak co nejdříve, protože za 24 hodin po startu už nebude žádné spojení možné. Doufáme, že se Vám bude let líbit, a pokud budete chtít ještě někdy vycestovat do vesmíru, že k tomu použijete lodi naší firmy. Vždy mějte na mysli naše heslo: "Nikdy není tak zle, aby nemohlo být hůř !!!"

Max si ihned nalistoval obsah. "Spojení.....str. 1025", zašeptal sám pro sebe a doufal, že se vrátí na Zemi.

SPOJENÍ

Tato loď není vybavena žádnou vysílačkou. Ke spojení s naší pozemní základnou musíte použít speciální vysílačku, kterou si můžete vyžádat v každé naší pobočce zdarma.

Max zcela rychle usoudil, že tato kniha mu nebude na nic a praštil s ní do kouta lodě. Podíval se na řídicí panel. Zajímavostí tohoto řídicího panelu, byla ta zvláštnost, že neměl žádné řídicí prvky ani žádné indikátory. Když si ho Max prohlédl důkladněji, zjistil, že samotný panel je důmyslně skrytý za ochranným krytem. Okamžitě ho utrl a s ním bohužel i pár součástek. Jakmile spatřil vytoužený panel, polilo ho horko. Celý panel totiž přelepoval štítek s nápisem "MIMO PROVOZ - V případě potřeby volejte: 021 / 789 421 / 121." Max začal pomalu ale jistě propadat panice. Mocným machem doletěl až k malému okýnku. Když se podíval ven, spatřil oranžovou planetu. Nejhorší na tom bylo to, že to nebyla planeta, ale hvězda a taky ten fakt, že raketa bude prolétat v její blízkosti. I když raketa s největší pravděpodobností nenarazí do hvězdy, až budou prolétávat kolem ní, bude uvnitř takové horko, že se Max promění v obláček plynu. Nasucho polkl a cítil, že by měl už něco udělat. Najednou zpozorněl, protože se mu zdálo, že něco zahlédl. Maxem projela vlna vzrušení. Neznámý předmět se začal rychle přibližovat k raketě, ve které čekal Max. Po chvíli srovnal rychlost s Maxovou raketou a tak se zdálo, že zastavil asi 200 metrů od rakety. Max si uvědomil, že mu až nápadně něco připomíná. Podíval se ještě jednou z okna, aby se ujistil.

"Konvice?" zašeptal sám pro sebe.

Ta neznámá loď totiž skutečně měla tvar konvice. Lidé na Zemi si myslí, že cizí formy života, kdoví proč, létají v lodích,

jejichž tvar se blíží kouli, šípu, popřípadě taliři. Je to dáno tím, že na Zemi jdou na problém aerodynamiky přísně vědecky. V ostatních galaxiích tomu tak není, protože, jak tvrdí Trapité ze souhvězdí Makula, "Síla myšlenky je v kreativité a fantazii a je hloupost kazit si ji jakoukoliv rozumnou myšlenkou a vědou."

S cizí lodí se začalo něco dít. Z místa pod držátkem konvice se vysouvala jakási dlouhá a tenká trubice, dotkla se Maxovy rakety a prolomila trup.

"To je konec !!!" mysl si Max, ale my víme, že je to spíš začátek. Celou raketu zaplnil randál a trubice začala vysávat okolní prostředí.

"Bléé..." pomyslel si Max, když letěl trubicí.

Kapitola 2

"Uhujeji dr kvach," pokynul bodře tvor, kterého Max rozhodně neviděl na Zemi, a to ani v žádné televizní show nebo v ZOO. Max poděkoval a sedl si na připravené křeslo.

"Kvantare tci echs mono?" optal se.

"Jistě, sedí se mi velmi dobře, děkuji," odpověděl mu Max a rozložil se na křeslo pohodlně na důkaz, že to myslí vážně, ale jen co to udělal, tak mu nohy i ruce sevřela jakási pouta, která byla součástí křesla.

"Antar kvaš hente, ulambar ti kbog," upokojoval ho onen tvor a k hlavě mu přiložil něco, co vypadalo jako dálkový ovladač od pěkně drahé televize. Stiskl tlačítko a Max upadl do bezvědomí. Varis, jak se onen Triton jmenoval, vytáhnul z boxu nějaký miniaturní přístroj a několikrát ho překontroloval. Varis vypadal jako normální dvou a půl metrový člověk s modrou pokožkou, čtyřma rukama, třema očima, dvěma nosy a čtyřmi vlasy, které měly v průměru jeden centimetr, zkrátka normální jedinec z rodu Tritonů. Nyní si přehodil přístroj do pravé horní ruky a levou dolní vytáhl z lékárničky lékařský laser. Došel k Maxovi a levou horní zašmátral v kapse. Když se po chvíli jeho levá horní opět vynořila z kapsy, svíral v ní něco na způsob baterky. Naklonil se k Maxově hlavě a zapnul si laser. Zcela tiše mu modrým, asi tři centimetry dlouhým paprskem nařezal kousek kůže pod uchem. Přístroj, který držel v pravé horní pomalu zasunul pod Maxovu kůži. Přepnul na laseru přepínač a přiložil ho k místu, které před chvílí rozřízl. Nezasvěcený člověk by řekl, že to vypadalo jako by mu svařoval hlavu svářečkou a měl by víceméně pravdu. Poodešel ke stolu a položil na něj vše kromě dálkového ovladače. Zamířil na křeslo a pouta povolily. Zamířil na Maxe. Stiskl další tlačítko a Max se probudil. Ačkoliv ventilace fungovala na plné obrátky, ucítil slabý zápach spálené kůže. Kdyby věděl, že cítí svou kůži, zřejmě by mu to moc na klidu nepřidalo.

"Rozumíte mi dobře?" zeptal se tvor udiveného Maxe.

"Jistě, že vám rozumím, ale nechápu jak to možné," odpověděl mu Max a pak se štlpl do palce. Přece nemůže mluvit s mimozemšťanem.

"Víte, za chvíli Vám to vysvětlím, zatím se tu chovejte jako doma," řekl mu Varis a odešel. Max se porozhlédl, kde že se to vlastně nachází. Místnost vypadala trochu jako laboratoř, až na některé malé odchylky. Místo bílých myšek se v teráriu nacházelo něco velmi podobné krokodýlovi. V celé místnosti stála jen jedna poloprázdná skříň a jeden stůl. Na stropě svítila jakási trubice namodralým světlem a skoro přes jednu celou stěnu se nacházelo okno. Okno se zdálo trochu zakulacené, a zřejmě to nebyl jen dojem, protože Max ještě nikdy neviděl čtyřhrannou konvici. Max si stoupl a přešel k teráriu. Krokodýl se na něj usmál. Zamrkal svým jedním okem a tichým hlasem Maxe uvítal: "Ahoj, já jsem Alfréd." Max překvapením uskočil asi tři metry od nádrže.

"Ehmm, ty tady sloužíš jako laboratorní zvíře?" zeptal se ho po chvíli trapného ticha Max, který během něj přemýšlel o všem, co zatím slyšel o halucinacích, zvláště těch, které by ho mohly dovést do bláznince.

"Chachacha, hehehe, laboratorní zvíře, to jsi mně tedy dostal," rozchechtal se Alfréd a po chvíli smíchu pokračoval:

"Kdepak, já jsem domácí mazlíček Antary."

"A co tedy děláš v teráriu?" podivil se Max a přestal myslet na to, s kým mluví.

"To není terárium, to je moje vana a zrovna teď se koupu," vysvětlil mu to Alfréd a ponořil se na chvíli pod vodu.

"A kdo je ta Antara?" pokračoval v otázkách Max, když se Alfréd vynořil.

"Antara? To je moje paní z planety Morean, ze souhvězdí Sirius a na téhle lodi létá jako diplomat," odpověděl mu Alfréd, podíval se na Maxe a zeptal se ho:

"Nemohl by jsi mi vydrhnout tamhle tou houbou trochu záda?" Max si vzal do ruky houbu, která svou jemností připomínala spíš brusný kotouč a začal mu drhnout záda. Z Alfrédova hřbetu odlétaly roje namodralých jisker.

"Voaaauúú..." zavrtěl radostí svým mohutným ocasem Alfréd.

"Ještě trochu výš, prosím," zažadonil a plácl svou tlamou plnou ostrých zubů do vody.

"Chová se přátelsky a myslím, že není žádný důvod ho držet v karanténě," prohlásil Varis, když mluvil s Antarou. Ta se mu hluboce zadívala do jeho tří očí a sametovým hlasem pravila:

"Zcela souhlasím, kdo ví, za jak dlouho se ta malá obydlená planeta, tuším, že jí říkají Země, bude hlásit do

mezigalaktické federace. Tento incident by mohl způsobit nějaké potíže. A co si myslíš ty, Persile?" zeptala se tvora, který se momentálně snažil vypadat jako nenápadná zeď.

"Pokud nejde o život, tak klidně," mávl zviditelněným chobotem. Tímto na první pohled nedůležitým rozhovorem se rozhodlo o tom, že Max nebude muset podstoupit někdy až padesátiletou karanténu, aby se zjistily případné psychické nemoci, zvýšená agresivita atd. Zákon FMN /Federace mezigalaktických národů/ od jisté doby povoluje i vynechání karantény, protože, jak se bohužel ukázalo, je padesát let pro některé tvory velmi dlouhá doba. Tak se například stalo, že vyhynul rod Bigvořů - malých, neškodných a milých medvídků ne nepodobných pozemské koale, kteří dosahují délky života asi 12 let. K dnešnímu datu již žádného Bigvoje nenajdete, protože všichni umřeli v karanténních stanicích.

"Skvělé. Půjdu mu nyní říct, že může zajít k nám do velitelské kabiny," rozzářil se Varis. Zde je vhodné zmínit se o tom, že tritonové kromě několika relativně malých odchylek od jiných bytostí, měli i tu vlastnost, že se mohli skutečně rozzářit, pokud se nacházeli ve stavu štěstí, radosti nebo když byli bez světla. Díky této vlastnosti je kdysi využívala i cizácká rasa Wenonů. Jako zajatci jim museli Tritonové svítit večer v klecích u nich doma a v hospodách. Tato doba však již dávno skončila, protože se potom jednou k Wenonům dostal vynález žárovky. /Ve skutečnosti to nebyla klasická žárovka, ale trubice naplněná směsí aktivního Plutonia a Xenonu, která se zapalovala sirkou, ale takovými mírnými odchylkami jsem Vás nechtěl zdržovat./

Max se ještě stále rozhlížel po místnosti.

"Hele, kam odešel ten modrý mužiček?" zeptal se Alfréda.

"Myslíš Varise?" odpověděl mu otázkou Alfréd.

"No, asi ano," připustil Max a zapsal si jeho jméno do paměti.

"Asi se šel zeptat, co s tebou má udělat, ale neboj se, každou chvíli už bude zpátky," zamumlal Alfréd a otočil se ve vaně na záda. Max si až nyní všiml, že Alfréd nemá nohy čtyři, ale že jich má rovných šest.

"Ty máš šest noh?" zeptal se spíš ze zdvořilosti a už ho takové věci pomalu přestávaly udivovat.

"No jo, ale jen zatím. Ve skutečnosti jich budu mít dvanáct, ale to až dospěji," přiznal se Alfréd.

"A kolik ti je let?" podivil se s úctou, jakou máte projevit každému mluvícímu krokodýlovi, Max.

"Tři měsíce a třináct dnů," odpověděl hrdě dvoumetrový Alfréd. Max nasucho polkl - to co se před ním povaluje, je vlastně jen jakési štenátko. Dveře se neslyšně otevřely a do ordinace vstoupil Varis.

"Koukám, že jste se skamarádili," prohlásil Varis a pohladil Alfréda.

"Co budete se mnou dělat?" vyhrkl rychle Max.

"Ničoho se neboj, keď pôjdeme do veliteľskej kabíny, kde se seznámiš s ostatnými členy posádky," řekl monotónním hlasem Varis.

Varis a Max pomalu a beze slova procházeli lodí. Max přemýšlel. Hodně přemýšlel. A to nad čím přemýšlel se mu vůbec nelíbilo:

"Teď se asi stanu potravou pro toho jejich Alfréda, zatraceně."

"Aúúúú," ozývalo se z velitelské kabiny. Varis přidal do kroku a Max se naopak zastavil.

"Musím tam jít?" ozval se ustrašeně a ve tváři měl výraz selátka, které zahlédlo přes ohradu řezníka s nožem v ruce.

"Jistě a hod' sebou," přikývl Varis a počkal až k němu Max dojde. Oba stáli už u dveří.

"Brzy mě už zabijí, cítím to," bědoval v myšlenkách Max.

"Aúúúúúúúú," ozval se tentokrát o dost hlasitější výkřik. Dveře se otevřely. Tři bytosti stály u jakéhosi stolu.

"Nějaký rituál, budu asi obět'," problesklo Maxovi hlavou opět rychlostí, kterou by se mohlo světlo chlubit.

"Aúúúúúúúúúúúúúúúúúúúú, sakra at' už toho nechá..." promluvil stůl. Tedy alespoň tak se to zdálo Maxovi.

"Co se děje?" zeptal se Varis a rozhodil všema čtyřma rukama.

"Indikátor úzkosti je přetížen," řekla Antara a ukázala rukou na stůl, kde ležela křišťálová koule, která se svíjela v křečích.

"Milý humanoide, buď tak laskav a uklidni se," snažila se Maxovy obavy rozptýlit Antara. Max se uvolnil a chtěl přestat myslet na špatné věci. Hledal dlouho nějakou pozitivní myšlenku, která by se mu dovedla uhnízdit v mozku.

"Nikdy není tak zle, aby nemohlo být hůř." vzpomněl si na slogan z knihy o raketě. Moc optimismu v tom nehledal, ale přece jen se trochu uklidnil.

"Aááááá, to je úleva," prohlásila křišťálová koule a dostala se do svého normálního tvaru.

"Tedy dnes to bylo vskutku vyčerpávající. Jsem unavená, zkusíme to jindy, ano?" zeptala se Antary a zamlžila se.

"Ale jistě, uložím tě zpět do telepaticky odolné schránky," souhlasila Antara. Vzala kouli a schovala ji do něčeho, co nápadně připomínalo krabici od bot. Max se na krabici zadíval pozorněji a uviděl malý nápis: "ADIDAS - Ty pravé boty." Další z věcí, které se zdály všem nezasvěceným pozorovatelům podivné, či nesmyslné, patřil i indikátor úzkosti.

Tento přístroj vypadal jako křišťálová koule a sloužil pro indikaci nervových vypětí. Používali ho hlavně psychiatři a psychologové, občas ale našel své uplatnění i na vesmírných lodích, kde se jím zjišťoval psychický stav posádky. Koule dokázala zjistit velmi snadno psychický stav, ve kterém se zrovna nachází ten či onen tvor. Zpravidla se používala jednou za rok, při obvyklých psychotestech. Jinak ležela v papírové krabici, někde mezi nepotřebným harampádím, kterého je v mezgalaktických lodích vždycky dost. A proč bývá ta krabice z papíru? Z celkem prostého důvodu. Vědci na Zemi se teprve pokouší zjistit, zda vůbec může něco jako telepatie existovat, ale na Rafaelu 8, což je jeden celkem nevýznamný měsíc, se přišlo na to, že jako jediný dostatečný izolant telepatických a mozkových vln je papír. Vědci se dlouhá léta pachtili tím, že vyvíjeli zcela nové látky, aby dokázali dostatečným způsobem odstínit rušení telepatii a pak jednoho krásného dne zkusil jistý žák základní školy navštěvující 2.A použít papír a ono to vyšlo.

"Jak to, že rozumím všemu, co říkáte?" zeptal se Max. Antara se otočila k Varisovi. Max si ji prohlédl v celé kráse. Ze všech bytostí které na lodi potkal, se právě ona nejvíc podobala člověku. Její výška byla něco kolem 170 centimetrů, měla dvě nádherné oranžové oči a spoustu dlouhých tmavě modrých vlasů. Její křivky vypadaly velmi ladně a navíc měla i pěkný hlas.

"Varis Vám to ještě neřekl?" zeptala se překvapeně.

"Ještě jsem se k ničemu nedostal," přiznal se Varis.

"Varis Vám voperoval univerzální mezigalaktický překladač. Nyní znáte jakýkoliv galaktický jazyk. O baterie se starat nemusíte, protože vydrží 500 let a člověk, pokud se nepletu, o něco méně. Já se jmenuji Antara, Varise znáte, s Alfrédem jste se již taky seznámil. Dovolte tedy, abych Vám představila Persila," pokračovala Antara a ukázala vedle sebe.

"AHOJ," řekl vedle nich stojící živočich. Persil vypadal jako dvoumetrová gorila se sloní hlavou. Max o krok ucouvl a vtě chvíli se s Persilem začalo něco dít. Zdálo se, že mu chlupy vrůstají zpět do kůže a chobot se mu začal zmenšovat. Max se na něj vyjeveně díval. Nyní již zůstával Persil v jedné podobě a dál se neměnil. Max vykulil oči a konečně promluvil: "Páni, vždyť ty vypadáš jako já."

"Víte, on Persil je polymorfní bytost," vysvětlila tuto proměnu Antara a hned mluvila dál:

"A toto je také část posádky náš robot XYZ-289 v.č. 2 876 345," ukázala Antara na věc, o které si Max myslel, že zde je jako okrasný inventář nebo stojan na květiny.

"Pro přátele Xyz," ozval se robot, který vypadal jako všelicos, jen ne robot. Z dálky se jevil jako velká krabička od sardinek a zblízka jako těch krabiček víc. Například jeho ruka se skládala z asi šesti takových kvádrů a jeho hlasový modul připomínal zvukem spíš tunu padajícího plechu.

"Mé jméno je Max," představil se všem najednou.

"Pocházím z planety Země, která se nachází v galaxii Mléčná dráha. Přicházím k vám v míru," doplnil se Max.

"To my víme," zahřměl Persil, který se mezitím dostal do své původní podoby a hned pokračoval:

"Kdyby tomu tak nebylo, tak bychom celou tvou loď zničili."

"Ech?" vydal ze sebe Max, který byl překvapen změnou Persilovy nálady.

"Promiň, jen jsem zkoušel pouštět hrůzu," zčervenal Persil.

"Co se mnou hodláte udělat?" zeptal se Max. Varis, Antara i Persil se na sebe podívali.

"Nad tímto jsme ještě nepřemýšleli," řekli všichni tři současně.

"Pokud chceš, můžeme tě vysadit na nejbližší planetě," navrhl Varis.

"Ale to bych ti moc nedoporučoval," přihlásil se o slovo Xyz.

"Nejbližší planeta je Morvan 4 a tam žije jen jeden druh, myslím, že se mu říká Vetřelci. Nejsou to humanoidi, takže by sis s nimi asi moc nerozuměl," vysvětlil vše zcela srozumitelně a jasně, jak se dalo od robota čekat.

"No, ale můžeš tu zůstat s námi a letět na Yogurt," navrhla Antara.

"Kam?" vytréštil oči Max.

"Yogurt, planeta v systému WAS-1287," odpověděl za Antaru Xyz.

"Zatím si můžeš prohlédnout loď, prostudovat dějiny vesmíru a odpočinout si," prohlásil Varis.

"Když tě bude něco zajímat, zeptej se mě nebo počítače," řekl a usedl do pohodlného křesla. Max se rozhlédl po kabině, ve které se nalézal. Obzvlášť ho zaujala jedna stěna, kterou pokrývala souvislá vrstva nějakých zřejmě indikačních prvků.

"To je váš počítač?" zeptal se ze zájmem nedaleko stojícího Varise.

"Prosím?" nepochopil jeho otázku a rozhlížel se okolo sebe.

"Ta stěna, která celá bliká a má na sobě spoustu různých diod, displejů a žároveček je asi váš centrální počítač, že?" zopakoval mu klidně otázku Max.

"Ach tak. Ne, to není počítač," odpověděl mu pro změnu stručně Varis a prohlížel si tu stěnu.

"A k čemu to tedy vlastně slouží?"

"No v podstatě na nic, ale vypadá to velmi efektně, protože se nás na to ptala zatím každá návštěva," připustil Varis a zavadil pohledem o Maxe, který se právě snažil pochopit poslední část jejich rozhovoru.

"Aehm, hm no jo, aha," strávil vše konečně Max a vzpomněl si na pozemské filmy, kde se v každém SCI-FI povinně vyskytovala obrazovka osciloskopu, obrovské blikající panely nebo jak vnitřek počítače blikal tisíci světelnými diodami.

"Nepoletíme náhodou třeba kolem Mléčné dráhy?"

"To bohužel nebude možné, protože FMN nám výslovně zakázala do této oblasti létat, alespoň do té doby, dokud se vaše planeta nevyčistí, dokud nezemřou nebezpečné organismy na Vaší planetě a vlastně do té doby, než Země bude zničena," vyloučil zcela tuto variantu Varis a podíval se na Maxe.

"Země zničena?" vyděsil se Max a sklouzl do křesla.

"Jo, nebude to moc příjemný konec."

"Aha, asi nějaký virus, co?" zkusil si tipnout Max, trochu zklidněný. Někdy to přece Zemi postihnout musí, nic není věčné.

"Ne," konstatoval suše Varis a pak se podíval do počítače. Poškrábal se na hlavě a pak Maxovi klidně řekl:

"Země bude pravděpodobně zničena rasou z planety Gothus."

"Zničena!?" zašeptal Max a stále měl v hlavě tuto myšlenku. Místnost naplnilo ticho, ale ne obyčejné ticho. Tento druh ticha vám dokáže zajet do mozku, udělat vám z něj marmeládu, vyskočit ven, převálcovat Vaši hlavu, rozdrtit plíce tak, že nemůžete dýchat, později vám vypálí oči, utrhá ruce a potom vás celého nacep do tlamy a rozkouše. Max napočítal v duchu do tří.

"Ale co, já chci zemřít doma, i kdybych se měl třeba odpařit. Je to můj domov. Ten zákaz musí mít výjimky, protože někteří lidé viděli mimozemské rasy u nás doma. Můžete přece udělat výjimku, ne?" zkoušel nafouknout své naděje na nejvyšší možnou míru Max.

"No nejste zrovna vyhlášená planeta. Většina lodí u vás jen havaruje a posádku okamžitě unese FBI nebo PENTAGON. Ovšem je možné, že lidé nějaké mimozemšťany viděli, protože existují rasy, které si jen dělají z lidí legraci. Ukáží se jim na pár chviliek a pak uletí. Těm chudákům potom ostatní lidé nevěří, že viděli návštěvníky a končí tak povětšinou na nějakém pěkně vybaveném oddělení pro psychické poruchy. Tito návštěvníci ale tyhle výlety podnikají bez povolení. Myslím, že se na Zemi už nevrátíš a měl by ses s tím smířit," pronesl vážným tónem Varis.

"Smířit?!! Jak se mám smířit s tím, že jsem se nedobrovolně ocitl v raketě? Jak se mám smířit s tím, že jsem viděl bytosti, o kterých kdyby mi někdo včera vyprávěl, tak bych ho asi poslal pro svěrací kazajku nebo pro kilo prášku na uklidnění? Jak se mám smířit s tím, že už nikdy neuvidím svou rodnou planetu, která bude rozmetána na prach?" kvílel smyslů zbavený Max a převaloval se v křesle.

"Nechápu, proč by ses tam chtěl na těch pár dní vracet," zavrtěl hlavou Varis.

"Jakých pár dní?"

"Vždyť jsem ti říkal, že Země bude asi zničena. A můžu ti říct, že brzo," usmál se Varis. Max seděl jako opařený a přitom mu běhal mráz po zádech. Hlavou mu probíhalo tolik věcí zároveň, že mu mohl palubní počítač závidět.

"A jak to můžete vlastně vůbec vědět?" zamyslel se Max.

"No, je to přece v horoskopu na tento měsíc pro planetu Zemi," zatvářil se udiveně Varis.

"V horoskopu. To jsou takové ty nesmysly, které vycházejí dennodenně v časopisech, že?" ujistil se Max.

"Ano, ale my je děláme podle těch nejnáročnějších algoritmů. Šance, že se splní, činí 92 procent," vstoupil do hovoru i Xyz.

"A sakra," zbledl Max.

"Nemysli na to a vezmi to z té lepší stránky."

"Z jaké lepší stránky?"

"No, třeba potkáš spoustu zajímavých osobností, které bys na Zemi určitě nepotkal..."

"A taky nepotkáš spoustu špatných lidí, které by jsi na Zemi potkal," doplnil Varise Xyz.

"Pokud tě to potěší, tak já taky už nikdy neuvidím Zemi," snažil se ho uklidnit Varis.

"Tak co mám podle Vás teď dělat?" zeptal se Max.

"No, vzhledem k tomu, že prožiješ svůj zbytek života různě po vesmíru, doporučoval bych ti, abys načerpal nějaké informace z počítače," poradil mu Xyz a podrobně studoval Maxovu tvář. Ta se různě kroutila a po chvíli se odevzdaně přestala cukat.

"Tak, mně zaved' k počítači," souhlasil nakonec smířený Max a v hlavě mu pořád hučelo několik slov, které dávaly dohromady jedinou myšlenku - už nikdy se nevrátí.

Kapitola 3

Max neměl moc v lásce encyklopedie, ale to proto, že žádnou pořádnou encyklopedii nikdy neviděl. Pozemské encyklopedie vypadaly obvykle jako 30-ti tunový balík papíru nebo nepovedené CD-čko plné filmů a podobných nesmyslů a s jen minimem informací o věci, o které mělo pojednávat. Tady měl encyklopedii v paměti taky počítač, ale hledání v ní se zdálo daleko zajímavější. Stále se nemohl zbavit myšlenky na svou rodnou planetu a rozhodl se, že začne v encyklopedii právě jí.

ZEMĚ:

Země je planeta v galaxii nazvané pozemšťany Mléčná dráha. Velmi zajímavým útvarem v této oblasti je Mars, kde se nacházejí primitivní formy života. Na Zemi se nachází i sobě nebezpečný organismus zvaný člověk. Průvodní znaky : inteligence malá, přizpůsobivost malá, fyzické možnosti malé, agresivita velká. Svou existencí na planetě způsobuje zakřivení časoprostoru a způsobil tak ve své blízkosti zcela ojedinělý jev ve vesmíru, který se dá vyjádřit vzorcem $E = mc^2$.

Max chvíli nevěřícně mžoural na obrazovku.

"Jen pět vět? Pouhých pět vět o planetě, na které žije přes 6 miliard lidí a spousta jiných živočišných druhů?"

"No, nemůžeme mít o Zemi veškeré údaje v počítači, existuje i spousta jiných planet, třeba Ksinfl," odvětil Xyz a nalistoval toto heslo.

KSINFL:

Ksinfl je planeta v souhvězdí Sirius. Na planetě se nachází spousta nádherných soch. Atmosféra planety je tvořena sloučeninami vodíku, arsenu a síry - tedy ideálními složkami pro vznik života, který není založen na bázi uhlíku. Vývoj života na této planetě již započal a nejpokročilejší formou života se zdá být bakterie Wada Qada. Má celkem zajímavou

stavbu svého těla...

Max přestal číst a odvrátil se od obrazovky ke Xyzovi.

"O téhle planetě je zde popsáno dvacet tři stran textu."

"Dvacet pět, ale to má své opodstatnění," bránil se Xyz.

"Jaké?"

"Ta bakterie se jeví jako zajímavá forma života," začal se vykrucovat Xyz.

"Ojedinělá?"

"To ne, existují milióny bakterií, které nejsou na bázi uhlíku. Tato není ničím zvláštní, ale je to pořád zajímavá forma života." Max se urazil. O Zemi mají v počítači pouhých pět vět, a o nějaké pitomé bakterii jsou toho popsány celé archy, to přece není spravedlivé.

"Haló, tady Ripleyová, ozvěte se někdo," ozvalo se z vysílačky velmi naléhavým tónem, který by přiměl i slona po obědě, aby se zvedl ze své bahenní lázně a hnal se jako praštěný praselem.

"Štípnete mě, jestli ještě spím, ale slyšel jsem Ripleyová, nebo mi přeskočilo?" zeptal se Max kolemstojící posádky s velmi nejistým výrazem v očích.

"Nepřeskočilo ti," ujistil ho Alfréd a odplazil se do kouta.

"Doufám, že s ní nebudete mluvit."

"Proč, pokud vysílá na nouzovém kanálu, bude asi potřebovat pomoc?" zeptala se nechápavě Antara.

"Ale, přece nechcete narušit běh osudu a tak, však to znáte?"

"Možná jsem se unáhlil se svým názorem, že ti nepřeskočilo," připustil Alfréd, když slyšel Maxe a pokoušel se najít tu správnou polohu pro spaní.

"Buďte od té lásky a leťte honem pryč, zachráníme si životy, co vy na to?"

"To by nebylo, profesionální nepomoci někomu v nouzi," odpověděla mu Antara a zdálo se, že o tom všem přemýšlí.

"Ona to přežije, nemusíte se bát," řekl Max a chvíli přemýšlel. To, že zbytek posádky se už z tohoto výletu nevrátí, jim bude asi lepší zatajit.

"Jak to můžeš vědět?"

"Prostě to vím, u nás na Zemi o tom dávali film."

"Když to přežije, tak poletíme dál," navrhl Antaře Varis a poškrábal se levou horní na zádech. Max se podíval ven z okna a uviděl něco, něco, něco opravdu zvláštního. Kolem rakety prolétalo cosi, co nápadně připomínalo vysavač. Max se zvednul a popošel blíže k oknu. Za oknem se skutečně pohyboval předmět, který připomínal svým vzhledem vysavač. Připomínal ho možná proto, že to skutečně vysavač byl a ne ledajaký. Max si matně vzpomínal na to, že se mu před asi deseti lety úplně stejný vysavač ztratil. Tenkrát si myslel, že mu ho někdo ukradl.

"V.. v.. vi.. vidíš tam to co já?" zeptal se roztřeseným hlasem Varise.

"Jo, vysavač. Dobrá značka, ale dnes se používají modernější," konstatoval Varis a věnoval se opět počítači.

"A to ve vesmíru poletují jen tak vysavače?"

"Ne, vlastně ano, tedy jistěže ne, ale v podstatě an... Hmm, tak takhle, to je způsobeno takzvanými

"mikročervími dírami". Jsou to poruchy vesmíru, kdy se stává čas a prostor mírně nestabilním a může dojít k jeho zakřivení. V té chvíli se zde vytvoří jakási trhlinka. Působí jako jakési dveře do jiných dimenzí a tak se může stát, že nějaká malá věc zmizí a objeví se o několik galaxií dál. Pravdou je, že mikročerví díra velikosti vysavače nebývá častá, ale je to možné. Nejčastěji je mikročerví díra velikostí srovnatelná s krabičkou od zápalek a jediné věci, které jí projdou jsou sponky, špendlíky, drobné mince a tak dále, však to musíš znát i ze Země."

"No, znám podobné případy, většinou se mi ztrácely sponky ze šuplíku, drobné z peněženky a jiné věci. Myslel jsem si, že je ztrácím sám. Kdysi se mi ztratil i tento vysavač," připustil Max.

"Chceš abysme se ho pokusili ulovit?"

"Už mi asi na nic nebude, ale bude mi připomínat Zemi. Buď tak hodný a pokus se o to." Varis zadal několik příkazů do klávesnice.

"Zapnuto ovládání akustickým signálem," ozval se počítač.

"Detekuj předmět na pravoboku lodi."

"Základní informace: vysavač ELEKTROLUX, typ H-857, výrobní číslo 2 548 743, rok výroby 1988, původ planeta Země, původní majitel Maxmilián Swamp. Požadujete i nějaké detailnější informace?"

"Ne, děkuji. Teleportuj přístroj na palubu." O několik málo okamžiků později se zjevil uprostřed místnosti vysavač.

"Páni, ať nedýchám, jestli je to skutečně můj vysavač," vypravil ze sebe nevěřicně Max a zíral na něj takovým způsobem, že kdyby mohl vysavač mluvit, tak by mu řekl něco jako:

"Rád tě zase vidím, ale nemusíš mě těma očima tak hypnotizovat, poškrábeš mi lak."

"Beze všeho, to není problém," ozval se opět počítač a do místnosti začal napouštět jedovatý plyn. Celá místnost se jím začala pozvolna naplňovat.

"Okamžitě přestaň a spusť ventilaci," přikázal mu Varis. Počítač uposlechl a začal hnát ventilací čistý vzduch a zároveň odsávat plyn.

"Musíš ho omluvit, ovládání hlasem funguje bezvadně, ale musíš si dávat pozor na jazyk," snažil se vysvětlit tuto poněkud trapnou situaci Varis.

"On se nás snažil zabít," zakrálal přiskrceným hlasem Max a vykašlával ze sebe zbytky plynu, kterým se dával a který ho štípal.

"Ne, jen se snažil vyplnit tvé přání," Varis se opět otočil ke klávesnici a zapnul terminálový způsob komunikace s počítačem.

"Máte tu takhle živo pořád?"

"Jistě, působí to dobře proti stresům posádky."

"Až na mě. Já jsem ještě žádný stres nezažil. I když, můj předek, tedy předešlý typ trpěl stresem permanentně," vzal si slovo Xyz.

"No, a co děláte když se nudíte?" vyzvídal Max.

"Já počítám atomy plutonia obsažené v tuně rudy náhodně vygenerované počítačem. A někdy počítám svoje diody, ale to asi není nic pro tebe, že?" odpověděl Xyz.

"Ne, to skutečně není to pravé pro mě."

"Myslel jsem si to."

"Já když se nudím, tak si hraji Qwauk. Zajímavá a hlavně zábavná hra. Pokud máš zájem, mohu tě ji naučit. Do jedné ruky si vezmeš pátku, do druhé rukavici, do třetí míček a do čtvrté..." Varis si všiml Maxe a zarazil se.

"No, připouštím, že ani to asi nebude ta pravá hra pro tebe," uznal Varis a v kabině se rozhostilo ticho.

"Nemáš hlad?" zeptal se Maxe Xyz.

Kapitola 4

Planeta Bulbo leží na cestě mezi ústředím FMN - Welkem a mezi planetou Zero. Tedy ležela. Alespoň několik posledních miliónů let tomu tak bylo. Její obyvatelstvo se nelišilo od ostatních obyvatel planet FMN, tedy až do dneška. Jen málokterá planeta totiž zmizela jen tak ze dne na den a to i se vším svým obyvatelstvem. S planetami to není tak jako s lidmi. Planeta si nemůže říct, už mě to tu nebaví, poodlétnu trošku dál. Většina planet se totiž drží obvyklých gravitačních zákonů, které jim takové rozpustilé chování nedovolují. Jistě, několikrát se již stalo, že planeta zmizela, ale takové věci se stávaly nejčastěji jednou za tisíc let a trvalo celé měsíce než planeta zmizela. Nikde v okolí se nenacházejí ani malinké trosky nebo kousky, které by naznačovaly nějaký násilný konec této planety. Ještě před několika hodinami tady planeta byla, ale kde se nachází nyní? Žádná černá díra se dobrých padesát světelných let okolo nevyskytuje. Bulbská slunce patří k menším a možnost, že by spolkla celou planetu je mizivá. Komety nebo meteoru by si jistě bulbští hvězdáři všimli a požádali federaci o jejich zneškodnění. KDE JE BULBO? Vraťme se spolu asi o deset hodin do minulosti. Bulbo - fialová planeta, ozářená dvěma slunci je na svém místě. Paprsky obou sluncí si pohrávají s narůžovělým obrysem planety a vy můžete z orbity vidět, že naprosto celou planetu pokrývá tmavě fialová pevnina. Na první pohled byste ani nerozeznali, že ji obývají tvorové. My ale máme čas a můžeme se na planetu podívat pěkně zblízka.

Obyvatelé planety vypadají kupodivu jako lidé. Jediná anatomická odlišnost, kterou se mohou Bulbové pochlubit, jsou dva mozky. Tato na první pohled téměř zanedbatelná odlišnost jim umožňuje při práci používat oba mozky nezávisle na sobě, čemuž se říká multitasking. Často tak lze vidět vařící Bulbonku, která současně umývá nádobí, dává pozor na děti, plete svetr, čte si ve svém oblíbeném časopise a sleduje svůj oblíbený seriál na holovizi. Bulbové ve své téměř stotisícileté historii nikdy nevedli žádnou válku a nikoho si neznepřátelili. Války nevedli dokonce ani mezi sebou, prostě všichni žili svorně v pokoji a míru. Pokud se podíváme ještě blíže, rozpoznáme tady dům jednoho náhodně vybraného občana Frederika Frederika. Jeho dům nebo spíše farma leží asi dvacet kilometrů od nejbližšího města a celou ji obléhají pastviny a pole. Frederik se zde narodil před třiceti lety a každý den tu farmaří od rána do noci. Na tomto místě je vhodné podotknout, že planeta má dvě slunce a noc zde obvykle trvá něco okolo třiceti minut. Freda život farmáře vyloženě nebaví. Nesnáší pach gvojků, drftů a schuní. Tyhle zvířata prostě nemůže ani cítit. /To je čistá pravda, protože Bulbové nemají ani nos, ani čichové receptory./ Nemá ani rád tu nekonečnou práci na pozemcích a nikdy nechápal, proč se vlastně narodil. Fred obvykle používá jen jeden mozek a to ještě jen při výjimečných příležitostech. Zašel si do spíže pro kbelík a pomalu se přesunul do stáji. Zrovna se chystal podojit drftý, když najednou obloha potměněla. Vrátime se na orbit a můžeme se tak podívat, co že se to vlastně stalo. V časoprostoru se nejdříve objevila jen malá trhlínka, která ale sílila, až se z ní vyloupila celá kosmická loď. Žádná velká loď, obyčejná osobní o velikosti asi tří fotbalových hřišť. Loď se zastavila a z jejích útrob se začala vysouvat velká mechanická ruka, na jejíž konec někdo umístil něco, co se velmi podobalo trychtýři. Možná proto, že to skutečně trychtýř byl.

"Vcuc."

To jediné se ozvalo celou galaxií (přestože není možné ve vakuu přenášet zvuky) v době, kdy trychtýř o průměru asi 12 centimetrů pohltil celou planetu. Během několika málo okamžiků zmizela celá planeta. Loď se otočila a vplula opět do trhlíny, která se za ní zavřela. Jako tiší svědci zde zůstala jen dvě osamocená slunce.

Kapitola 5

Max seděl společně s ostatními u jídelního stolu a jedl něco, co silně připomínalo jídlo. Pozoroval Varise, jak jednou rukou drží vidličku, druhou nůž, třetí skleničku s pitím, čtvrtou krajíc něčeho, co vypadalo jako chleba a ještě má s tím jídlem problémy. Nesnesitelné ticho, které se povalovalo nad stolem, působilo na Maxe dost nepříjemně. Jediné, co zaslechl, byl zvuk, který mu připadal důvěrně známý ze Země.

"Bzzzzz..." Max se soustředil na místo, odkud zvuk přicházel. Uviděl mouchu na sklenici s pitím a mávl nad ní rukou. Moucha vzlétla a oťepala se. Poletovala provokativně kolem Maxovi hlavy a bzučela mu u uší. Max se ji pokusil opět chytit, ale zase bez úspěchu. Moucha si sedla na terminál. Max vzal do ruky talíř ze slitiny titanu. Pomalu a tiše se přikradl k místu, kde si spokojeně hověla moucha.

"A mám tě..." vykřikl Max a praštil talířem do místa, kde seděla moucha. Moucha útok přežila, ale za to si to odnesl terminál. Moucha tušila, že tu houstne atmosféra a raději uletěla ventilací.

"Dostal jsi ji?" zeptal se spíše ze slušnosti než ze zájmu Persil.

"V podstatě ne. Sice jsem sejmul něco jiného, ale k mouše to má daleko," odpověděl mu Max a sedl si na své místo.

"Víte, slyšela jsem, že se na Zemi snažíte zavést umělou inteligenci. Je to pravda?" nadhodila otázku Antara.

"No, armáda se o to snaží, myslí si, že jí to bude prospěšné."

"Pěkná blbost," odfrkl si Varis.

"Pokud chceš, mohu ti říct, jak dopadly výsledky na ORFITEU 14," nabídla se Antara.

"ORFITEU 14 byla planeta, kde si lidé slibovali od umělé inteligence mnoho. Měli nejlepší výsledky v oboru. Tenkrát byla celá galaxie zvědavá, jak dopadne pokus se dvěma počítači. Jeden představoval ženu a druhý muže. Celých deset let trvalo, než se připravili a naprogramovali přesné myšlenkové pochody ženské a mužské logiky." Antara se na chvíli odmlčela.

"Jak to dopadlo?" zeptal se nedočkavě Max.

"Pohádali se. Obvykle se pohádali. Ona mu vyčítala, že na ni vůbec nemyslí a že raději by chodil do hospody nebo programoval různé nesmyslné věci a on ji zas, že neumí vařit, a že raději spáchá sebevraždu."

"Zajímavý výsledek."

"To není všechno, on tu sebevraždu potom skutečně spáchal. Začal kmitat na tak vysokých kmitočtech, že to jeho procesory nezvládly a úplně se usmažil."

"To je moc smutné."

"Od těch dob federace zastavila tyto pokusy. Částečně proto, že výsledky nebyly moc přesvědčující a částečně pod nátlakem consorcia pro práva počítačů /CPPP/."

"Mně se to tvoje vyprávění moc líbilo, vyprávěla jsi ten příběh tak dojemně," pochválil Antaru Xyz, ve kterém dřímá ne jeden logický obvod.

"Víš, zvlášť ten konec, jak se chudák usmažil, velmi romantické," rozplývala se dál tuna plechu označená jako XYZ - 289. Z reproduktorů umístěných v rozích místnosti se ozvalo krátké pípnutí a hned na to se ozval počítač.

"Upozorňuji posádku, že za pět minut poletíme živou zónou, opakují. Upozorňuji posádku, že za pět minut poletíme živou zónou. Končím."

"Co je to živá zóna?" zeptal se Max.

"To uvidíš !!!" odpověděl mu Persil z hrůzou v očích a změnil se na neforemnou barevnou kaluž, která se snažila přesunout se jinam. Max nasucho polkl a utíkal se podívat na velitelský můstek.

Loď letěla rychle vesmírem a nic nenasvědčovalo tomu, že by posádka měla běhat jak šílená po chodbách lodi a křičet hesla typu "Už je to tady." Max se podíval na obří obrazovku a stále nechápal, z čeho že jsou ostatní tak vystrašení. Jediné, co viděl na monitoru, byla jakási namodralá mlhovina.

"Chceš taky?" dloubl do Maxe Varis a nabízel mu špunty do uší.

"Ne, díky."

"Jak myslíš," řekl Varis a zarazil si do každého ucha po dvou.

"Jsou na něco potřeba?" zeptal se Max.

"Cože? Říkal jsi něco?" zahulákal na něj Varis.

"Aha. NĚ, NIC," zakřičel na něj z plných sil.

"Fajn," prohlásil Varis a odešel z můstku. Max si sedl do křesla a zapnul si bezpečnostní pásy, člověk nikdy neví.

"Hele ty jsi tady novej, že jo?" zeptalo se ho křeslo.

"Živá zóna zřejmě způsobuje halucinace, zajímavé," přemýšlel v duchu Max.

"Jseš nahluchlej nebo to jen děláš?", ozvalo se opět křeslo. Max se trochu zavrtěl, takové nesmysly, co se mu zdají. Z toho by měl psycholog radost.

"On dělá, že mně neslyší," začalo se rozčilovat křeslo a rozeplulo bezpečnostní pásy.

"Haló, je tu někdo?" zeptal se Max s takovou nejistotou v hlase, že kdyby se zhmotnila, dalo by se jí zabíjet.

"Já jsem snad vzduch?" vybuchlo křeslo vzteky.

"Pardon, nevší... Hmm, ty jsi křeslo, že?" zarazil se Max.

"Vypadám snad jako padák?" vyštěklo na něj zlostně křeslo.

"To zrovna ne. Možná je to jen má domněnka, ale pokud jste křeslo, pak by mně zajímalo, jak je možné, že spolu mluvíme."

"Zcela, jednoduše, letíme zas nějakou živou zónou, však už bylo na čase. Neviděl jsi někde Alfréda? Rádo bych mu

něco řeklo. Už kolikrát jsem mu vysvětlovalo, že nejsem stavěné na jeho váhu a že si na mě nemá sedat. Buď tak laskavý a vyříd' mu to," řeklo křeslo a tvářilo se jako ukřivděné dítě, kterému nikdo nevěří.

"A Varisovi vyříd', ať si umývá pořádně všechny ruce, jsem potom celý popatlaný," přidal se panel.

"To je neuvěřitelné, jak se chovají k normálním věcem," rýpl si květináč s jakýmsi pahýlem, zřejmě nějakou cizokrajnou květinou.

"Jistě, myslí si, že si mohou všechno dovolit," zašvitořily světla a na důkaz, že jejich slova mají váhu, několikrát výstražně blikly.

"A co mám říkat já, myslíte, že se od nich dočkám nějaké vděčnosti? Kdepak, ani mi nepoděkují," rozhořčeně zanaříkala obrazovka.

"Neviděli jste tu někde špunty do uší?" ozval se celkem nesměle Max. Křeslo se na něj podívalo takovým pohledem, že se raději Max přesvědčil, zda mu některou část těla neprobodlo.

"Mějte se tu pěkně, půjdu se podívat za ostatními," oznámil všem Max v prázdné místnosti, o které by se za normálních okolností dalo říct, že v ní není ani živáčka. Rychlým krokem zamířil ke dveřím a pokoušel se nevnímat poznámky křesla, které začalo brblat cosi o špatném vychování. Za Maxem se zavřely dveře a pocítil opět kouzlo ticha a klidu.

"Taky by tě nebylo, kdybys poděkoval," konstatovaly dveře a hlasitě se zavřely. Maxovi se pomalu, ale jistě začínalo z těch všech řečí dělat nevolno. Původně se chtěl jít natáhnout na postel do své kajuty, ale když ho napadlo, co by tomu asi řekla postel, přešla ho chuť.

"Počítači..." zašeptal se strachem, co mu řekne počítač, Max.

"Ano, pane?"

"Mohl bys mi zjistit, kde se nachází ostatní členové posádky?"

"Ano, to bych mohl." Max chvíli čekal, ale počítač nijak nereagoval.

"Počítači, mohl bys zjistit, kde se nyní nachází posádka?" zeptal se znovu Max.

"Už jsem Vám jednou říkal, že mohl..." ozval se počítač. Max zase chvíli čekal, ale počítač byl pořád potichu.

"Počítači.."

"Říkal jsem sakra už, že to mohu zjistit, tak co ještě potřebujete?" Max chvíli přemýšlel o bezmezné logice počítačů a o jejich mezích.

"Kde jsou ostatní členové posádky?" zeptal se Max a dal si záležet na správném vyslovení každého písmenka.

"Aáá, takhle, proč jste se na to nezeptal hned? Zbytek posádky se nachází na ošetřovně. Přeji příjemný den."

"Virus na tebe," ušklíbl se Max a pospíchal do ošetřovny. Na ošetřovně byla nálada hodně hluboko pod bodem teploty absolutní nuly. Jediný, kdo, jak se zdálo, netrpěl připomínkami různého vybavení ošetřovny, byl Xyz. Právě probíral s osvětlením různé varianty způsobu šetření žárovek.

"Ale dovedeš si představit ten šok, kterým vždycky trpíme, když z ničeho nic někdo přijde a my se musíme rozžhavit?" skákali si žárovky do řeči jedna přes druhou.

"Je to skutečně velmi unavující a vyčerpávající," přisvědčila jim rentgenová lampa. Nyní začal pomalu propadat panice i Xyz a začal přemýšlet, zda by nemohl vypnout své napájení. Pokusil se soustředit a odstavit svůj zdroj.

"Tak takhle to nepůjde," zamumlal si pro sebe, odklopil kryt baterie a odpojil ji. Nic se nestalo.

"Sakra, proč já blbec si nechal do sebe vmontovat záložní zdroj?" pomyslel si a odpojenou baterii opět připojil. Rozhodl se, že nebude ty řeči vnímat a začal počítat atomy Plutonia obsažené v deseti tunách rudy, náhodně vygenerované počítačem.

"Doufám, že Vás nenudíme?" optala se lékárníčka, když uviděla jeho výraz v plechové tváři. Celá místnost se zaplnila štěbetáním.

"Vidím, že jste všichni pohromadě," podívil se Max při vstupu na ošetřovnu.

"He, cože?" snažil se zachytit alespoň něco z jeho slov Varis. Max mávl rukou na znamení, že si o tom poví potom a sedl si vedle fleku na podlaze.

"To jsi ty, Persile?"

"Jo," ozvalo se zkroušeným hlasem.

"Proč jste všichni zrovna tady?"

"Protože je tu kompletní vybavení pro případy, že by se někomu z nás udělalo nevolno." Alfréd se zmítal v křečích, které mu tak laskavě připravila svými poznámkami jeho vana. Vana si povídala spolu s vodou, jak je nehygienické, když se v ní Alfréd máchá neustále a mění si vodu jen jednou za hodinu.

Antara si nasadila walkman, ale brzo pochopila, že i walkman může mít za jistých podmínek připomínky ke svému majiteli.

"Jak dlouho potrvá průlet tou zónou?" překřikoval rámus Max.

"To je hodně relativní. Fakticky trvá jen asi deset sekund," odpověděl mu Persil.

"To není možné, vždyť už teď to musí být alespoň pět minut."

"Viš, v tom je ten vtíp. Ve skutečnosti toto všechno trvá jen deset sekund, ale ty řeči všech těch oživlých věcí způsobují takové zakřivení a prolínání prostoru s časem, že průlet zónou bude trvat ještě asi tři hodiny." Persil chtěl ještě vysvětlit Maxovi spoustu jiných a zajímavých věcí, ale všiml si, že Max nenápadně omdlel a tak ho nechal být.

Max se ocitl v zahradě, kde stál osamocený strom. Na stromě visely krásy a žalostně bučely. Podíval se do fialové trávy a nalezl v ní hodinky, které místo tikání vzdychaly.

"Búúúú," Max vzhlédl na strom. Některé krásy vypadaly, že už budou zralé a tak zatřásl stromem. Jedna kráva se utrhla

a spadla mu na hlavu. Teprve teď Max zjistil, že to není kráva, ale slon navlečený do kraviho kostýmu. Vzal proto opodál ležící vidličku a začal podřezávat ten strom. Když byl v půlce kmene, tak ze země vyletěl blesk a ... Max nabyl opět vědomí.

"Kde je můj slon?" zeptal se tónem dítěte, kterému právě někdo ukradl lízátko i se špejli.

"Jsi na lodi, vzpomínáš?" skláněl se nad ním Varis.

"Jo. Ohluchl jsem nebo jsme už pryč ze "živé" zóny?"

"Což? Říkal jsi něco? Proč tak huhláš?" snažil se jeho slovům porozumět Varis.

"Dopadl jsi ze všech nejlépe, protože jsi omdlel," vysvětlil mu stav situace Persil, který nyní vypadal daleko lépe, než předtím jako v podobě kaluže.

"Proč všichni tak huhláte?" zeptal se jich Varis. Max mu posunkem naznačil, aby si vydělal vatu z uší. Varis se ťukl do čela a vyndal si ji.

"Brzy poletíme kolem Morvanu 4."

"To je ta planeta kde žijí vetřelci?"

"Jo."

"Doufám, že neplánujete mezipřistání."

"Ne, ale nevím, proč se tak bojíš, vetřelci jsou velmi milá a přítulná zvířátka."

"Jak to, vždyť ta Ripleyová s nimi měla velké problémy, ne?"

"S nimi? Kdepak. Jí přestal fungovat motor, ale říkal jsi nám, že to přežije, tak se není čeho bát." Max jen nasucho polkl, neměl by věřit všemu, co viděl v kině.

Vesmír je velmi divný útvar, protože nemá ve vesmíru obdoby. Tak zaprvé. Zdá se být nekonečný a to mu umožňuje spoustu věcí. Například vše, co je schopna pojmout lidská fantazie, v něm existuje již z toho prostého důvodu, že vesmír vypadá jako nekonečný. Milióny světelných let tak od nás existují tisíce jiných Zemí, které postihují obvykle dost nepříjemné konce, které si vymysleli různí scenáristé nejen na Zemi. Skutečnost je taková, že vesmír není nekonečný, jak říká jedna trapitská teorie vzniku vesmíru:

1. To, že vznikl vesmír, se stalo buď jako následek nějaké katastrofy nebo jako zázrak.
2. Zázraky se nedějí.

Vesmír není nekonečný, jen se nám tak jeví, ale to neznamená, že tomu tak je. Mějte na mysli, že tato látka o nauce vesmíru je velmi složitá. Kdysi dávno se pokoušela jedna velmi pokročilá civilizace pochopit alespoň část této teorie, ale úplně celá se zbláznila již po několika malých objevech a raději vymřela, než aby žila s takovými myšlenkami a s vědomím, že vědí malou část Velké pravdy. Dodnes se tato událost připomíná jako největší hromadná sebevražda ve vesmíru a bývá uctívána všemi kulturami, kterým se o této události dostalo nějakých zpráv. Zároveň tento případ slouží k odrazování od těchto úmyslů těm civilizacím, které by chtěly vědět, jak je to s vesmírem ve skutečnosti. Onou nešťastnou civilizací byla nejvyspělejší rasa všech dob na Zemi - dinosauři. Vraťme se ale k původnímu tématu. Vesmír je ve skutečnosti krychle obrovských rozměrů, která má vytvořena různé spojení s jinými vesmíry, které vypadají také jako krychle. Existují také tisíce paralelních vesmírů. A existují nejen vesmíry čtyřrozměrné, ale i deseti a více. Přirovnat tuto soustavu vesmírů lze k atomové mřížce. Celá tato složitá struktura přitom vznikla jen díky tomu, že se v době kdy neexistovalo nic, vymanol z obalu atomu uhlíku jeden elektron a narazil do jiného atomu. Vesmír se tedy jen blíží k hranici nekonečnosti a přesto, nebo právě proto, je fascinující se prolétávat jen tak zbůhdarma vesmírem a pozorovat ho. V paralelních vesmírech existují milióny Zemí a milióny životů, které vypadají na chlup stejně. To co jste se právě s velkými potížemi snažili pochopit, je velmi nepatrná část Velké pravdy. Nechci riskovat a vyprávět Vám ji celou, jen mi věřte, že je to pro Vaše dobro. Vesmír je prostě nevyzpytatelný a to je ta věc, co dělá život zajímavým...

"Dobře, k dosažení Yogurtu nám zbývá pár dní a ta zásilka nepočká," rozhodla Antara. Varis zapnul hudbu. Max se zaposlouchal do tónů a přemýšlel. Ty zvuky, co se proháněly kabinou, mu připomínaly přesně ten styl hudby, který na Zemi neposlouchal.

"Ehm, co je to za hudbu?" zeptal se Varise z bolestným výrazem ve tváři a již předem tušil Varisovu odpověď.

"To je nahrávka Kelly Family. Jedno z prvních CD. Objednal jsem si ho po Internetu." Max cítil, že se mu dělá nevolno a raději opustil kabinu. Zašel do své kajuty a ulehl na postel. Po několika příšerných hodinách je konečně sám. Kajuta neměla prostoru nazbyt, ale vše, co zde mělo být, tady taky bylo. Max nemohl přemýšlet o všem, co zažil. Kdyby to udělal, asi by zešlel. A konec konců není už šilený? Není to všechno kolem něj jen nějaká hloupá halucinace? Raději zavřel oči. Postel příjemně vibrovala a přímo vybízela k spánku. Cítil, že pokud se nebude bránit tak usne.

Kapitola 6

Daleko odtud pokojně rotovala planeta Gena. Planeta, na které přímo pulsoval život. Planeta ležela mezi třemi slunci a

tak na ní byl neustále den. Genoni byli po celé galaxii známí svou chutí do života. Jejich večírky a párty je proslavili až v souhvězdí Střelce. Jak se ukázalo, měli vše zařízeno unikátním způsobem, protože žili tři a půl života. Takový Genon mohl klidně poprvé umřít s vědomím, že zase ožije. Když umíral podruhé, umíral s vědomím, že se bude muset zase vyhrabávat z hrobu a kladl svým příbuzným na srdce, aby ho nezahrabávali moc hluboko. Když umíral potřetí, cítil, že má před sebou konec života. Počtvrté, pokud nezemřel dřív, umíral vždy nečekaně uprostřed oslavy svých pětatřicátých narozenin od třetího úmrtí. Tento zákon byl prostě dán otcem přírodou. Pokud se zamyslíte, zjistíte, že tento život má své výhody, například je velmi těžké spáchat na některého politika atentát, protože po několika dnech se takový politik obvykle vyhrabe z rakve a pokračuje ve své práci. Genoni si na tento způsob života celkem přivykli a jedině, čím se liší Gena od jiných planet, je vyšší míra sebevražedných pokusů, protože sebevraždu je zde nutné podstoupit čtyřikrát, aby jste mohli v pokoji spočinout. Někteří ještě všeho neznali Genoni se ovšem nechali hned po první smrti zpopelnit a zbytek svých životů museli prožít jako neforemná placka popela, která držela pohromadě jen s pomocí lepidla nebo vody. Oproti jiným planetám se zde točí také více filmů, protože mít delší život, znamená i vidět toho více. Nejúspěšnější televizní stanicí je na Geně společnost STAR, která svoje firemní logo pejska Stárka zasílá na dobírku i do vzdálenějších galaxií. Navíc má tato společnost spoustu poboček, nedávno se dokonce jedna z nich rozběhla i na Zemi. Celá planeta, která hrála všemi barvami, připomínala spíš třapatou bambulku u čepice než planetu. Na Genu padl divný stín. Něco takového se ještě nikdy nestalo.

Tady na orbitu se prostor a čas stávaly nestabilními. Nad planetou se otevřela časoprostorová brána, ze které se vynořila tiše loď. Chvilí jen tak visela nad planetou, ale pak použila své rameno s trychtýřem. "Vcuc." Loď se otočila a vplula opět do trhliny, která se za ní zavřela. Dítě, které umí počítat do dvaceti, by zjistilo, že náhle tomuto slunečnímu systému něco chybí - jedna planeta.

Kapitola 7

Nic vás tak neosvěží, jako plnohodnotný spánek. Max se probral a zdálo se mu, že ho život začíná bavit. Vyšel ven z kajuty a protáhl se způsobem, za který by se nemusela stydět ani hadí žena. Vešel do řídicí kabiny. Zjistil, že tu nikdo není a tak se ochomýtl kolem řídicího pultu. Všiml si, že Persil ještě od té nepříjemnosti s mouchou neopravil terminál. "Bzzz..." Max se zaposlouchal. Vzal si do ruky kus tyče, který ležel opřený o stěnu.

"Tentokrát tě dostanu, ty mrcho..." šeptal si pro sebe Max a pozorně se zaposlouchal, odkud přichází bzučení a rozhlížel se po ní. Uviděl ji jak sedí na nějakém tlačítku.

"Jsi moje," křikl a rozmáchl se. Moucha se dívala přímo na Maxe a myslela si, že tak hloupého člověka ještě neviděla. Max praštil. Jéjé, co to letí, pomyslela si moucha, když na ni dopadal stín tyče. Měla bych asi odletět, rozhodla se a vznášela se asi centimetr nad tlačítkem, když ji tyč donutila vrátit se zpět na tlačítko a rozložit se na několik neforemných kousků masa. Na několik kousků se rozložilo i tlačítko.

"Zabil jsi ji?" zeptal se květináč.

"Bhe, hu ef," odpověděl mu překvapený Max a pozoroval, jak se květináč pomalu mění v Persila.

"Jo, dostal jsem ji. Dost jsi mě vylekal."

"Promiň, mám rád květiny a tak se v ně občas proměňuji."

"Pozor, do dráhy se nám dostalo pole asteroidů," oznámil monotónním hlasem počítač. Vzápětí ucítili náraz. Varis vletěl do kabiny ve svém krajkovaném pyžamu s potiskem modrých želviček a řítil se ke tlačítku, které před chvílí rozmlátil Max.

"Ehm, ech," usmál se na Varise Max a nenápadně odhodil kovovou tyč, která dopadla Alfrédovi na hlavu. Tyč se rozlomila na dvě půlky a skutálela se z Alfrédovy hlavy. Max vyhlédl oknem a podíval se na modrou planetu pod nimi.

"Pokusím se nouzově přistát," oznámil všem Varis a hned dodal: "Připoutejte se."

Loď začínala pomalu klesat. Její rychlost začínala narůstat a loď se řítila pěkně rychle dolů. Ochranný štít lodě se začínal tavit. Planeta ji otevřela náruč a raketa se do ní zavrtala jako ocelová kulička do šlehačky.

"Jste v pořádku?" ozval se Varis po chvíli.

"Já určitě, ale zlomil jsem si dráp," odpověděl mu Alfréd.

"Já taky, jen se musím trochu zformovat," přisvědčil Persil. Otevřeli se dveře do kabiny a dovnitř nakoukla Antara: "Co to bylo? Trochu to se mnou hodilo."

"Většina mých obvodů je ve stoprocentním stavu," kontroloval se Xyz.

"Cítím se jak po smrti," špitl Max.

Baltor byla nádherná planeta. Z orbitu měla krásnou tmavě modrou barvu a přijatelnou atmosféru, ale jinak byla zcela neprozkoumaná. FMN o ní nevěděla nic podrobného, protože ležela dost daleko od významných cestovních tras a tak ji nepovažovalo za žádnou hrozbu nebo nebezpečí. Přesto její jméno leželo na FMN v pořadníku. Za takových třista, čtyřista let se sem vypraví průzkumný tým zjistit, zda zde neexistuje život. To věděl i Xyz a tak se snažil ostatní, kteří se

shromáždili venku u rakety povzbudit.

"Hele, takový výzkum se může i urychlit."

"Skutečně? Takže za jak dlouho by přijela expedice v nejlepším případě?"

"Možná tak o dvacet let dřív."

"Hmm, díky za útěchu."

"Není zač, jsem tu právě proto," odpověděl mu tak mile, jak nejvíc to šlo Xyz, který doufal, že Maxe potěší. Většina robotů totiž nezná význam slova ironie, a tak se někdy chovají jako prvotřídní blbci z plechu, u nichž je ovšem vhodné mít na paměti, že jsou schopni během několika mikrosekund vypočítat všechny potřebné výpočty, které jsou zapotřebí pro konstrukci neutronové bomby. Nicméně si přece i Xyz povšiml jízlivosti v Maxově hlase.

"Navrhují, aby jsme se porozhlédli po planetě. Třeba narazíme na jídlo a vodu," navrhl přítomným Max. Antara se podívala na Xyze.

"Má asi pravdu, protože pokud chcete setrvat se mnou i nadále, budete jídlo brzo potřebovat," souhlasil Xyz, který si spočítával různá opatření pro šetření energie jeho baterií.

"Počkejte, podívám se, jestli půjde opravit naše loď a co bude k tomu zapotřebí," ozval se Persil a už spěchal do lodě. Během několika vteřin se vrátil.

"Nechci vás moc deprimovat, ale odsud už neodletíme, tedy alespoň ne touto lodí."

"To jsou poškození tak vážná?" zeptala se Antara.

"No, lehká nejsou, ale přesto nám zůstal jeden ohniskový fotonový motor. Bohužel tak silné gravitační pole této planety nepřekonáme ani s jeho pomocí. Vypadá to, že tu jsme uvězněni." Tato zpráva zapůsobila na všechny jako sprcha vody teplé asi tak sto, dvě stě stupňů pod bodem mrazu. Toto mocné a vážné ticho jen občas přerušil Alfréd, který se pokoušel škrábat nohou na boku a jeho drápy dopadající na krunýř ne nepodobnému titanové slitině vydávaly zvuk připomínající automobil v zapnutém lisu, kombinovaný se zvukem, který by dokázal nejen mrtvé vzkřísit, ale potom je ještě znovu jednou zabít. Varis se podíval na Alfréda pohledem, který říkal: "Zatím hlad nemám, ale tipni si, kdo přijde na řadu, až ho mít budu." Alfréd se přestal škrábat a nasucho polkl.

"Musíme vyrazit hned, brzo budeme mít hlad," pronesl Alfréd stísněným hlasem a snažil se nedívat na Varise. Max se zahleděl do dálky. Kolem nich se rozkládaly mraky pustiny a široko daleko zde nejevilo nic známky života. Maxe trochu překvapilo, že půda není modrá, jak se zdála z orbity. Tato odlišnost měla svého viníka - zdejší atmosféru. Vzduchový obal Baltoru byl objemnější než na Zemi a v atmosféře se navíc nacházel jeden chemický prvek, který působil jako jakýsi filtr pro pozorovatele z vesmíru. Max udělal první krok náhodným směrem.

"Počkej, bylo by hloupé jít náhodným směrem. Mohu se pokusit zjistit pomocí palubního počítače nejbližší formu života. Tedy pokud tu nějaký je. Běžte se zatím porozhlédnout k té malé hoře. Já se vás hned pokusím dohonit," zarazil Maxe Persil. Všichni, tedy až na Persila, se vydali směrem k hoře, která se nezdála být moc vysoká. Alfréd se držel co nejbliž Antary, přestože věděl, že Varis je býložravec. Max přemýšlel o všem, co se mu během těch několika dnů stalo. Ušli sotva sto metrů, když jejich hlavy zaplnila ohlušující exploze. Podívali se na místo, kde havarovala raketa. Hořící trosky ležely rozházené v okruhu několika desítek metrů. Antara se s křikem rozeběhla zpět k raketě. Max, Varis a Alfréd ji okamžitě následovali. Nenašli nic, žádná část vraku nebyla větší než půl metru, exploze rozmetala vše.

"Té lodi je škoda, nebyla zas tak moc stará," poznamenal s lítostí v hlase Xyz.

"Měl rychlou smrt, nebolelo ho to," snažil se roztěšenou Antaru povzbudit Max.

"Možná se mylíš, protože nikdo neví jak mohou bytosti jako Persil trpět při explozi a jak dopadne jejich tělo..." začal nahlas přemítat Varis a přestal teprve když ho nakopnul Alfréd. Antara se s pláčem vrhla na zem/slovíčko zem je sice trochu nevhodné, ale pro pozemšťany je tato formulace určitě přijatelnější než věta "... se s pláčem vrhla na půdu."/ Varis věděl, že by si měli pospíšet a pokusit se do večera dojít k hoře. Zašmátral v batohu a nahmatal DOMV/Dálkový Ovladač Mozkových Vln/. Namířil ovladač na Antaru a stiskl nenápadné tlačítko. Z přístroje se ozval zvuk zvracejícího vodovodního potrubí kombinovaný se zvukem tančící lednice a našťvané laviny. Modrý paprsek zasáhl Antaru do hlavy.

"To je hrozné..." vyskočila na nohy Antara, "...už tři hodiny jsem neměla nic k jídlu."

"Cos jí to proboha udělal?" zeptal se šeptem překvapený Max Varise a trochu ho zarazil fakt, že Varis neprojevoval city, vždyť mu právě zemřel kamarád.

"Nic zvláštního, jen jsem ji přinutil myslet na něco jiného, tento nový DOMV jsem si objednal na dobírku od jedné televizní společnosti." Celá skupina se nyní pomalým krokem vydala k tajemné hoře. Hora nebyla moc vysoká. Zdálo se, že na ní roste nějaká vegetace a dokonce bylo slyšet i jakési výkřiky divoké zvěře. Šance na přežití tu tedy byla, ta je tu vlastně vždy, někdy je sice malá jako bakterie meningitidy, ale je vždy je tu.

"No, nevypadá tu to tak zle, že?" rozhlížel se po plošině Varis a snažil se povzbuzovat ostatní, protože ten krkolomný výstup až sem by zřejmě zabil i terminátora. Místo, kde se nacházeli, bylo jedno z nejhorších, co kdy živý organismus, který měl oči, mohl spatřit. Celá plošina byla pokrytá vrstvou zeleného cosi. Vypadalo to jako kombinace zelené pomády na vlasy, zelené zubní pasty, zelené barvy a zeleného inkoustu. K dosažení vrcholu jim zbývalo asi ještě deset metrů výstupu.

"Zabydlíme se tady nebo budeme ještě pokračovat nahoru?" zeptal se Xyz.

"Já myslím, že tu přenocujeme, pojíme něco ze zásob a dál se pustíme až zítra," navrhl Varis.

"Fajn," souhlasil Max. "Dobře, hlavně už vybal to jídlo," přikývla Antara. Alfréd opustil skupinku svačicích a pokoušel se prozkoumat okolí. To zelené cosi ho trochu přitahovalo. Nevěděl, že to je pravěký pud v podvědomí. Zavěšl a vydal se k velkému kameni, který stál opodál. Když k němu došel, ucítil něco, na co dostal velkou chuť. Začal hrabat.

Se zaujetím upíra cítícího krev hrabal dál a dál. Měl vyhrabanou jámu skoro už půl metru hlubokou, když narazil na něco podivného. Připomínalo to schránku na vzorky. Alfréd to opatrně rozkouzl a ze schránky vypadly dva míčky. Tedy vypadalo to jako podivný míček z tvrdé kůže, který byl sešitý z mnoha malých kousků. To, co Alfréd našel, byla dvě vajíčka. Alfréd to nevěděl, jen cítil, že to je k jídlu a cítil, že to je nebezpečné pro jeho přátele.

Nikdo neznalý historie předků Alfréda nemůže takové věci pochopit. Již kdysi dávno, ještě předtím než se jeho rod začal chovat jako domácí zvíře, to byla velmi užitečná zvířata. Spolu s vesmírnými lovci se účastnila honů na zločince a nebezpečné tvory. Jejich odvěkým nepřítelem byl živočišný druh, jež se choval velmi agresivně - Critters. Scénáristé na Zemi ani neví, jak krutou pravdu vědí. Tyto masožravé potvůrky, kterým chutnalo živé maso, totiž vydávaly charakteristický zápach, který cítili jen Alfrédovi předci. Brzo se tak stali vyhlášenými stopaři. Před několika sty léty ale byli všichni Critters vyhubeni. Tato zvířata se tedy už nemusela k hledání používat a stali se z nich domácí mazlíčci. Tajná složka FMN - IBC, ovšem v zájmu zachování druhu skryla na tajné místo dvě vajíčka Critters, protože se chtěla pokusit o jejich převýchovu. Tím místem se stal Baltor, protože tato planeta byla v seznamu planet k prozkoumání až hodně vzadu a ležela tenkrát daleko od využívaných dopravních tras. IBC zde vajíčka ukryla do titanové schránky, kterou tam zahrabala....

Alfréd si k vajíčkům přičichl a potom jedno rozkouzl. Zachutnalo mu a tak snědl i to druhé. Nevím jak Vám, ale Alfrédovi se nestává každý den, že zničíte poslední žijící členy jednoho z nejagresivnějších tvorů ve vesmíru. Alfréd ale vlastně nic nevěděl, nikdy žádného z Critters na vlastní oči neviděl a tak není divu, že po tak dobré večeři jednoduše usnul schoulený u ohně, který se tam Varis pokoušel udělat.

Antara se probudila a protřela si oči. Koukla se překvapeně na Varise, který stál u ohniště.

"Ty jsi už vzhůru?"

"No, vlastně já jsem ještě nespál, protože se mi pořád nepovedlo zapálit ten oheň."

"Aha," kývla hlavou Antara a podívala se na spícího Alfréda a Maxe.

"Kde je Xyz?" prohodila, přestože věděla, že se o něj bát nemusí.

"Frézuje laserem do té skály úchopky a stupátka pro nohy." Antara opatrně a tiše vstala.

"Uvařil jsi kávu?" zeptala se potichu Varise.

"Jistě, máš ji tam na tom kameni."

"Díky. Hele a proč se vlastně snažíš udělat oheň, když máme vařič a každý spí v elektricky vyhřívaném spacáku?"

"No, chtěl bych udělat radost Maxovi, náhodou jsem ještě na lodi zachytil jeden pozemský pořad a tam když takhle nocovali, měli takové ohně. Musí se tu cítit hodně opuštěný."

"Ani ne, ujde to, ale díky za ten oheň," ozvalo se z jednoho spacáku, který se převrátil na bok a spal dál. Varis zapnul počítač a na malou klávesnici se snažil všemi čtyřmi vytukat název a polohu planety.

"Moc toho není, ale zjistil jsem, že tu den trvá asi 25 pozemských hodin, teploty jsou tu mírné -30 až 70 °C a nehrozí nám žádné nebezpečné záření." Antara si usrkla kávy a zadívala se do dálky. Začínalo se jí tady líbit.

"Je tam kafe i pro mě?" zeptal se Max, který teprve teď vylezl ze spacáku.

"Jistě, tady máš hrníček." Max si usrl a polkl.

"Phe, to je síla, kolik tam dáváš lžiček a nezapomněl jsi tam dát cukr?" zeptal se a nenápadně vyplivl několik nepomletých zrníček kávy.

"Ze tří polévkových, nechtěl jsem ti ho udělat moc silné. Mimochodem, co je to ten cukr?" zajímal se Varis.

"Ale nic, zapomeň na to. Hele, vrací se k nám Xyz."

"Můžeme vyrazit, vzbudte Alfréda, sbalte se a jdeme."

"Zjistil si svými senzory něco o zdejšímu klimatu a podobně?"

"Ano, je tu život. Senzory ukazují na uhlíkovou formu života, s pokročilou stavbou DNA."

"Skutečně? To je zajímavé, třeba se s nimi domluvíme," přemýšlela nahlas Antara.

"Máme nejvyšší čas vyrazit."

"Alfréde..."

"ALFRÉDE..."

"ALFRÉDE..." křičeli ze všech sil Antara, Max i Varis.

"Ještě chvíli, mami," kňoural rozespalý Alfréd a převaloval se v prachu.

"Alfréde, musíme jít, tak buď od toho srdce a pohni se," přikázala mu klečící Antara.

"No jo, však už lezu."

"Promiňte, ale znáte Alfréda. Jeho druh má strašně tvrdý spánek, když mu byl jeden týden, spal třeba i tři dny v kuse," omlouvala se za něj Antara.

Za chvíli měli již všichni své věci zabalené a mohli pokračovat v lezení. Díky vybroušeným stupátkům od Xyze to šlo zvládnout. Bez potíží vystoupil i Alfréd, který k takovým hrádkám nebyl od přírody moc vybaven. Nejlépe se samozřejmě lezlo Varisovi, protože mu to značně ulehčovaly jeho další dvě ruce, které mohl na rozdíl od člověka v takových chvílích používat. Max si na člověka bez potřebného výcviku taky nevedl špatně, sice málem přizabil Alfréda, když uvolnil nohou několik balvanů, ale výstup zvládl.

"Tak jsme tady, to je ale krásný pohled. Slunce nad námi, poletující ptáci, řeka a vesnice pod námi, není to

romantické?" zamyslel se Xyz.

"Vesnice?" zeptali se jedním hlasem Varis, Max i Antara a běželi rychle k úpatí, aby také oni spatřili to, co jim popisoval Xyz. Opravdu, nějakých sto metrů níže pod nimi se rozprostírala vesnice. Z výšky viděli střechy, komíny a dokonce i samotné chodce. Našli první živé bytosti.

Kapitola 8

Planeta Hnuf leží v souhvězdí Marakka už pěkných pár miliard let. Je obydlená zvláštním živočišným druhem, který se zde vyvinul. Obyvatelům této planety se neříká, Hnufové, jak by se dalo předpokládat, ale Orvoni. Většinou se sice jmenuje obyvatelstvo podle názvu planety, ale vzhledem k tomu, že některé rasy jen s obtížemi vydávají hlásku f a spíš říkají s (něco jako anglické "th"), požádalo vedení planety o přejmenování své rasy z důvodu špatné výslovnosti původního názvu. Jistě si snadno domyslíte, jak je do té doby polovina galaxií nazývala.

Obyvatelé planety nevypadají jako lidé. Jediné, co mají společného s druhem zvaný člověk je, že mají také oči. Dospělý Orvoň by Vám asi nahnal strach, protože působí dojmem krvelačné příšery, ale tak to není. Pozemšťanům může připomínat pavouka kříženého s opicí. Tedy pro upřesnění, má osm noh podobně jako pavouk a tělo je pokryté světle zelenou srstí. Hlasivky má vyvinuté jako pavián, ale chová se dost civilizovaně, tedy na poměry planety Země, vlastně se chová téměř jako člověk.

Jeden pozemský obchodník, kdysi řekl: "Národ lze dokonale poznat podle jeho průmyslu." Podíváme se, zda tato věta platí i zde, tak daleko od Země. Nejvyvinutějším odvětvím je zde textilní průmysl. Na rozdíl od Země zde neexistuje žádný průmysl dopravní. Nejoblíbenějším výrobkem jsou podle vesmírné agentury IFF /International Federation Factum/ ponožky, kterých je velká spotřeba. Orvoňové nejsou v jídle moc vybíraví, jedí obvykle hmyz, v zimních měsících pak ovoce, zeleninu, sušený hmyz a samozřejmě ponožky. Podíváme-li se ještě blíže a rozpoznáme-li tady přibýtek jednoho náhodně vybraného Orvaně, uvidíme, že dům leží ve stotisícovém městě.

"Héj, Marjo. Jsou tam ještě ty konzervy s obřími mouchami v tomatě? Něco bych zakousl," volá na svou ženu Orvaň, který sleduje v televizi fotbal.

"Už zase tě honí mlsná, ty můj křížáčku?" odpovídá mu z kuchyně jeho roztomilá dvoustakilová ženuška.

"Jo, nebo mám raději otevřít sáček chipsů ze sušených jepic?" ptá se Orvaň.

"Jak chceš miláčku..." odpovídá mu ona. Netuší, že si už zřejmě nestihne pro ně ani dojít. Proč? Pro odpověď na tuto otázku se musíme podívat jinak, na orbit. V časoprostoru okolo planety dochází k podivným erupcím. Nejdříve se jen všelijak zakřivuje, později se objevila malá trhlina, která ale silila, až se z ní vyloupila celá kosmická loď. Nebyla to žádná velká loď, obyčejná osobní, zastavila a z jejích útrob se začala vysouvat jakási velká mechanická ruka, na jejíž konec někdo umístil věc, velmi podobnou trychtýři.

"Vuc." Loď se otočila a vplula opět do trhliny, která se za ní zavřela. Jako smutní svědci zde zůstali jen neobydlené planety.

FMN není žádnou obdobou bojových spolků, tak jak je znáte ze Země. FMN nikdy zbytečně neválčila. Když už musela zasáhnout na požádání napadené strany do nějakého sporu, pak pro jistotu, že se nebude agrese opakovat, vždy vyhubila celý útočící národ, ale FMN bylo hlavně královstvím míru.

Na mezigalaktickém ústředí začínalo být horko. Až k samotnému prezidentovi se totiž doneslo to, že někdo zlikvidoval několik obydlených planet. Prezident svolal okamžitě nejvyšší mezigalaktickou poradu a nyní mluví k zástupcům planet.

"Jste tu všichni?"

"Až na Zeltu-3 a Zemi všichni, pane."

"No jo, Zelta-3, to se nedivím, vždyť tam teprve před několika měsíci vylezla živá bakterie na vzduch, ale ta Země mě pořád trápí. Další jste jí na vědomí, že se koná náš sjezd?"

"Jistě pane, ale oni vlastně ještě nikdy nepřijeli. Všichni z její galaxie tady jsou a tvrdí, že vyhláška na Uranu je provedena čitelně, a ve všech jazycích podle § 56893, odst. 21m. Satelit z planety Země prý letěl kolem Uranu jen dvakrát a od té doby nic. Zjištěno bylo velké množství satelitů vyslaných k Marsu, ale k ústředí na Uranu už nic."

"No, tak začneme bez nich, koneckonců jako vždy. Nuže, bylo zjištěno, že v posledním týdnu záhadně zmizely tři obydlené planety, konkrétně Bulbo, Gena a Hnuf. Všechny planety byly součástí naší federace a všechny zmizely bez jakýchkoliv příčin koloběhu vesmíru. Naše tajné oddělení IBC nás informovalo, že je tu možnost, že se tyto planety staly cílem krádeže, což se mi zdá trochu přitažené za vlasy, spíš se jedná o cílené ničení naší federace. Navrhují tedy zavést neustálou službu, aby bylo zajištěno spojení s našimi planetami. Již jsem vydal rozkaz a speciální hlídka se už vypravila celou věc vyšetřit. Jsou nějaké otázky nebo připomínky?" V sále zavládlo ticho, přihlásil se jen jeden tvor. Podivný modrý dvoumetrový obr s bílými kalhotami a čepičkou jen podotkl: "Nemám rád připomínky."

"Jistě, to je o Vás známo, pane Mrzoute, vyřídíte prosím Tat'kovi Šmoulovi, ať příště pošle na konferenci raději někoho jiného."

"Nyní tedy končím naši poradou a příští schůzi máme opět za měsíc, pokud se situace stane velmi vážnou, možná i dřív," pronesl prezident svou obvyklou ukončovací řeč a všem přítomným pokynul k odchodu.

FMN se zatím nikdy takový případ nestal. Již od svého založení před asi milionem let se vždy dokázala o své členy postarat. FMN čítá přes 1342 planet s různými druhy živočichů. Všechny planety, které chtěly zničit FMN, byly rozprášeny na atomy. Federální policie a federální soud vždy řešili jen obyčejné případy, ale nikdy ne zmizení celé planety. Teprve nyní ustavila FMN speciální elitní pátrací tým, který vyslala prověřit zmizení a najít případného viníka. Lion Mulder se stal velitelem týmu nečekaně. Jeden den ještě řešil záhadné případy na ústředí FMN a druhý den dostal vlastní vesmírnou loď, svoji partnerku z IBC a jednoho pilota k ruce. Byl to muž na svém místě, jako malý hoch procestoval spoustu planet a na Geně dokonce několik měsíců žil. Nemohl ani uvěřit, že by mohla zmizet, znal ji takovou, jaká skutečně byla. Jako duhovou kuličku, která pomalu rotovala v záři tří sluncí, jako planetu plnou veselí a života, kde nikdy nenastala noc. Z přemýšlení ho vytrhnul hlas druhého kapitána.

"Jsme připraveni k odletu kapitáne, zadejte nám kurs a můžeme letět."

"Jistě, jistě. Podíváme se nejdříve na Bulbo. Start povolen."

Kapitola 9

Sestup se stal díky lanům poklidnou záležitostí. Všechny pět už zase stálo pevně na zemi a trochu odpočívali. Alfrédovi vyskočila díky Maxovu sestupu na hlavě boule a tak horečně přemýšlel, kde by vzal uprostřed planety, která má cca 30 °C, led. Ráz krajiny se neuvěřitelně změnil. Nyní se tu vynořovaly stromy, rostla tu tráva a dokonce bylo nedaleko slyšet bublání potůčku.

"Tato planeta mi připomíná jeden krátký příběh ze Země. Kdysi u nás na Zemi existoval bájný ostrov Atlantida, bohatá země plná úrody, vynálezů a pokladů. Ovšem jen do té doby, než její obyvatelé přestali poslouchat bohy a ti za trest zničili nejen obyvatele Atlantidy, ale i ji samotnou," zahleděl se do krásné krajiny, která se rozprostírala všude kolem Maxe.

"Má ten příběh i nějaké poučení?" zeptala se Antara.

"Od té doby si lidé přestali zbytečně vymýšlet bohy," přikývl rychle Max.

"No nevím, náš národ dodnes uctívá spoustu bohů a dokonce každý nový Triton, který se narodí dostane za kmotra některého z nich," pronesl vážně Varis.

"Skutečně, to jsi mi nikdy neřekl, jakého kmotra máš ty?" zeptala se Antara.

"No, nerad o tom mluvím, ale že jste to vy, tak vám to povím. Můj kmotr je Dwatr, bůh příboru."

"Příboru?"

"Jistě, jak jsem říkal, náš národ je velmi náboženský. U nás má téměř každá věc svého boha nebo bohyni. A já se narodil při snídani, takže... hmm... no, tak nějak," vysoukal ze sebe Varis.

"Tak to buď rád, že jsi se nenarodil třeba na toaletě," rýpnul si Max. Chvilí hloubavého ticha, které po jeho výroku nastalo, rozetnul až plechový hlas Xyze: "No, pokud nemáte nic proti tomu, tak bychom se mohli vydat do té vesnice nebo co to je."

Všichni se tedy vydali na cestu. Osud s nimi hrál hru plnou změn. Ačkoliv se z vrcholu skály zdálo, že je to do vesnice co by kamenem dohodil, vesnice od ní ležela dobrých 20 kilometrů. Alfréd snášel cestování dobře. Maxovi se tato cesta sice nezamlouvala, ale pokud chtěl přežít, neměl moc na výběr. Xyz, to je jen stroj, kusy součástek sestavené tak, aby vydržel i náročné cesty a vlastně na tu cestu neměl ani svůj názor, ale jedno je jisté - nezatežovala dostatečně jeho obvody. Jeho myšlenkové pochody by se zřejmě staly záhadou i vesmírným inženýrům, tedy pokud by měli k dispozici záznamy těchto pochodů. V jeho obvodech kolovalo spousta myšlenek. Zde je několik málo z nich, které ho napadli během jedné setiny mikrosekundy:

* Teplota vzduchu 27,365 248 °C. Výsledek -> trochu se ochladilo.

* Kámen číslo 1 vzdálen 2,324 658 metrů ode mě.

* Kámen číslo 5896 vzdálen 295,834 160 metrů ode mě.

* Rychlost vzduchu 5,3689 m/s

* Šance, že budu teleportován mikročerví dírou někam od přátel je rovna 0,00000000002058 %

* Existuje posmrtný život?

* Jaký je průměrný věk života velblouda?

* V 1 tuně počítačem náhodně vygenerované rudy plutonia je 213 555 987 321 021 485 atomů plutonia. Nezasvěcený laik by se možná asi zeptal, proč tak usilovně přemýšlí nad takovými zdánlivě nesouvisejícími věcmi. Tak jednak, dle Velké pravdy vše souvisí se vším, a potom se tím Xyz trochu procvičoval. Jeho výkon se zkrátka nedal srovnávat s ostatními počítači a takto si zaháněl nudu. Varis se moc nenudil, měl neustálé obavy o zdravotní stav posádky a téměř

se všim měl nějaké starosti. Antaře toto cestování nedělalo problémy. Na rodném Moreanu chodila ráda a často na dlouhé procházky, což nebyla žádná sranda. Téměř 60 % Moeranu totiž pokrývají bažiny. Vypravit se na Morean bez potřebné výbavy se stalo mnoha návštěvníkům osudným. Tamější bažiny totiž nejsou nebezpečné svou hloubkou, ale svou lživostí. Bažiny totiž mohou měnit svou barvu podobně jako třeba na Zemi chameleon. Taková bažina se vždy adaptuje svou barvou k prostředí, kde leží a tamější cestovatel klidně jde po ní. Poté bažina změní krycí barvu na svou původní. V té chvíli si obvykle cestovatel uvědomí, že je v bažině, jeho nevědomost ho již nenadnáší a on se zavrtá do bažiny. Díky této vlastnosti se některé druhy zejména menších bažin začaly ve FMN chovat jako tajná komanda znesnadňující v době bojů nepřítelům jejich bojový úkol...

Kapitola 10

Lion Mulder, nyní velitel vesmírné lodě NOSKORO, se cítil odpovědný za vypátrání této záhady. K dosažení Bulba zbývalo lodi něco kolem 10 minut a tak zašel do kajuty své partnerky z IBC. Dina Sculyová pracovala již od začátku své práce v IBC s Mulderem. Ačkoliv Mulder věřil v neobvyklé řešení případů, tak Dina se vždy snažila případy řešit jen logickým rozumem. Kdyby někdo z nich věděl obsah Velké pravdy, určitě by odešel do ústraní, kde by mohl nerušeně spáchat sebevraždu. Žádná živá bytost ve vesmíru ji však nezná, tedy až na Chicu, obrovskou žízu, která volně pluje vesmírem.

"Dino, za chvíli tam dorazíme. Cítím, že to bude velká záhada."

"Muldere, nevím proč, ale myslím si, že nemáš pravdu. Nemáš chuť raději dělat něco s naším vztahem?"

"Miláčku, tuto knihu mohou číst i děti, takže raději ne."

"Jak myslíš. Půjdeme tedy na můstek, ať můžeme začít vyšetřovat."

"Ještě počkej Dino. Co si o tom myslíš? Víš, nechápu, jak by mohla zmizet celá planeta. Našel jsem sice pár takových zmizení ve složkách IBC, ale nikdy nezmizel tak obrovský předmět jako planeta."

"A jaký největší předmět jsi našel?" zeptala se zájmem Dina.

"Nějaká socha Svobody ze Země. Stalo se to v New Yorku, kdy zmizela během představení nějakého pozemského mága, který si nechá říkat David Koprílt. Potom ji ale vrátil zase na místo."

"A nemohl by v tom mít ten kouzelník prsty?"

"To nevím, je to možné, ale proč by to dělal? Spíš si myslím, že za to zmizení může nějaká tajemná síla."

"Muldere, pokud za to nemůže ten kouzelník, i tak se nabízí spousta možností, jak tuto záležitost logicky vysvětlit."

"To se uvidí," odpověděl tajemně Mulder a vyšel současně se Sculyovou na chodbu. Dveře od kajuty se za nimi neslyšně zavřely. Oba zamířili k výtahu.

"Na můstek," přikázal Lion a výtah je tam během chvilky zavezl.

"Agente Jeffersone, ukažte nám místo, kde by mělo být Bulbo, na obrazovku," zavelel Lion.

"Nic tam nevidím," zašeptala Sculyová.

"Ještě jsem to nezapnul," ujistil ji agent Jefferson a zadal do počítače souřadnice planety.

"Tak sebou trochu hněte," přikázal mu Mulder.

"Ohh."

"Wow."

"Není tu po Bulbu ani památka, Sculyová, víš co to znamená?" rozzářil se Lion.

"Že jsme ve špatné galaxii?"

"Ne, že to nemohla být žádná federální zbraň."

"No, jestli má tu zbraň někdo, kdo není ve federaci, může být celá federace v ohrožení."

"Sculyová, to určitě nemohla být žádná zbraň."

"Kde bereš sakra takovou jistotu, Muldere. Něco takového se ještě nikdy nestalo, ani ve složkách IBC nic takového není. Může to být cokoliv a ty tu plácáš pořád něco o tajemné záhadě. Máš pravdu, tajemný to je a jde mi z toho husí kůže," našťavala se Dina. "Pane Jeffersone, mohli byste udělat rozbor na záření dle normy 2589*3a, srovnat různé odchylky od normálního pozorování z dřívějších a rozborů na zplodiny iontových plynů zde v prostoru, aby měla agentka Sculyová nějaké podklady?" spíše přikazoval než se ptal Mulder.

"Samozřejmě pane," odpověděl mu otrávený Jefferson a vytřel na klávesnici pár příkazů.

Kdesi jinde, v jiných souhvězdích všechny tajné i netajné týmy federace měly poplach:

"Pane Date, nastavte prosím kurs na kolonii Rima-6," řekl vážným hlasem kapitán Pickard.

"Kurs nastaven, přibližná doba k dosažení cíle je asi 3 hodiny, pane."

"Pane Crushere, zkontrolujte bezpečnostní systém."

"Systém v pořádku, kapitáne."

"Dobře, rád bych si s Vámi všemi promluvil," oznámil kapitán Pickard a pokračoval: "Dostal jsem z FMN zprávu, že

federaci mizí planety. Je to velmi závažná situace, protože vedení nejenže neví, jak byl zločin spáchán, ale ani neví, kdo by za tím mohl stát. Dostali jsme za úkol zadržet případné pachatele. Tento úkol má nejvyšší možnou prioritu."

"Pane a jaký bude náš postup?" ozval se Riker.

"To se teprve uvidí. Pane Date, analyzujte informace získané z FMN a navrhněte, kterou planetu bychom měli hlídat."

"Podle všech informací, které jsem získal by to mohla být planeta Hybros. Je nejvíce podobná těm zmizelým planetám a leží jen kousek od naší cesty."

"Dobře, nastavte tedy kurs na Hybros, hyperrychlost 6."

"Kurs nastaven, přibližná doba k dosažení cíle je asi 1 hodina, pane."

Jsmo v docích FMN. Zde parkují všechny útočné i obranné vesmírné lodě. Mezi nimi se proplétá starší muž s bílými vlasy. Ačkoliv se snaží tvářit nenápadně, opak je pravdou. V černém smokingu se prostě na rampu nechodí.

"Říká se, že náš tým je při plnění úkolů nenápadný," prohodil k prvnímu mechanikovi, kterého potkal.

"O čem to mluvíte?" zeptal se ho vyděšený mechanik a zvědavě si ho přeměřoval.

"Aha, tak to bude asi omyl, promiňte," odpověděl mu muž a přešel k dalšímu mechanikovi.

"Říká se, že náš tým je při plnění úkolů nenápadný," zkusil to na něj znovu.

"Prosím?"

"Ne, nic," zabručel spíš pro sebe odcházející muž a zastavil se u dalšího mechanika, který měl celou kombinézu potřísněnou olejem

"Říká se, že náš tým je při plnění úkolů nenápadný," zkusil svou větu znovu zopakovat.

"Hele, dej mi pokoj. To už je letos potřetí, co mně otravuješ, Jime. Tvá spojka je u té modré lodi," řekl otráveně mechanik a ukázal na loď, která stála asi třicet metrů od něj. Muž poděkoval, prohrábnul si svoje bílé vlasy a došel až k modré lodi.

"Říká se, že náš tým je při plnění úkolů nenápadný," dorážel na mechanika, který na něj už přes hodinu čekal.

"Ano, používáte prý nejmodernější techniku, která je velmi podobná té v našich nových vesmírných lodích," odpověděl mu mechanik.

"To bych rád viděl na vlastní oči," odvětil na to muž.

"Tak se podívejte do kabiny," svolil mechanik a odešel. Jeho úkol už skončil. Muž vešel do kabiny, zavřel za sebou dveře a vložil svůj prst na snímač otisků, který byl zabudovaný na černém kufříku. Ten sejmul otisk jeho palce a automaticky otevřel onen kufřík. Vyťukal na malou klávesnici v něm umístěnou svůj číselný kód sestávající se z tří jedniček a z počítače vyjel malý disk. Muž vhodil disk do mechaniky, na obrazovce se objevila tvář prezidenta federace a z počítače se ozvalo: "Jime, naše vláda zjistila, že zmizely už tři obydlené planety z naší federace. Nevíme, kdo za touto akcí stojí, ale vy je musíte zastavit. Tato akce je extrémně nebezpečná a mohu tě ujistit, že byla vyslána všechna esa našich bezpečnostních služeb, aby zjistili viníka. A jako vždy: Pokud chytí nebo zabijí tebe nebo někoho jiného z tvého týmu, ministr se bude od všeho distancovat. Tato loď se zničí za pět vteřin. Hodně štěstí Jime."

"Zavolejte mi prosím slečno pana Bonda," zahuhlal prezident ASC /Army Secret Corporation/ do interkomu.

"Jistě, pan Bond tu už čeká." Otevřely se dveře a do nich vstoupil elegantní muž s cigaretou v ústech.

"Ahoj, Jacku. Už dlouho jsme se neviděli."

"Máš pravdu Jamesi, ale došlo k nejhoršímu. Jistě už víš, co se stalo s Bulbem, Genou a Hnufem, takže přejdeme rovnou k věci. Ministerstvo chce, aby jsi se i ty vrátil znovu do akce a zjistil, co se stalo.

"Jacku nebyl jsem třicet let ve službě, je mi devadesát, poslední dobou mě bolí klouby, trápí skleróza a musím nosit brýle. Copak mohu ještě jít do akce?" zeptal se překvapeně muž.

"Jsi náš jediný agent, který má dvě nuly na začátku. Víš, časy se mění, Jamesi. Ti noví úředníci totiž jaksi podcenili výcvik nových agentů. Ty jsi vždycky býval jednička. Vzpomínáš ještě na toho šílence, který si nechal říkat doktor No a snažil se dobýt celý vesmír? Ty musíš do akce, bez tebe by to nebylo ono," snažil se ho přesvědčit Jack.

"Tak dobře, já půjdu."

"Ještě něco Jamesi, mám tu pro tebe novou laserovou zbraň, ta tvá za posledních třicet let už trochu zestárla."

"To nevadí, já ji mám rád."

"Nekecej a vezmi si tuhle. Prostřelí i raketoplán," zahulákal Jack, jinak klid'as.

"Nevím, co si od toho slibuješ," řekl tiše James a zmizel ve dveřích.

"Už jsme tu dva dny, pane Date, a stále nic. Máte nějaký předpoklad, kdy se stane to, že tato planeta zmizí?"

"Ne pane, nelze určit dobu, kdy se tak stane, ale je pravděpodobné, že to bude do jednoho týdne."

"Podle příkazu federace, tu máme zůstat do té doby, než bude zažehnáno nebezpečí zmizení planety. No, jeden týden lze obětovat. Samotného by mě zajímalo, jak je možné, že ty planety mizí."

"Kapitáne Pickarde, pokud existuje síla, která dokáže zničit planetu, potom nebude zřejmě moc obtížné zničit takto i Enterprise. Cítím povinnost vás na tuto možnost připravit," řekl Dat.

"Já to vím, Date, ale naší povinností je chránit členy federace za každých okolností, kromě toho na palubě zůstala jen nutná posádka pro případ, že by se s naší lodí něco stalo."

Kapitola 11

"Už tam brzo budeme, jen co vyjdeme z lesa," informoval přítomné Xyz.

"Jsem napnutá a zvědavá, jak budou vypadat, co nosí, jak mluví, zda vůbec mluví, co jedí"

"Já taky. Jedí zvířata, pečou si je, smaží nebo je mají raději syrové?" ptal se Alfréd se znatelnou ironií v hlase.

"No, hlavně když přežijeme," doplnil ho Max a pokoušel se neztrácet s ostatními krok.

"Rrrrr," ozvalo se Maxovi nad hlavou a vzápětí se před něj cosi zabořilo. Max vzal klacík a několikrát do toho píchl.

"Jauu," ozvalo se z kopečku hlíny.

"Je Vám něco?" zeptal se tiše Max a v duchu si přál, aby se kopeček už nemohl zmoci ani na odpověď.

"Jo, pusť moji nohu, tupče," řekl kopeček hlíny a klacík, který měl Max v ruce sebou několikrát škubnul.

"Ehm, promiňte," zčervenál Max a položil klacík vedle nohy, která trčela z hlíny. Pak se klacík i hlína několikrát zatřásl a kopeček hlíny vyletěl do vzduchu. Na zemi pak seděl celý umazaný od hlíny jakýsi již notně otrhaný pták.

"Ty jsi Max a pocházíš ze Země, že?" zeptal se ho chraplavým hlasem a čechral si svoje peří.

"Jo," vydal ze sebe přidušeně Max a přemýšlel nad tím, který účet nezaplatil. Vzpomněl si totiž na radu svého otce, který říkával, "Jóó, chlapče, berňák si tě najde všude." Za těch pár let co si sám platil daně, pak zjistil, že je to asi ta nejpravdivější věc, kterou kdy slyšel.

"To jsem celkem rád, že jsem vás našel," otřepal se pták.

"Hmm."

"Jmenuji se Jenius a jsem osobním asistentem vašeho anděla strážného," představil se pták.

"Aha," kývl hlavou Max.

"Jak jste si jistě všimnul, váš anděl strážný je trochu mimo, takže za něj musím dělat skoro všechno já," spustil Jenius.

"To jsem si všimnul," řekl Max a zaťal za zády obě pěsti.

"Víte, mám vám vzkázat, abyste se nedostal do nějaké šlamastyky," usmál se Jenius.

"Opravdu?" hrál překvapeného Max a nenápadně hledal na zemi nějaký šikovný kámen.

"Mohu vám říci, že jsem již proletěl pěkný kus vesmíru. Vás taky zastihnout to není jen tak," řekl mu Jenius.

"A co tak důležitého pro mě máte?" zeptal se Max a jeho zrak padl na jeden zvláště vyvedený valoun.

"No, mám vám vyřídit. KRUCI," znejistěl Jenius, několikrát zamrkal a pak se podíval na Maxe.

"Ano?"

"Já to zapomněl. Ale nic se neděje, já si to odletím ověřit na ústředí a pak vám přijdu říct," řekl Jenius a několikrát mocně máchnul křídly a než bys řekl: "švec," zmizel i jeho tmavý obrys ve sluneční záři, která se na chvíli rozlila na lesní pěšince. /To když Jenius rozrážel hlavou stoleté větve zdejších stromů/ Několik větví pak padlo těsně vedle Maxe. Byla by to dost velká ironie a ode mě troufalost, kdyby Maxe zabil osobní asistent jeho anděla strážného, že?

"Sakra, zrovna když už jsem měl vyhlídnutý kámen," utrousil pro sebe Max a pak se otočil k ostatním, "Tak můžeme jít, ne? Tomu ptákovi evidentně přeskočilo, já přece nemám žádného strážného anděla." Pak se na chvíli zamyslel a dodal:

"Tedy alespoň takového, který by byl schopen pro mě hnout prstem." Celá skupinka se pak jako na povel otočila a opět vydala k vesnici nebo k něčemu, o čem si mysleli, že to je vesnice. Všichni se pokoušeli jít lesem tiše, aby nikoho nevystrašili, ale Alfréd jim celou tu snahu kazil. Jeho dupání by vystrašilo i slona. Už se konečně blížili ke konci lesa. Ani ne 200 metrů od sebe uviděli jakási primitivní stavení ze slámy.

"Ta obydlí působí takovým uměleckým dojmem," rozplývala se Antara.

"No, po praktické stránce to ale moc efektně nepůsobí," zabručel Varis.

"Asi tady nebudou mít baterie nebo akumulátory, že?" optal se Xyz.

"Mám takový divný pocit, že si tu moc zábavy neužijeme."

"Ty jsi nenapravitelný pesimista, Maxi."

"To ne, jen jsem se občas díval na Zemi na dokumentární filmy, Antaro."

"Hele, odtamtud se k nám blíží nějaká bytost," ukázal Xyz na jednu chatrč.

"Vypadá jako Max, jen je víc chlupatý," uchichl se Alfréd.

"A nosí tu jen jakýsi kryt na intimní místa," poznamenal Varis.

"Dobrý den, museli jsme tu nouzově přistát, přicházíme v míru," ujala se slova Antara.

"Uhh he hu," odpověděl jí přátelsky cizinec a natácel hlavu na obě strany podobně jako opice.

"Jsme ve srabu," snažil se Max ostatním vysvětlit situaci, ale ti ho jak se zdálo neposlouchali.

"Uklidni se. Můžete nám pomoci zajistit nějaké náhradní vesmírné plavidlo?" pokračovala Antara.

"Grrr hu he hi," nedal se ve výřečnosti trumfnout cizinec.

"Antaro, je to zbytečné. Snažím se ti celou dobu říct, že to co před námi stojí, je asi tak chytré jak ten hrnek kávy, kterou jsem měl dnes k snídani. Podívej se na něho, mám pocit, že před námi stojí Homo Neandrtalis Cosmos."

"Kdo?" zatvářili se Varis a Antarou nechápavě.

"Člověk neandrtálský vesmírný, zřejmě jsme přistáli na planetě, na které teprve probíhá evoluce."

"To nevadí, požádáme je tedy o zapůjčení nějaké lodi, v nejhorším případě rakety a odletíme," navrhl pohotově Varis a

dokázal tím, že dějepis není jeho silnou stránkou.

"Dobrý nápad, ale oni vymyslí obyčejné kolo až za takových 15 000 let a raketu za takových 20 000," řekl klidně Max a otočil se k neandrtálci.

"Efff," řekl neandrtálec.

"Co chce?" zbystřila Antara

"Nevím, ale tváří se nějak divně, dokonce zbledl v obličeji."

"Hele, vždyť vy máte čtyři ruce." pronesl vzornou angličtinou neandrtálec.

"No, to mám, konec konců to mají všichni Tritoni."

"A do ..." ještě stačil vyslovit omdlévající cizinec předtím, než spadl do trávy.

"Omdlel."

"Měl jsi se ho na tu raketu zeptat," připustil Max.

"Odneseme ho do vesnice, jinak by se mohl nachladit. Varisi, vezmi si ho na ramena," rozhodla Antara.

"To nám to pěkně začíná," zívá Alfréd.

Kapitola 12

Hybros pomalu rotuje ve sluneční soustavě, kterou u nás neznáme, ale tady jí říkají: První ekonomicko-sociální sluneční soustava. Tato planeta je známá svými četnými ekonomickými i sociálními studiemi, které přetiskuje i známé vesmírné nakladatelství BALATROS. Hybrové jsou národem velmi sečtělým a velmi si zakládají na svých studiích. Jsou to tvorové společenší, ovšem bez smyslu pro humor. Jejich naprostá absence smyslu pro humor dokonce způsobila vymření jednoho z jejich sousedů na planetě Qwar. Tenkrát, když Qwařané obchodovali s Hybry, pronesl jeden z nich vtipnou poznámku o Slunci. Hybrové si to špatně vysvětlili a zničili celou planetu Qwar, protože poskvřili čest Slunce. Od té doby probíhají meziplanetární obchody s Hybrou jen pomocí počítačů, protože ty dokáží všechny věci formulovat zcela přesně. Jak vůbec takový Hybros vypadá. Je to jediný tvor v galaxii, který se téměř úplně podobá člověku. Hybros byl planetou, která dostala možnost podílet se na jedinečném experimentu nazvaném OPERACE KOROPTEV. Tento projekt v sobě zahrnoval výsadek této rasy na Zemi. Probíhá už bezmála 1000 let a úkolem bylo i asimilovat zemskou rasu s jinými. Proto, můžete Hybry znát i vy. Většinou žijí zcela normálním pozemským životem a pracují jako úředníci. Nyní se ale vrátíme k Hybrosu. Největší podíl na tom, co dnes Hybros znamená, mají dějiny. Hybros neměl nikdy žádné problémy s ostatními rasami, tedy pokud pomineme Qwar. Co ho vždy tížilo, byl nadbytek úrody. Kdysi dávno, totiž každý Hybros farmařil. Každému se vedlo dobře, ale musel vždy přes polovinu úrody vyhodit, protože ji nepotřeboval. Tenkrát rozhodl Dirthud III., že aby se zamezilo takovému plýtvání, bude nejlépe vyčlenit z obyvatelstva někoho, kdo nepracuje. To se zdálo jako rozumný nápad, a ti, kteří byli vyčleněni, si stěžovali, že nemohou nic dělat. I v takové situaci si Dirthud III. poradil. Dal všem těm, kteří nepracovali, zcela novou a zbytečnou práci, vymyslel spoustu zbytečných funkcí a úřadů a ono to ke spokojenosti všech nakonec fungovalo a vlastně funguje dodnes. Bohužel, na Zemi se tento pokus nějak zvrtl, ale to je jiná kapitola.

"Kapitáne, přímo před námi narůstá energie."

"Jaký je zdroj té energie, pane Worfe?" probudil se kapitán, který dřímал na velitelském můstku v křesle.

"To nevím, ale pořád se zvětšuje, pane," odpověděl Worf.

"Na obrazovku prosím," vložil se do děje i důstojník Riker.

"Bože, co je to?" zeptal se kapitán.

"Zřejmě nějaký předmět dokáže způsobit nejen prolínání prostoru s časem, ale dokáže to prolínání i řídit," rozvíjel své teorie Dat.

"Ale vždyť je to jen malá loď, vidíte to Date?"

"Vidím, ale pokud je to náš pachatel, musí využívat zřejmě hloubkové komprese, ale vše co mám o tomto oboru v paměti je jen teorie. Takže čistě teoreticky lze nějaký předmět zkomprimovat na pouhou tisícinu miliontiny jeho původní velikosti, vyžaduje to ale velmi složitý algoritmu, pane."

"Date, okamžitě zahajte vysílání na komunikační frekvenci," vydal rozkaz kapitán.

"Date, ta loď vysouvá jakousi věc. Můžete určit co to je?" znejistěl kapitán.

"Date..." vykřikl kapitán.

"Vuc." Loď, která se vyloupila z otvoru, který vznikl dostatečným zakřivením časoprostoru zcela pohltila Enterprise a natočila se k Hybrosu. Téměř 2 miliardy Hybřanů by se jistě rádi alespoň pomodlily, ale na to jim nezbyl čas. Neznámá loď pootočila své mechanické rameno.

"Vuc."

"Takže?"

"Nevím, skutečně nevím, Muldere. Nenašla jsem v těch měřeních ani jednu stopu něčeho abnormálního. Skutečně to vypadá, jako by ta planeta zmizela sama od sebe."

"Myslíš, že zmizela nějakou tajemnou silou?"

"Ne, to jsem neřekla, jen prostě zmizela. Nevěřím na tajné síly, které by mohly zničit celou planetu."

"Jak víš, že je zničená?"

"To samozřejmě nevím, je ale velmi pravděpodobné, že tomu tak je. Mimochodem, nemáš adresu toho kouzelníka?"

"Myslíš, že v tom má prsty?"

"Asi ano, vím, že tito podvodníci jsou velmi šikovní."

"Ale jak by to mohl udělat? Máš nějakou svou vědeckou teorii?"

"Ne, to nemám, ale možné to je. Pípá ti komunikátor."

"Agente Muldere, agentko Sculyová. Okamžitě se vypravte k planetě Hybros, je jen 2 sluneční soustavy od Vás. Zjistili jsme, že tato planeta zmizela a s ní i jedna z nejlepších lodí federace - Enterprise. Budete tam mít ty nejčerstvější důkazy, jaké jsou k sehnání. Mimochodem, máte již nějakou teorii o tom, co se to děje?"

"Já ne pane, ale jsem si jistý, že tuto záhadu vyřešíme."

"A vy, agentko Sculyová, nějakou hypotézu máte?"

"Ne, ale zřejmě se jedná o něco vědecky vysvětlitelného, je tu možná domněnka, že by mohlo jít jen o experiment."

"Pokračujte prosím v pátrání, jinak za několik měsíců nezbude z federace ani planeta. Hodně štěstí. Končím."

"Jeffersone, kurs Hybros a rychle."

"Budeme tam za 2 minuty."

"Sculyová, uvěříte vy někdy na nadpřirozené jevy?"

"A vy v reálná fakta?"

"Reálná fakta nedokáží vysvětlit zmizení těchto planet nebo snad ano?"

"To neznamená, že musí jít o nadpřirozené jevy. Lidé také kdysi považovali blesk za špatné znamení od bohů a přitom jde jen o elektrický výboj v atmosféře."

"Skeptik jako vždy..." zakroutil hlavou Mulder.

"Jen chci mít nějaké hmatatelné důkazy," bránila se Sculyová.

"Necháme to, nemám náladu se hádat zrovna teď," zakončil rozhovor Lion.

"Pane Jeffersone, zařídte mi všechny testy, které lze udělat."

"Jistě agentko Sculyová," odpověděl Jefferson a potichu proklel tu zrzavou bestii, která ho jen komanduje.

"Muldere, v záznamech stálo, že zmizela i Enterprise."

"Jo, ale nevidím ji ani trosky."

"Agentko Sculyová, máme tu rozbor. Zdá se, že tu kromě Enterprise a Hybrosu byla ještě jedna vesmírná loď."

"Lze zjistit ze zplodin, kam odletěla?"

"Ano, ale vypadá to velmi divně."

"Jak divně?"

"Vypadá to, jako by ta loď chvíli letěla a najednou nic. Enterprise taky stála na jednom místě zahalena svým ochranným plynovým obalem a najednou zmizela a na místě planety nebyly zjištěny ani ty nejmenší částičky, které by mohli naznačovat násilný zánik Hybrosu."

"Je to divné, že Sculyová? A neříkej, že ne," cítil se opět ve svém živlu Mulder a usmíval se.

"Nevím jak ty Muldere, ale myslím, že ten kouzelník ze Země v tom má prsty a možná i něco jiného, je to absolutně jasný případ. Budeme ho muset trochu zmáčkout."

"Dobře, podíváme se na Zemi, ale bude to pár hodin trvat než tam doletíme," souhlasil Mulder a dal příkaz ke změně kursu.

Kapitola 13

"Není moc těžký?" zeptal se se zájmem Max.

"Ani ne, váží sotva 80 kilo. Kam ho mám zanést?"

"Pojď za mnou. Doneseme ho do vesnice," rozhodla Antara.

"Myslíš že je to ten nejlepší nápad? Copak jsi neviděla jak zareagoval ten neandrtálec když uviděl Varise?"

"Ale jo, viděla. A vlastně tak máme výhodu, protože Varis ze sebe může udělat netvora a oni se nás budou bát. Nedělám to ráda, ale někdy je zastrašování dobré," zamyslela se Antara.

"A co já? Já mám dělat mazlíčka?" rozhořčil se Alfréd.

"Ty jsi mazlíček Alfréde," uzemnila ho Antara.

"Já vím, ale oni to nevědí," zabrblal Alfréd.

"Hmm, dobře. Můžeš dělat zlého, ale jen když ti řeknu, jasné?"

"Jo."

Antara, Max, Xyz, Alfréd a Varis s cizincem v náruči vyšli ven z lesa. Varis šel jako první. Již zdaleky viděli, jak se doprostřed vesnice sbíhají lidé.

"Připravují se nás uvítat," prohlásila Antara.

"A kde vzali tak rychle vidle, luky a šípy?" podivil se Max.

"Cože?" zeptal se Varis a vzápětí proletěl kolem našich přátel oštěp.

"Sviiiisst."

"Jo, šípy, já jsem ti asi špatně rozuměl," kývl hlavou Varis.

"Přicházíme v míru," křičel na ně Max svou americkou angličtinou, jenže angličtina se na této planetě vyvinula jako samostatný jazyk a měla oproti té pozemské dost odchylek. Tak například, když Max křičel: "Přicházíme v míru," ve skutečnosti to znamenalo zcela jinou větu a to: "Více jídla." Vesničané se zděsili a upustili své luky.

"Nech to na mně, taky umím anglicky," poklepala Maxovi na rameno Antara.

"Nechceme Vám ublížit. Neseme vašeho kamaráda, který omdlel." Z hloučku polonahých mužů a žen vystoupil zřejmě náčelník, který se sice neochotně, ale přece jen promluvil na Varise.

"Vy jste nějakí divní turisté. Máte namířeno na maškarní, že?" Varis položil omdlelého cizince a povídá: "My vlastně nejsme ani turisté."

"Vy máte čtyři ruce?"

"Ano."

"A do" řekl omdlévající náčelník.

"Tedy nevím, co to má tento národ za vychování, ale u nás když se s někým mluví, tak se neomdlévá," postěžoval si Varis a kroutil hlavou.

"A navíc se chovají všichni absolutně stejně," přidal se Alfréd a dodal: "Koukej, omdleli." Varis se podíval na asi 30 zhroutených těl ležících v trávě a jen si povzdychl: "Barbaři."

"Moc se jim nediv, asi neviděli nikdy mimozemšťana," hájil je Xyz.

"Co budeme dělat? Všechny je neunesu," rozhlížel se Varis.

"Necháme je tady, doufám, že jsme neuspali celou vesnici," řekl Alfréd.

"Alespoň se prospí. Ale co my?"

"Podíváme se dál, v nejhorším se můžeme vrátit," navrhl Max.

"A umožnit jim další dávku spánku..." uchichtl se Alfréd.

"Jdeme už půl hodiny a nic," poznamenal Varis, když počtvrté zakopl o stejný kámen.

"Asi chodíme pořád dokola," přidala se Antara.

"A co takhle to vzít podél tamtoho plotu z pletiva?" zeptal se Alfréd.

"Plotu? Z pletiva? V pravěku?" podíval se na Alfréda Max, který si začal významně ťukat na čelo.

"Tam toho," ukázal Alfréd čumákem.

"A do ..." řekl Max a omdlel.

"Vstávej," zatřásla s ním Antara.

"Mami?" probral se Max.

"Omdlel jsi, už začínáš být zábavný jak ti cizinci," rýpl si Varis.

"Můžeš jít dál?" starala se o Maxe Antara.

"Jistě. Promiňte, ale trochu to se mnou zamávalo."

"Tak už pojďte," káral jejich výřečnost Alfréd.

Po další půlhodině došli až k nějaké bráně.

"To je divné, ještě jsem neviděl vesnici, kde by všechnu svoji obecní půdu oplocovali," divil se Max.

"Ne, to není zvykem ani ve Skotsku," konstatoval Xyz.

"Ty znáš Skotsko a Skoty?"

"Jistě, byli vyhlášeni jako nejspořivější národ již roku 1723, ale od té doby je sesadil z trůnu rod Pritů. Našel jsem ten záznam v méj databázi."

"Vidíš tamhle tu ceduli?" zeptal se Max Antary.

"Jo."

"Co je na ní napsáno?"

"Zábavný pravěký park."

"Takže nejsme na planetě s pravěkými obyvateli, ale na normálním civilizovaném místě," oddechl si Max.

"No to je určitě fajn. A dál je na té ceduli napsáno, že nejbližší město je ještě 10 km daleko," pokračovala Antara, už celkem znuřená ze všech těch idiotských pochodů, které jsem do té knihy dal jen proto, abych trochu prodloužil děj.

"Už mi rostou další dvě nohy, takže to snad bude snadnější," radoval se Alfréd.

"Ukaž. No vidíš, za chvíli už budeš dospělý," podpořila ho psychicky Antara a několikrát ho pohladila.

"Mohu se ještě napít z tam té studánky?" ukázal Alfréd na jakousi kaluž.

"Jistě, jen se napij." Po chvíli mlaskání, se Alfréd vrátil zpět.

"Našel jsem tam tohle, leželo to na nějakém kameni, který stál uprostřed nějakého kruhu," odbrkl si a opatrně položil

před Antaru předmět, který držel v hubě.

"Vypadá to jako malý domeček s dvířky."

"To je malý domeček s dvířky, zřejmě nějaká pohanská hračka pro malé děti. Vezmi si to a pojď," prohodila Antara směrem k Alfrédovi.

Kapitola 14

"Dámy a pánové, je mi ctí uvítat zde v tento večer největšího iluzionistu na světě pana Davida Koprřilda," skončil svou část uvádění konferenciér. V celém sále jednoho z největších amerických divadel se ozval bouřlivý potlesk, který uvítával zcela určitě nejslavnějšího mága všech dob.

"Děkuji, děkuji. Vím, že dnes čekáte opět moje nejnovější kousky a já Vám slibuji, že je také samozřejmě předvedu, ale jen tak na začátek si dáme nějaký starší a oblíbený trik. Nyní si vyberu si nějakou dámu v sále," a jak řekl, tak také učinil. Zadíval se jí přímo do očí.

"Známe se?" pronesl téměř hypnotizujícím hlasem.

"Ne," řekla nahlas dáma.

"Nikdy jsme se neviděli?" zeptal se znovu David.

"Ne."

"Ten šek Vám dám až potom, jak jsme se domluvili, ano?" řekl nahlas. A celé publikum se afektovaně zasmálo jeho skvělému vtípku.

"Jistě," zasmála se i vybraná dívka.

"Co říkáte na to, kdybych Vás přeřízl?" zeptal se David a v jeho očích se zračilo něco, o čem se nebudu rozepisovat.

"No, já nevím, víte mám tu snoubence a před tolika diváky?" sklopila zrak dívka.

"Nemyslete na nic neslušného. Je to jednoduché, já Vás strčím do bedny a potom přeříznu mou motorovou pilou značky Mauntfild, kterou mi věnoval Běďa Trávníček. Nemusíte se bát."

"Jste pojištěná?" zeptal se spíš pro jistotu David.

"Ano," zasmála se dívka.

"Tak tedy můžeme začít," prohlásil a políbil dívku na ruku. V té chvíli se spustila démonická hudba a asistenti donesli na pódium motorovou pilu a bednu.

"Ulehňte si do té bedny," řekl svým hypnotizujícím hlasem David. Počkal, až dívka zmizí v bedně a nastartoval motorovou pilu. Udělal pro diváky v sále strašidelnou pózu a začal pomalu rozřezávat bednu.

"Auuu," vykřikla bedna.

"Sakra," zaklel když uviděl pramínek krve, jak pomalu vytéká z krabice. Pomyslel si, že je poslední dobou nějaký sklerotický, když už podruhé tento týden zapomněl před tím oblíbeným úkonem s pilou zmáčknout na bedně tajný spínač, který by dívku skrčil v bedně tak, aby se vlezla do polovičky. Chtěl se otočit a omluvit se divákům i snoubenci oné dívky, když ho najednou pohltil jakýsi namodralý paprsek, který probodl střechu a mířil až k nebi.

"Takže ještě jednou, jste David Koprřild, povoláním mág, přihlášen k trvalému pobytu na planetě Zemi?"

"A- a- ano," vykoktal David a neustále pozoroval vnitřek lodi.

"Máte nějaké spolehlivé alibi, na minulý pátek večer?"

"Už jsem Vám dvakrát říkal, že to jsem dělal vystoupení v Montrealu, viděla mě tam spousta lidí."

"To je možné, ale jak je známo, jste kouzelník, a během nějakého triku jste mohl zcela nenápadně odejít z pódia, zničit Bulbo a potom se v klidu vrátit a dokončit trik."

"Zničit co?"

"Bulbo, planetu federace," dodal Lion Mulder a pohrával si s tužkou.

"A jak bych to asi sám dokázal?"

"Jste kouzelník, svedete hodně, podle našich informací umíte létat a nikdo netvrdí, že jste nemohl mít spolupracovníky."

"Proč bych ji ničil?"

"To nám musíte říct vy. Víte, viděl jsem toho hodně, ale takového šílence, aby zničil celou planetu i s obyvatelstvem ještě ne," prohlásil klidně Lion.

"Já jsem nic nezničil," křičel na Liona David.

"Výborně, už začínáte spolupracovat. Kam jste je tedy přesunul, když jste je nezničil?"

"Pane Bože..." zabědoval Koprřild.

"Ten vám nepomůže, Karel Gott dnes zpívá v Praze. Zjistili jsme to," usmíval se potměšile Mulder.

"Budu si stěžovat na omezování osobní svobody," vzmožil se na útok David.

"Ale vás tu nikdo nedrží. Můžete klidně odejít, ale před odchodem bych se být vámi podíval z okna." David pomalu

vstal a přešel k oknu. To co uviděl, ho přizemnilo. Uviděl matičku Zemi, jak si to nějakých 40 km od něj rotuje svou oblíbenou konstantní rychlostí.

"Co ode mně chcete?" zaječel David.

"Nic víc, než pravdu. Kde jsou ty planety?" otočila se k němu Dina.

"Já nevím."

"Ach jo, tak znovu...."

Kapitola 15

"Hele, než do toho města vkročíme, nemohl by sis ty dvě ruce dát za záda nebo tak něco? Víš, budou padat na beton a ne na trávu, je to nebezpečnější," přemlouval Varise Max.

"Není to nějaký druh diskriminace? Myslím, že se tomu na Zemi říká rasismus," zeptal se ho Varis a složil si poslušně jeden pár rukou za tělo.

"No, dalo by se to tak chápat, ale děláš to pro jejich bezpečnost," připustil Max. Připraveni téměř na všechno vkročili na území města. Míjející automobil jen potvrzoval, že existuje šance na odlet, protože pokud byla tato civilizace schopná vyrobit auto, jistě se snažila vyvinout i rakety.

"Nevypadá to auto trochu divně?" zamyslel se Xyz.

"Co máš konkrétně na mysli?" ptal se Max.

"Ta kola." Varis se podíval za odjíždějícím autem: "No fakt je, že auta, která mají pneumatiky tvaru čtverce nejsou moc obvyklá, ale znáš to, jiná planeta, jiný mrav."

"To máte jedno, tamhle stojí knihkupectví," oznámil všem Alfréd to, co už dobrých 5 minut všichni věděli.

"No a?"

"Můžeme načerpat nějaké informace o zdejších obyvatelích," navrhl Xyz.

"Máš peníze?" podíval se na něj Alfréd.

"No jasně, mohli bychom prodat Alfréda," zavtipkoval Max.

"Cože, mě?" zavzlykal Alfréd, který byl naměkko.

"Promiň, to byl jen vtip," vysvětlil mu to Max a raději kousek popošel z dosahu pěticentimetrových kusadel.

"No, ale něco bychom prodat mohli, třeba toto," zaklepal packou na domek Alfréd.

"Fajn, tak jdeme dovnitř," řekla Antara a taky tak učinila.

"Dobrý den, rádi bychom zakoupili nějaké knihy, ale nemáme peníze. Mohli bychom Vám za ně dát tento, tento prastarý domeček vytesaný z kamene," ujala se slova Antara, když spatřila oranžovlasého prodavače, kterému už táhlo na takových pětset let.

"To bych musel být na hlavu, pokud nemáte peníze, takže raději zmi... Óóó, vždyť to je posvátná soška Alku-bamba, nádherná práce. Máte na mysli nějaké konkrétní tituly?" zeptal se prodavač, zřejmě náboženský fanatik.

"Chtěli bychom poznat hlavně historii a současnost vaší kultury."

"Asi jste turisté, že?" pronesl skoro pohrdavě prodavač a z očí nespustil domeček, který v ruce svírala Antara.

"Ano, nejsme přímo odtud."

"Dám Vám za to Historii a současnost od M. Druje a překrásnou sbírku veršů od Sgt. Swettra," chtěl začít smlouvat prodavač.

"Tak dobře," souhlasila hned Antara, vzala si nabízené knihy a měla se k odchodu.

"Maxi, otevři mi prosím dveře," dloubla loktem do Maxe.

"Tak snad že se z toho něco dozvíme," doufala Antara, když konečně vyšla z obchodu.

"Půjč mi je, čtu rychleji než ty," řekl Xyz a vzal knihu "Historie a současnost" Antaře z ruky.

"Ta kniha je brak," usoudil, když za 5 sekund odkládal přečtenou knihu: "Z této knihy jsem nic o zdejších obyvatelích nevyčetl a to jsem analyzoval vše třikrát i zpětně, používal jsem všechny dostupné algoritmy, včetně kaskádových a mozaikových."

"Přečtu Vám nějaké verše. Verše dokáží říct velmi mnoho," hrnul se ke slovu Max, otevřel knihu a začal číst první báseň, na kterou narazil.

Obrozní Hýkové
Povolí hýkové
puláleli se
po hnadném pěle
palózní techovky.

Proč by nehledající v tom žádný kisl

měl snad otůk
být olilován?

Neboť atanléma kuposledku
nepí se na ontonce
se zřejmým zabílením v keksu.

"Ježiši Kriste," odplivl si Max.
"Nikdy jsem neslyšela něco hroznějšího," souhlasila s ním Antara a vzpamatovávala se z jistě nevšedního zážitku.
"Už mohu zapnout opět své senzory?" zeptal se Xyz, který, přestože to není možné, zbledl a trochu pozbyl své plechové rysy.
"Asi budu zvracet," vyjádřil své nepříjemné pocity Varis, utíkal k nejbližšímu stromu a domněnku splnil.
"Náhodou, nebudte hned tak kritičtí, ty básně mají něco do sebe," zastával se zdejšího umělce Alfréd a požádal Maxe, aby mu přečetl ještě nějakou báseň.

Kapitola 16

"Podívejte, nikdy to neděláme, ale pokud s námi nebudete chtít spolupracovat, a to jak vidím nechcete, budeme muset přistoupit k mučení. Tento případ je totiž moc závažný a vyžádá si své oběti," snažil se přemluvit k výpovědi Lion Davida.

"Já skutečně nic nevím," trval si tvrdošíjně na svém David.

"Poslechněte agenta Muldera, ví, o čem mluví. Pokud nezačnete ihned spolupracovat, podstoupíte speciální proceduru, která vám může nenávratně poškodit mozek," zkoušela to Dina.

"Já jsem neviný," zaječel David.

"Je to vaše volba," řekl tiše Lion a kývl na dva pomocné agenty, kteří stáli za skleněnou přepážkou.

"To nemůžete udělat," zaječel David.

"Je nám to líto, ale pochopte, že potřebujeme zjistit, co jste s těmi planetami udělal."

"Nemůžete mě tady přivázat ke křeslu a mučit mě elektrickým proudem nebo bůhví jakými lasery."

"Jak vidíte, tak můžeme. Ovšem, nebudeme vás mučit ani lasery, ani elektrickým proudem. Jdeme na všechno psychologicky a využíváme nejnovějších poznatků z federace. Podle našich odborníků. Lze dosáhnout rychlé zničení celé nervové soustavy do 5-ti hodin jen jednou metodou," osvětloval Davidovi další postup Lion.

"Jakou?" zeptal se přidušeným hlasem David a vzápětí si uvědomil, že by to raději ani nechtěl vědět..

"Pouštěním televizních reklam pořád dokola. Nejříve začneme dávat reklamy na jídlo, pití a podobně. Pokud se nám nepříznáte ani potom, budeme nuceni přistoupit k reklamám na dámské hygienické pomůcky, na žvýkačky, na prací prášky a samozřejmě na různá másla a tučky. Chcete se nám přiznat hned?"

"Proboha, to nemůžete, já jsem nic neudělal," křičel David, který věděl, že ho čeká jistá smrt.

"Sculyová, odcházím, zapni to," řekl Lion a zavřel za sebou dveře. V té chvíli se na celou plochu před Davidem začala promítat první z reklam. Zvuk dostával do sluchátek a již na první pohled bylo vidět, že velmi trpí. Jeho obličej náhle dostával záchvaty tiků, svaly sebou podivně škubaly a jeho mozek se začínal pomalu rozkládat na nevzhlednou břečku připomínající ovesnou kaši.

"Pomóóóoc, pomóoc, zachraňte mě," řval David v bolestech, které daleko převyšovaly všechny pozemské mučící techniky.

"Myslíš, že je vinen?" zeptala se Dina, která seděla v laboratoři tak, aby neustále viděla okýnkem na Davida.

"Nevím. Nevím jestli by byl schopen zničit celé planety, ale je to zatím jediný podezřelý." Do laboratoře vrazil udýchaný agent Jefferson: "Agente, přišel od federace vzkaz, že zmizela další planeta - Ropta 4."

"A kdy?"

"Dnes ráno pane."

"Dino, okamžitě zastav vysílání těch reklam, dnes to nemohl udělat," přikázal Mulder a utíkal za Davidem. Otevřel dveře a snažil se ho odpoutat z křesla.

"Jste v pořádku?"

"Tsch, bhe," zasmál se dementně David a vzápětí rozhodil rukama jako malé dítě.

"Můžete vstát?" zeptal se ho Mulder.

"Bhr usd hajjí."

"Sakra Sculyová, jak dlouho na tom byl?"
"Něco přes hodinu, doufala jsem, že na to bude ze Země zvyklý."
"Půjde obnovit to poškození mozku?"
"Nevím, není schopen jediného souvislého slova, myslím, že ne, ale přesto mi dones tamten kufřík," ukázala Dina na černý kufřík, který ležel na stole v laboratoři u okna. Lion běžel pro něj. Vytáhla z něj jakýsi přístroj a přiložila ho zmítajícímu se Davidovi k hlavě: "Mozek vykazuje určitou aktivitu, ale je to divné."
"Tak co, jak na tom je?" zeptal se Lion.
"Vidíš tu červenou sinusoidu, modrou Gausovu křivku a žlutou křivku co připomíná kvadratickou funkci?"
"Ano, vypadají dobře, jen ta Gausova křivka je moc strmá."
"No to jo, ale u zdravého člověka by toto všechno mělo vypadat jako rovnoběžné přímky, bez jakýchkoliv zakřivení."
"Aha, ale přežije to?" zeptal se Lion.
"Asi ano, ale bude mít menší trvalé následky. Nebude mluvit, nebude schopen poslouchat, bude muset nosit plínky, ale když všechno dobře dopadne, možná se naučí zase chodit a navrátí se mu sluch."
"No nazdar, co teď s ním?" zamyslel se Lion.
"Pošli ho zpět na Zemi, ať se tam o něj postarají, my musíme pokračovat v pátrání, protože zatím jsme toho moc nenašli," odpověděla mu s klidem profesionála Dina.
"Dobře, odletíme hned jak to bude možné. Pane Jeffersone, přesuneme spolu toho chudáčka do přenosové kabiny a pošleme ho zpátky na Zemi," přikázal Jeffersonovi Lion, který podpíral usmívajícího se Davida.
"Na jaké souřadnice pane?"
"Někam, kde ho určitě najdou."
"Rozkaz," odpověděl mu Jefferson, nastavil souřadnice a teleportoval Koprřilda zpět na Zemi.

"Proboha, pane Koprřilde, jak jste se sem přes všechnu ostrahu dostal? Zkoušel jste si nový trik?"
"Dfu, tsss rs," odpověděl po pravdě David, který nemohl opět začít chápat prostor a čas tak jak dřív. Absolutně vše mu splývalo se vším.
"Je Vám něco?" sklonil se nad sedícího Davida jakýsi muž, v drahém obleku s pěknou kravatou. To ale David nevnímá, věděl jen, že ho už brzo odtud vynesou. Škoda, že nedokázal předvídat budoucnost dřív. Má obrovskou chuť na lízátko.
"Tsss vhrúú bzz tam," požádal o lízátko toho pána. Muž po tomto rozhovoru přistoupil k telefonu a stiskl červené tlačítko: "Stráž Bílého domu? Mám v kanceláři vetřelce. Okamžitě přijďte."
"Hned jsme tam pane prezidente," ozvalo se ze sluchátka a skutečně, za několik málo sekund se objevilo komando v kanceláři.

Kapitola 17

"Prý ještě nic, co by umělo létat, nevynalezli," prohlásila Antara, když vycházela z Kosmicko - Astrálního Střediska Astronautiky - KASA.
"Proboha, vždyť je tu výslovně napsáno slovo "Astronautika", tak snad musí umět sestavit alespoň primitivní raketu?" divil se Max.
"Vidíš, přesně to jsem jim taky říkala. Dokonce jsem jim musela popsat, jak takový motor vypadá. Ten chlap, co tam seděl, se chytl za hlavu a řekl, že na té mé teorii možná něco je, ale nemají finance na další výzkumy a tak budou raději pokračovat ve výzkumu vodních motorů, které jsou podstatně levnější, ale zatím nefungují. Taký říkal něco v tom smyslu, že tento úřad zkoumá možnosti využití astronautiky a proto má toto slovo v názvu."
"Ale to by znamenalo, že tu budeme muset zůstat do konce našeho života," zděsil se Alfréd.
"Jistě, pokud se nepříhoda něco, řekl bych, zvláštního," připustil Xyz, který byl jako vždy s osudem dokonale smířený a raději si dál propočítával svoje věci.
"Asi bychom se měli trochu začlenit do zdejší společnosti," navrhl Varis, který měl obavy, jak tu bude žít s obyvateli, kteří pokaždé, když ho uvidí, omdlí.
"Zachytil jsem nějaký signál," řekl znuděně Xyz.
"Asi něco z této planety, musí zde být mnoho různých vln, žije tu spousta lidí, ne?" zeptal se Varis.
"Ne, je to kódováno FMN kódem. Podle těchto informací se něco děje s federací, mizí planety."
"Nerada tě ruším, ale můžeš nám zajistit teleport na tu loď?"
"Jistě, ale bude to několik minut trvat."
"To nevadí, jsme tu dva dny, tak snad pár minut počkáme."

Podívejme se nyní na oběžnou dráhu této planety. Jak víte, nic by na ní nemělo být, protože nikdo na této planetě

nevlastní stroj, který by byl schopen létat. Tak tomu ale není; na orbitu totiž sídlí jedna loď. Loď není moc velká, ale díky speciálnímu ochrannému štítu, který používá dokáže utlumit světlo na planetě. Loď je dlouhá něco kolem 200 pozemských metrů a široká přes 60 m. Narozdíl od jiných lodí, které se ve vesmíru pohybují, má ovšem něco navíc. Mechanickou ruku, která má na konci umístěný malý trychtýřek. Není tu dlouho, teprve před chvílí přiletěla a podle všeho se tu nebude chtít moc dlouho zdržovat.

"Hlásili, že jsou od nás asi 3 světelné týdny daleko, ale teleportovací paprsek na nás dosáhne už za půl minuty," upřesnil informace Xyz.

"Antaro, co se to děje, nějak se zatáhlo nebo co?" zeptal se Max.

"Ne, to není podnebím, něco se děje na orbitě," zašeptala se zatajeným dechem Antara a pozorovala zatahující se oblohu.

"Co by se tam asi mohlo dít?" kroutil hlavou Alfréd.

"Pět vteřin," upozorňoval Xyz.

Loď nasměrovala svou mechanickou ruku k planetě. Téměř všichni obyvatelé planety Baltor se nyní dívali k nebi. Mechanická ruka trochu zavibrovala.

"Vuc."

"Díky bohu přiboru - Dwatrovi," oddychl si Varis, když otevřel oči a uviděl, že stojí v kajutě nějakého vesmírného plavidla.

"Mockrát děkujeme za naši záchranu," začala Antara třást rukou tvorovi, který stál v rohu kajuty.

"Hmm," zakašlal nenápadně člověk, který se objevil ve dveřích, "nevím jak se jmenujete, ale to, s čím si tak hezky povídáte, je kytky."

"Ohh," vyšlo jen z Antary a pustila domnělému tvorovi domnělou ruku.

"Já jsem speciální agent Jefferson, ale můžete mi říkat agente Jeffersone. Budete nám muset něco vysvětlit," pronesl monotónním hlasem Jefferson.

"Dobře, jen se ujistím, že jsme všichni," souhlasila Antara,

"Max, Varis, Alfréd, Xyz a já. Skvělé, co potřebujete vědět?"

"Já nic, ale moji nadřiz.... kolegové ano. Hned vás k nim dovedu, pojďte ze mnou," pokynul Jefferson.

"Pokud jste speciální agent Jefferson, potom toto musí být loď federace. Xyz říkal něco o nějakých problémech, že mizí planety či co," vyzvíдалa nenápadně Antara.

"Ano, jsme tu proto, abychom vypátrali původce toho všeho. Víte, asi se vás budou ptát na různé věci a tak. Dokonce tu kvůli tomu už byl i jakýsi člověk ze Země," upozorňoval Jefferson Antaru.

"Ze Země, jaký člověk?" probudil se k životu Max.

"Říkali mu Koprřild, tedy ze začátku, potom už jen chudáček."

"Ten známý kouzelník? To je fantastické, takže na Zemi se konečně dozvědí od někoho známého, že mimozemské civilizace existují," neskřýval své nadšení Max.

"No, to nevím, od koho by se to dozvěděli, protože pan Koprřild odcházel v dost špatném stavu, ale to jsem vám asi neměl ani říkat."

"Už tam budeme?"

"Jistě," řekl Jefferson a otevřel dveře do kajuty. V kajutě seděli jen dva lidé, muž a žena. Jakmile spatřili, že se otevírají dveře kajuty, oba vstali.

"Já jsem Lion Mulder a toto je Dina Sculyová. Oba jsme agenti FMN a letěli jsme vyšetřovat zmizení planety Ropta - 4, když naše počítače zaznamenali nouzové volání. Přesně ve chvíli, kdy jsme Vás teleportovali, zmizela celá planeta Baltor, takže budete pro nás mít asi velmi čerstvé informace," představil se a současně vysvětlil vše Lion.

"Promiňte, ale vy jste člověk ze Země?" zeptala se se zájmem Dina.

"Ano," odpověděl nejistě Max. Dina se otočila na Antaru: "Víte o tom, že je zakázáno pořizovat si člověka jako chovné zvíře, jako otroka a vlastně k jakýmkoliv jiným účelům?"

"No, my jsme ho v podstatě našli v jakémsi vraku lodi a je to rovnocenný člen naší posádky," projevila opět své diplomatické nadání Antara, která nemusela ani lhát.

"Není teď důležité složení vaší posádky, ale to, abychom mohli dopadnout toho, kdo tyto planety ničí," prohlásil rozhodně Mulder.

"Jestli dovolíte, myslím si, že dotýčný pachatel ty planety neničí," ozval se plechovým hlasem Xyz.

"Napadlo mě to, víte, myslím, že je nechá nějak záhadně zmizet a posílá je do jiných časoprostorů," naklonil se ke Xyzovi Mulder.

"Ne, víte, nechci se moc chlubit, ale mám skvělé senzory a ty zaznamenaly několik věcí, které mě vedou k jedinému závěru. Takže, ta loď nebyla moc velká, ale používala nějaký velký štít, který nepropouští tolik světla. Nezaznamenal jsem přilet té lodi, a to ho kontrolovali každých deset minut. Prostě tam najednou ta loď byla. A těsně před teleportováním, jsem cítil obrovské zvýšení tlaku na mých senzorech, které neustále narůstalo."

"Máte snad na mysli hlubkovou kompresi?" zeptala se Dina a něco si zapsala do bločku.

"Ano, a vzhledem k velikosti lodi velmi hlubokou," kývl souhlasně hlavou Xyz, div mu neupadla.

"Takže žádná záhada?" rval si vlasy Mulder a lital po kajutě jako smyslů zbavený.

"Jedna by tu byla," nesouhlasil Xyz, "jak se ta loď mohla tak rychle dostat na orbit?"

"No jo, to je opravdu záhada," upokojil se Lion a upravil si vázanku.

"Bohužel, víc toho nevíme, ale myslím, že jsme vám prokázali velkou službu," ujala se opět slova Antara.

"Jistě, jistě," řekl Mulder a usilovně přemýšlel nad informacemi, které nyní získal.

"Víte," pokračovala Antara, "asi byste nás mohl někde vysadit. Někde na obydlené planetě, s dostatkem technologií, nejlépe na planetě, která je součástí FMN."

"Vyloučeno, musíme ihned najít tu loď," okamžitě zamítnul tento návrh agent Mulder.

"Ne, vysadíme vás, kde chcete. Nejbližší taková planeta je Sirva, leží necelých 5 hodin cesty odsud," rozhodla Scullyová, "tedy pokud souhlasíte, během našeho úkolu bude loď v nebezpečí. Není tedy možné, abychom tu přechovávali civilisty." "Jistěže, budeme vám velice vděční," ukončila rozhovor Antara a posadila se na pohovku.

Kapitola 18

Jaká že to je vlastně planeta, na které za pár hodin naši hrdinové přistanou? Sirva je velmi netypická planeta, protože nemá tvar koule, ale polokoule. Takto samozřejmě nevypadala vždy, dříve měla tvar koule jako každá jiná pořádná planeta. Jenže kdysi dávno se její obyvatelé rozdělili na dva tábory. Jeden chtěl začít dobývat vesmír a podmanit si okolní planety, druhý byl naopak zcela přátelský a nechtěl s tím mít nic společného. Protože byly oba tábory zhruba stejně velké, rozhodli se, že celou planetu rozpůlí a každá polovina si půjde svou cestou. Jak se domluvili, tak se také stalo. Dodnes je den rozpůlení uctíván hlavně jako velká tragédie, protože se inženýři při projektování trochu spletli a celá planeta se rozpůlila asi o půl roku dřív, tedy v době kdy ještě v dolech pracovali horníci. Toho dne zemřelo přes 20 000 horníků, kteří se v době rozdělení najednou ocitli ve vzduchoprázdnu. K tomuto tématu se váže i heslo "Horník s největším doletem" v Guinnessově knize vesmírných rekordů. Stal se jím Konatan Wist, který byl v době nejnovějšího vydání spatřen až u Zorku a podle očitých svědků ještě stále letí dál. První polovina Sirvy zůstala na svém místě a jediné, co se po jejím rozpůlení změnilo, je mírná odchylka rotace, která způsobuje u dlouhodobých obyvatelů velkou dobrosrdečnost. Druhou polovinu Sirvy vybavili technici silnými motory. Ta potom odletěla dobývat vesmír, což bylo jejím velkým snem a byla rozprášena na prach, když se jejího řízení ujal namol opilý kapitán a narazil přitom do jiné planety. Tuto tragédii samozřejmě nikdo nepřežil, naštěstí planeta do které narazili, nebyla obydlená. I tak ale byla škoda vyčíslená pojišťovacími agenty velká. Naštěstí si svoji polovinu, která havarovala, Sirvané pojistili, ale vzhledem k tomu, že žádný Sirvan z havarované poloviny nepřežil, dostali odškodné nakonec Sirvané z té poloviny, která zůstala na místě.

Jak se tedy dnes na ní žije? Sirvané jsou známi svou laskavostí a srdečností, která je mimojiné zapříčiněna i již zmíněnou změnou rotace. Jsou velkou výjimkou v celém vesmíru, protože přestože jsou velmi hodní, ještě je nikdo nezničil. Typický Sirvan je asi jeden a půl metru vysoký, štíhlý tvor. Národním krojem je oblečení, které je velmi podobné bílé plachtě, s otvorem pro hlavu a zlatě vyšívaným páskem. Sirvané mají dvě ruce a dvě nohy. Od lidí se však trochu odlišují svým obličejem, mají totiž čtyři oči. Vzhledem k tomu, že jejich hlavu nepokrývají ani vlasy ani srst, mají velmi dobré vidění, protože oči mají od sebe rozmístěny rovnoměrně. Není divu, že takový Sirvan hned ví o všem, co se kde šustne. Velmi nesnadné je také dělání pošklebků za zády, ale k tomu se Sirvané díky své povaze vůbec neuchylují. Samozřejmostí je, že se na celé planetě od dob rozdělení nestala ani jedna vražda. IFF /International Federation Factum/ má samozřejmě výzkumy i o této planetě a my se na ně můžeme nyní podívat. Tak například na Sirvě mají největší obrat ty firmy, které se zabývají výrobou balicího papíru. To má svůj důvod, mnoho lidí zde prostě obdarovává na potkání. Ovšem pozor ! To, že firmy mají velký obrat, neznamená, že jejich majitelé jsou boháči, protože o kolik mají více, o to větší část svého výdělku musí darovat na bohu libé účely, protože to je jejich etická povinnost. Nikde na celé poloplanetě nenajdete ani jednoho bezdomovce. Správný Sirvan se totiž každého takového člověka musí ujmout a zajistit mu klidný život. Navíc tato planeta nese zřejmě vesmírné prvenství ve vynalézání. Touha po pomoci svým bližním totiž žene spoustu vynálezců vpřed. Díky Sirvanským vědcům tak existuje univerzální otvírák s baterkou, mluvící vysavač na dálkové ovládání, samosplachující záchod vyprávějící pohádky nebo třeba speciální odrůda skákajících dýní. Mezi takové vědce patří i Eduard Mrkvička, který sice zatím nic nevynalezl, ale jednou se mu to určitě povede. Zrovna nyní se chystá začít s novým pokusem. Rád by totiž urychlil dnes tak hojně používané teleporty a zvýšil jejich dosah.

"Takže už poslední pokus, musím za chvíli vyzvednout nějaké turisty z teleportovací haly, se kterými je můj kamarád," řekl svému asistentovi.

"Do první komory jsem zavřel pokusnou žabku a vše je nastaveno, jak má být a můžeme začít," odpověděl mu asistent. Eduard zadal pár příkazů do počítače. Naposledy se podíval na žabku ve své laboratoři a zkusil spojení s druhou laboratoří: "Bud' připraven." Eduard stiskl červené tlačítko. V pokusné komoře se zablesklo a z vysílačky se ozval vzrušený hlasitý rozhovor.

"Tak co, funguje to?" ptal se nedočkavě Eduard Mrkvička.

"To tedy nevím."

"Jak to, že nevíš?"

"No, má to, co se tady objevilo, vypadat jako malý slizký černý a páchnoucí škvarek?"

"Ne."

"Hmm škoda, tak se to nepovedlo."

"Jsme na místě, Sirvan je již v dosahu teleportů," oznámil všem Mulder.

"Velice děkujeme za naši záchranu a za všechno, co jste pro nás udělali," vyjádřila své pocity Antara.

"To nestojí za řeč. Ale pamatujte, kdyby jste zjistili něco o tom našem případu, informujte nás prosím. Číslo mého mobilního telefonu máte, že?" požádala o spolupráci Dina.

"Jistě, nashledanou."

"Sbohem," odpověděl Mulder a zároveň stiskl tlačítko označené jako teleport. V té chvíli se všech pět objevilo v transportní hale.

"Mám tady přítele a měl by tu na nás čekat. Slíbil i dokonce, že se můžeme u něj ubytovat," ozval se Varis.

"Máte vůbec nějakou představu, co tady budeme dělat a jak dlouho tu pobudeme?" zeptal se Max.

"No, myslím, že tu zůstaneme tak týden a potom si koupíme nějakou loď a budeme zase létat s nákladem," přemýšlela nad tím Antara.

"Támhle je. Eduarde, tady !!!" volal Varis.

"Tohle jsou moji přátelé," řekl Varis a představil je všechny postupně Eduardovi.

"Já jsem Eduard, vynálezce, zvu vás k prohlídce mé laboratoře, později se ubytujete."

"My ti taky musíme hodně vyprávět," řekl Varis a začal mu povídat o tom, jak se dostali na Baltor, který potom zmizel.

Den na Sirvanu netrvá o moc déle než na Zemi, asi nějakých 30 hodin a tak se všichni vydali na prohlídku jeho laboratoří.

"A tady se snažím již několik měsíců zlepšit teleportaci lidí," ukazoval jim svůj prototyp.

"Hele, Eduarde, já jsem jen obyčejný robot, ale proč máš ten silový generátor přepnutý na generování mikrovln, vždyť tak každý předmět hned usmažíš?" zeptal se ho Xyz.

"A sakra," zaklel Eduard a snažil se ho znovu správně nastavit. Max, se napil limonády v plechovce, ale moc mu nechutnala: "Moc dobrou limonádu tu tedy nemáte."

"To není limonáda," zděsil se Eduard, "to je nový přípravek na parkety."

"Moc ne," odpověděl Max.

"Kolik jsi toho vypil?" zeptal se Eduard.

"Ne, zatím ne," odpověděl mu opět po pravdě Max.

"Má to na tebe nějaké účinky?", vyzvídal Eduard.

"Pánové nerad Vás ruším, ale zkuste se zamyslet nad tím rozhovorem, který jste vedli," přerušil je Xyz.

"To je fakt," souhlasil Max.

"On mluví moc dopředu a ví co mu řeknu," užasl Eduard a rychle se taky trochu napil.

"Tak co, funguje to?" zeptal se Varis.

"Nic si z toho nedělej," utěšoval ho Max.

"Ne, působí to asi jen na lidi," řekl zklamaně Eduard.

"Myslíš, že to bude mít trvalé následky?" zeptala se Antara a ukázala prstem na Maxe.

"To jsem rád," prohlásil Max.

"Vyloučit se to nedá, ale zřejmě ne," odpověděl jí Eduard.

"Nemluv sprostě," okřikl Max Alfréda.

"Sakra, do džundy," zaklel Alfréd, když se bouchl hlavou o železotitanové závaží.

"Tak zlé to snad není," hájil se Max.

"Začíná mi to trochu cuchtat nervy," přiznala se jindy otrlá Antara.

"No, laboratoř jsme si prohlédli, tak snad bychom mohli jít," navrhl Alfréd a vykročil směrem ven. Všichni, samozřejmě včetně Eduarda, se vydali k jeho domu, kde budou bydlet. Je to starší, ale pěkný dům blízko laboratoře. Varis Eduardovi již dopověděl celý jejich příběh a tak teď všichni šli a svorně mlčeli.

"Ahoj štrejdo," přicupitala k nim malá holčička.

"Ahoj, broučku," rozplýval se Eduard.

"Ahoj..." zamávala na Eduarda a odběhla zas někam pryč.

"Jestli se ze mě stane někdy něco takového, tak mě zastřel," poprosil Varise znechucený Alfréd.

"Ty jsi její strýček?" ignoroval Alfrédova slova Varis.

"Ne, proč? Děti tu jsou roztomilé a každý je hned pro ně strýček. Je to nádherná planeta, že?" usmíval se Eduard.

"I kdyby tam zatékalo, tak se nic neděje, vždyť dneska svítí slunce," upokojoval Max Eduarda.

"Víte střecha není zrovna nejlepší, ale nezatéká tam," oznámil všem Eduard, když se zastavili před domem a podíval se mírně nevraživým pohledem na Maxe.

"Velmi dobře," odpověděl Max.

"Jak jste se vyspali?" zeptala se Antara, když uviděla jak všichni sedí u u stolu a snídají.

"Dobře, dobře," odpověděli ze zdvořilosti současně Varis s Alfrédem.

"Měli bychom se zde podívat po nějaké raketě," navrhl Xyz, který jako obvykle nespál a přepočítával si v noci raději rovnici podstaty vesmíru v závislosti na tom, co se stane, když mu prodáváčka v cukrárně nabídne místo vanilkové zmrzliny zmrzlinu malinovou.

"Mohu vám doporučit jeden velmi dobrý obchod s raketami. Mají tam olétané i nové za celkem slušné ceny," zapojil se do debaty Eduard.

"Fajn, můžeme se tam hned jak chlapci dosnídají podívat."

"Můžeme jít hned," řekli a vstali všichni od stolu.

"Sirvanské obchody, obchůdky a supermarkety nejsou nikdy moc vyzdobené. Jsou čisté a útulné, ale nikdy ne napařené. Je to také jedna z mála planet, na které bylo pod zákazem vyhoštění na jinou planetu, což je nejvyšší možný trest, zakázáno pouštění reklam nejen ve veřejných médiích, ale i na billboardech a v obchodech.

"Přejete si madam?" skočil ihned před vstupující Antaru vedoucí obchodu.

"No, pro začátek bych chtěla vejít dovnitř," přiznala se Antara.

"Jistě," usmíval se obchodník.

"Víte, chtěla bych raketu. Nic moc extra, ale něco nového a praktického. Nemusí být moc velká, stačí pro 10 osob a nějaký náklad," pokračovala Antara.

"Achh jistě, mám tu určitě něco pro vás. Raďte nahlédnout do našeho virtuálního katalogu," rozplýval se obchodník a ukazoval Antaře cestu. Antara si nasadila virtuální brýle a chvíli si vybírala. Moc nespíchala a každou položku si důkladně prostudovala, protože věděla, že takový výběr lodí se nesmí uspěchat. Již jako malé holčičce jí maminka /na Moreanu jsou dominantním pohlavím ženy, stejně jako na Zemi/, vyprávěla o tom, jak její babička nastoupila do armády. Dostala tehdy hodnost generálky, a rozhodla o přezbrojení novými vesmírnými obrannými loděmi. Bohužel si nevšimla malé věty na konci reklamního letáku, že lodě nejsou odolné vůči vodě. V nejkratší bitvě všech vesmírných dob pak padouši přezbrojili na vodní děla a celá armáda Moreanu byla rozdracena. Naštěstí v té chvíli zasáhla federace a celý konflikt urovnala zničením celého obyvatelstva útočníků.

"Tato se mi líbí," mávla rukou do prostoru Antara.

"Ehm, dovolíte," zeptal se obchodník a chtěl se také podívat.

"Jaké má katalogové číslo?" zajímal se Xyz.

"XCAS - 058348," odpověděla mu Antara, když si sundávala brýle.

"Ta není špatná. Umíš si vybrat," pochválil Xyz Antaru.

"Och, tu máme na skladě," rozzářil se obchodník, když si nasadil virtuální brýle a pokračoval,

"Budete ji chtít zabalit nebo si ji vezmete sebou?"

"Nejdříve bychom si ji rádi vyzkoušeli," vmísil se do rozhovoru Max.

"Všiml sis, že to už přestalo, už mluvíš zas normálně," upozornil ho Alfréd.

"Nikdo není dokonalý," vzdychl si Max.

"Vyzkoušeli?" ptal se překvapeně obchodník.

"Jistě, Antara vám zaplatí polovinu kreditů, kolik chcete a my si vyzkoušíme loď a potom doplatíme zbytek."

"Tak dobře, tu loď dostanete za 100 000 kreditů. To znamená, že teď složíte na místě 50 000. A dostanete k tomu zdarma kilo antihmoty jako palivo," řekl obchodník.

"Ale vždyť v katalogu je psané, že ta loď stojí 500 000 kreditů," ozvala se Antara.

"Já vím, ale vy jste tak milí lidé, že jsem se rozhodl věnovat vám malou slevu," usmál ještě víc než předtím na všechny obchodník a kdyby se začal usmívat ještě víc, hrozilo by, že se koutky jeho rtů na temeni hlavy setkají.

"Jakou má ta loď spotřebu?" zeptal se Max.

"Asi gram antihmoty na 520 milionů kilometrů. Tedy při hyper 5, při hyper 9 asi gram a půl," odpověděl mu stručně obchodník.

"Tak to si vezmeme ještě 20 kilogramů antihmoty."

"Chcete ji v krabici nebo ve fólii?"

"Ehm Xyzy," zeptal se Max, "porad'."

"Bude lepší v krabicích, než někdy rozděláte ty fólie..." zatvářil se dost neurčitě Xyz.

"Dobře, hned je vezmu a dám je do lodě. Tak pojdte si ji se mnou prohlédnout. Stojí před obchodem," řekl obchodník a vzal sebou krabici antihmoty. Celá skupinka včetně mlčenlivého Eduarda a Varise došla k raketě.

"Hned vám smpoložím tu antihmotu," hrnul se dopředu obchodník.

"Dáte nám od ní klíčky?" zeptal se sladký hlasem Alfréd.

"Jistě, pánové, jistě," řekl obchodník, zašmátral v kapse a vydělal z ní klíčky.

"Kdo poletí na první zkušební let se mnou?" zeptal se Xyz.

"Já," řekl Alfréd a hrnul se dovnitř.

"Já bych taky rád," řekl Max.

"Jen leťte sami, my se tu ještě zdržíme s Eduardem a Varisem," řekla Antara a hned dodala,

"A nelétejte dlouho, ať se do deseti hodin vrátíte. Raději ale tu raketu zaplatím hned, stejně jsem nikdy tak výhodnou koupí neudělala."

"Takže skutečně nechcete letět na zkoušku s námi?" zeptal se naposled Xyz.

"Ne." Xyz tedy zavřel dveře a zmizel v kabině lodí. Alfréd si lehl na sklopené sedadlo a připoutal se. Xyz se také připoutal a spustil zážehovou sekvenci. Max se na oba podíval a zděsil se.

"Vy chcete už startovat, neměl bych být připoutaný?" stačil se ještě zeptat před tím, než Xyz stiskl tlačítko START a

současně se stisknutím tohoto tlačítka se rozplácl na podlaze lodě.

"Promiň, zapomněl jsem, že jsi ještě nikdy nebyl při startu mimozemské lodě a nevíš, jaké zde nastávají podmínky," omlouval se Xyz.

"Nic se nestalo, jsou velmi podobné těm podmínkám, které nastávají při startu pozemské lodě, ale myslel jsem si, že když jste už zvládli umělou gravitaci, tak přetížení není takový problém," konstatoval Max.

"Ale nebolelo to moc, že ne?"

"Ani ne. Tak co, jak nám ta loď šlape?" zkusil přeladit na jiné téma Max, který se cítil trochu trapně.

"Výborně, ta stará potřebovala vyměnit. I když znám lepší způsoby jak vyměnit loď než její zničení na cizí planetě bez možnosti dostat se zní," zamyslel se Xyz.

"Tahle loď má skvělou ovladatelnost a přímo bombastické zrychlení," řekl Alfréd.

"Toho zrychlení jsem si všiml," utrousil Max a raději se vzápětí zeptal: "Kam letíme?"

"Znáš to, zatím si jen tak létáme. Tyto lodě jsou už zkoušeny v továrnách, ale během prvního letu se musíme přesvědčit o spoustě věcí, zkontrolovat různé ukazatele a podobně," odpověděl Xyz, který se zdál dostatečně vyčerpán, ale přesto si dál v obvodech zkoušel generovat nějaké programy, které by ho mohly alespoň trochu zaměstnat.

"Hele Xyzi, co si myslíš o té věci s těmi planetami?"

"No, mě se často někdo na moje vlastní logické názory neptá, a myslím, že na to ti hned teď a přímo odpovědět nemůžu. Každopádně to podle dosavadních informací, co mám, nebude pro IBC snadný případ."

"Co budete, tedy budeme, dělat, až se dá všechno do pořádku?"

"Asi budeme dál létat s náklady nebo pracovat jako intergalaktické taxi."

"A já?"

"Jsi členem týmu, tedy pokud se nechceš rozhodnout jinak." Max zakroutil hlavou na znamení, že v dohledné době o tom neuvažuje a zapnul si holovizi.

"Máme tu pro vás skutečnou cenovou bombu," ozvalo se z ní.

"Znáte ty odporné střelné zbraně?" ptal se diváků ve studiu moderátor oblečený do růžového svetru se zelenými kolečky a žlutými trojúhelníčky /pro čtenáře žijící v 1D prostoru přikládám malé vysvětlení: trojúhelník je něco co nedokážete pochopit a tak se o to nesnažte/.

"Ano," zahučelo v publiku.

"Kdo by je neznal, jsou hlučné, nápadné a nedělají svou práci čistě. Představte si, že chcete zastřelit svého šéfa na toaletě na nějakém večírku. Musíte zbraň propašovat přes detektory, trvá to než se vám podaří našroubovat tlumič nebo si představte, že se špatně trefíte a oběť krvácí, no zkrátka při používání střelných zbraní mohou nastat tisíce různých nepříjemných situací. Ale náš holoshopping je tu pro vás. Vyvinuli jsme speciální tichou zbraň, náš LASERRAY 500 000. Již žádné zbytečné šmouhy od krve, již žádné tlumiče, již žádné detektory. Prosím jednoho dobrovolníka, ukážeme si, jak se tento LASERRAY 500 000 používá."

"Jak se jmenujete?" zeptal se moderátor jednoho diváka.

"Johny Macintosh Abraham Alí Guttenberg von Jonáš Křepelka, ale můžete mi říkat Johny MAAG von Jonáš Křepelka."

"Dobře, mohu vás o něco požádat?" zeptal se ho moderátor.

"Jistě," připustil Johny Macintosh Abraham Alí Guttenberg von Jonáš Křepelka a usmál se do televizních kamer.

"Tak si prosím stoupněte na tamtu značku," řekl moderátor a ukázal na červený křížek uprostřed studia. Johny Macintosh Abraham Alí Guttenberg von Jonáš Křepelka si na ni poslušně stoupnul a opět se usmál do kamery.

"Jste připraven?" zeptal se moderátor.

"Ano," pronesl hrdě Johny Macintosh Abraham Alí Guttenberg von Jonáš Křepelka. Moderátor se otočil k divákům a řekl: "Nyní se prosím dívejte velmi pozorně, co dokáže náš nový LASERRAY 500 000," a otočil se zpět k Johnymu Macintosh Abrahamu Alímu Guttenbergovi von Jonášovi Křepelkovi. Nenápadně zalovil v kapse od kalhot a vytáhl z ní malou krabičku ne nepodobnou dálkovému ovladači. Pomalu zamířil na Johnyho Macintosche Abrahama Alího Guttenberga von Jonáše Křepelku a poté stiskl červené tlačítko na ovladači. V té chvíli z krabičky vyletěl malý namodralý laserový paprsek a Johny Macintosh Abraham Alí Guttenberg von Jonáš Křepelka se vypařil.

"Och..." zaznělo z publika.

"Ano přátelé, och. Tento jedinečný LASERRAY 500 000 si můžete objednat u nás na dobírku, za pouhý 1 000 000 kreditů. Pokud si ho objednáte do 3 týdnů, dostanete navíc malou černou díru v dárkovém balení. Velmi vhodný dárek pro Vaši tchýni..." Max se zděšeně podíval na Xyze. Ten k němu sice seděl zády, ale to neznamenalo, že by to jeho senzory nemohli zachytit.

"To byl nějaký zábavný pořad?" zeptal se ho Max roztřeseným hlasem.

"Ne, to byla reklama na LASERRAY 500 000, myslím, že to bylo celkem jasně řečeno, ne?", zrentgenoval ho svými senzory Xyz. Max znechuceně vypnul holovizi a snažil se přijít na jiné myšlenky.

"Hele, už to bude osm hodin, co jsem odstartovali, měli bychom se vrátit," konečně zas promluvil.

"Jestli to nestihneme, tak nás Antara roztrhne jak ubrus," konstatoval suše Alfréd. /pozn. autora: Zřejmě jste čekali slovo "hada", ale mezigalaktická spisovatelská federace dostala zákaz používat tak násilnická přirovnání v případech, kde to není vysloveně nutné./

"Dobře, dobře, už měním kurs k Sirvě," nechal se přemluvit Xyz.

"Za jak dlouho tam budeme?" zeptal se Max.

"Zhruba za 1 hodinu 19 minut a 38 sekund, ale upozorňuji tě, že tento výpočet je velice hrubý a nepřesný a může se od opravdové doby lišit až o 1 sekundu."

"Hmm, tak to teda nechápu, jak ses mohl dostat k řízení tak drahé lodi," pronesl ironicky Max.

"Eek?" zeptal se ho Alfréd.
"Co eek?" tápal chvíli nad oním slovíčkem Max.
"Asi myslel eek," poradil mu Xyz.
"Aha díky, ale co tím myslel?"
"Nevím, ale podle toho jak mává rukama a ukazuje si na tlamu myslím, že to bude něco důležitého."
"Bud' tak laskav a vymáčkni se," rozkřikl se na Alfréda Max a zatvářil se naštvane.
"Eek éék eek !!!" vysvětlil mu vše Alfréd. Max se na něj podíval pohledem, pod kterým se taví železo. Železná plastika za Alfrédem se roztekla na neforemnou placku.
"Aha, podle údajů v mé hypersuperextradatabázi jsem zjistil, že když Alfrédovu druhu roste pátý pár nohou, tak ztrácí na pár hodin možnost řeči a vydává jen zvuky," svitlo Xyzovi a hned dodával: "Je to jakási pomyslná zkouška dospělosti."
"Oook," kývl hlavou na znamení souhlasu Alfréd a udělal tím do podlahy řídící kajuty menší prohlubeň ve tvaru své dolní čelisti.
"Teda musím uznat, že ve vesmíru se člověk nenudí," zamyslel se Max.
"Ook," souhlasil Alfréd.

Na tomto místě je také vhodné poznamenat, že nejčastěji používanými slovy ve vesmíru jsou právě slova "Oook" a "Eéék". Zasluhu na tom mají jednak bakterie Xircus Xala Gala, které tak vyjadřují své pocity radosti i smutku /nevyvíjí se zřejmě proto, že neustále vydávají tento zvuk a ani ony samotné nejsou schopné určit, zda s nimi sousední bakterie souhlasí nebo ne, zda je smutná či veselá, zda je připravena k množení nebo právě umírá atd./, potom má svoji vinu na používanosti samozřejmě také tato nemoc, nesmíme zapomenout na to, že je to meziplanetární slovo, které značí nesnáze a v neposlední řadě za časté používání nese část zodpovědnosti také Terry Pratchett.

"Už chápu, proč nám dal tak velkou slevu," prohlásil Xyz a ukázal na něco, čemu se na Zemi říká radar.
"Nefunguje," vysvětlil, když uviděl mírně zmatenou tvář Maxe.
"Eéék éék eek."
"Jo jistě, sice něco ukazuje, ale nefunguje," diskutoval s Alfrédem Xyz.
"Jak si to proboha zjistil, vždyť tam jsou vidět planety a kontrolní panel nevykazuje žádnou chybu?" zeptal se Xyze Max.
"Jistě, planety ukazuje, ale jen některé, třeba Sirva zde není vůbec vidět."
"A ostatní planety jsou v pořádku?" zeptal se přiskrceným hlasem Max.
"Samozř... Ty myslíš, že ..." Xyz se zarazil, přerušil všechny své právě běžící programy a pokoušel se zamyslet.
"Ééééééék," zařval Alfréd.

Kapitola 19

Krokogo vstoupila do FMN již v době vzniku federace. Její obyvatelé jsou trošku ješitní a namyšlení tvorové, kteří si myslí, že jsou tím nejhezčím stvořením v širém vesmíru. To je však velmi relativní, protože na našince působí víceméně tak trochu jako odpudivá příšera. Jejich celé tělo, dá-li se tak tomu říct, tvoří látka velmi podobná dvojbarevnému slizu. Pokud jste tak nechutní a chcete pokračovat v podrobném popisu, můžete číst dál. Tato látka totiž skutečně je dvojbarevný sliz. Tento sliz má u ženského pohlaví barvu růžovozelenou, u mužského modrozelenou. Krokogové nemají narozdíl od jiných ras žádné orgány, ale skutečně celým jejich "tělem" je sliz. To, že celá planeta je obalena slizem, není, jak se domnívají vědci FMN způsobeno vhodnými klimatickými podmínkami, ale tím, že při "chůzi" tyto bytosti sami zanechávají kousky svého těla na povrchu planety. Z této planety také pochází rčení: "Uchodil se k smrti," protože se může snadno stát, že z původního 100 kilogramového Krokoga se cestou z obchodu stane kilo a půl slizu a kilometrová šmouha na silnici. Krokogové ale nejsou rozhodně nějak útoční. Dáno je to i tím, že než se takový Krokog pohne, může uplynout dlouhá, ale skutečně dlouhá doba. Tento fakt je příčinou toho, že pokud se koná nějaká významná konference, jsou pozvánky pro Krokogy posílané rok dopředu. Zatím se však stalo jen jednou, že se nějaký Krokog zúčastnil konference. Pravda, nedopadlo to zrovna nejlíp, protože kvůli jeho rychlosti se konference o nějaký ten rok protáhla, ale nikdo není dokonalý, že? Krokogové se dožívají průměrně 20,5 kilometrů /pokud se vám zdá, že přepočítávání života na kilometry je nezvyklé, jistě jste se nebyli podívat na Wadě 3, kde ho tamější bytosti přepočítávají na diferenciální podíl čísla μ s indexem 42,1 a počet mraků na obloze/. Mívají obvykle 2 až 3 děti, které si uplácávají ze slizu, který seškrábou ze silnice. Nejsou národem nějak příliš vzdělaným, protože pokusy, jak si přečíst knihu a přitom ji nezničit, nedopadly dobře. Ve volných chvílích hlavně odpočívají. Nejnepopulárnějším sportem na Krokogu je běh, nejoblíbenějším plavání. Na celou planetu dopadl temný stín. Nikdo z planety to nepostřehl. Nikdo si nedokázal tak rychle všimnout změny oblohy, reflexy zkrátka nebyli silnou stránkou Krokogů.
"Vcuc."

"Nemohu tomu uvěřit."

"Já ano, mé obvody to musí umět vyhodnotit."

"Éééék éééék ek ek," rozmluvil se Alfréd.

"Máte tu pěkný nepořádek," kroutil hlavou Max.

"Sice na tom už dělá IBC, ale nedávám jim moc velké šance. Musíme se pokusit vypátrat vše sami, zůstal tam Varis i Antara a to nemluvíme o 1408 různých formách života v počtu 987 436 561 243 jedinců,"

"Kolik už vlastně zmizelo planet?" zjišťoval Max.

"Podle oficiálních zpráv již zmizelo přes 74 obydlených planet. Žádná neobydlená planeta nezmizela."

"Co budeme dělat?" zeptal se zdrcený Max.

"No, nejdřív bychom se mohli pokusit vyhnout tomu asteroidu, který letí přímo na nás," navrhl Xyz a klidně vyčkával na souhlas Maxe a Alfréda.

"Éééék, éék."

"No jo, už se na tom pracuje," utrousil Xyz, otočil se k terminálu a zadal přes terminál do palubního počítače úhybné manévry.

"Ééék eek."

"Nejdřív musíme najít toho únosce," zakroutil hlavou na znamení nesouhlasu Xyz.

"Éééék ééék ek."

"Když já ti už přestávám rozumět," pokrčil svými plechovými rameny Xyz a nevěděl, co si má myslet o tom, že není schopen rozšifrovat nějakou řeč.

"Mu-eek-síme-éék na-eék Be-ééék-rber-ééék-os-ék."

"Co tam?" podivil se Max.

"Kdy-éék-by-ék ti-ééék to-eéék nev-éék-adi-éék-lo, tak-éék bych-ééék to-éék vysv-éék-ětlil-ék až-éék to-éék přej-éék-deéék," navrhl Maxovi vyčerpaný Alfréd.

Ve vesmíru existují nejen abnormality, ale i ABNORMALITY a není jich málo. Jednou z nich je již zmíněná želva, která si tiše pluje vesmírem. Tato nevšední bytost zjistila, že čas je čistě osobní záležitostí a pokud se ho naučíte ignorovat, není jediný důvod, proč by vám měl odměřovat život, nebo proč byste měli, nedej bože, zemřít. Pravda, než k tomuto závěru došla, trvalo to pár milionů let, ale někdo zkrátka nemá optimálně rychlé reflexy a ty různé věci s nimi spjaté. Želva A'Tuin nebyla zrovna stvořena pro konverzaci. K tomuto účelu slouží ve vesmíru jiné objekty. Například taková jeskyně Xara. Vy ji neznáte? Je to jeskyně na Berberosu 13, tak půl galaxie od Země. Pokud by jste se tam někdy vydali sami, tak nezapomeňte u Melmeku zabočit doprava. Xara není obyčejná jeskyně, to jste již určitě pochopili /přece bych vás netahal tu dálku zbytečně/. Xara v sobě totiž ukrývá tajemnou sílu, která ví vše o vesmíru. Není otázky, na kterou by nedokázala najít odpověď. Podívejme se na ni blíž.

"Existuje na G-54-2-G život?" zazněl dotaz z temné části jeskyně.

"Ano, ale jen ve formě malých zlomyslných žíhal," odpověděl mu jemný ženský hlas.

"Hmm, a co takhle G-54-2-H?" nedal se odbýt první, podle intonace nejspíš elektronický hlas.

"Ne," odpověděl opět příjemný ženský hlas.

"Ale tipuji, že na G-54-2-I nějaký život existuje."

"Ano, primitivní forma života na bázi křemíku," přemáhal se ženský hlas, aby zněl stále příjemně.

"To je Berberos 13," oznámil suše Xyz a udělal významnou pauzu. Byla by ještě významnější, kdyby za ní následovala nějaká velká myšlenka, ale to ticho které po ní následovalo, pauzu dočista převálcovalo.

"Bezva. Teď když už víte vše o Xaře a o tom, že pocházím odsud, nebudete mít snad už na mně další dotazy," oddechl si Alfréd, kterého mezitím přešlo koktání a stál všemi deseti pevně na podlaze. Xyz ani Max skutečně žádný dotaz neměli. Úplně jim stačilo, když jim Alfréd vysvětlil, že o této jeskyni vědí jen zasvěcení z jeho rodu, protože ta planeta pod nimi, která ze všeho nejvíce připomínala oranžový pomeranč, byla kolébkou jeho rodu. Maxe sice ještě zajímaly tajné rituály zde provozované, o kterých se Alfréd zmínil, ale vytušil, že není na dotazy tohoto typu čas.

"Připraveni na teleportaci?" zeptal se předpisově Xyz.

"Jistě," odpověděli jedním hlasem Max i Alfréd. Xyz poté stisknul tlačítko na komunikátoru a všichni tři zmizeli. O pár chvil později se zjevili u vchodu do jeskyně.

"Berberos 13," Alfréd se vznamohl jen na tato dvě slova, ale vyjádřil v nich téměř vše co cítil. Bylo to vlastně poprvé, co stanul na této planetě. Již jeho pradědeček se narodil na území federace, ale pradědečkův otec se prý narodil ještě na Berberosu. Je zajímavé, jak silné citové pouto si lze vytvořit k planetě, na které se sice vyvinuli vaši předci, ale nikdy jste na ní nestáli vlastníma nohama /nebo čímkoliv jiným/.

"To je ona?" ukázal na jeskyni Max.

"Ano. Xara dokáže odpovědět na každou otázku," kývl hlavou Alfréd.

"Něco nebo někdo tam je," ozval se Xyz, který právě dokončil všemožné testy, které kromě standardních vln elektromagnetických, mikrovlnných, optických a zvukových měření zahrnovali i spoustu věcí, které se nazývají všemožně a o kterých se bojíte si domyslet, na co vlastně slouží.

"To nevadí, musíme zjistit, co se děje. Jdeme," zavelel Alfréd, až se sám musel divit, kde se v něm vzala taková odvaha.

"A co takhle planeta s katalogovým číslem G-55-1-B3?"

"To byste nevěřil, ale ani tam neexistuje žádný život," snažil se vyznít ironicky hlas, ale adresátovi to zřejmě nedošlo.

"Sakra, a na G-55-1-C?"

"Bez života," odpověděl monotónně hlas jeskyně.

"Haló, je tady někdo?" ozval se nový hlas v jeskyni a odrazil se od stěn jako gumový míček.

"Je," odpověděl po pravdě ženský hlas, který patřil jeskyni a který doufal, že by se mohla ta roky táhnoucí se nudná konverzace o planetách alespoň na chvíli přerušit.

"Ehm, no já myslel že teda... Kdo tady je?"

"Já jsem Xara, a tamhle na tom kameni sedí nějaký robot a tahá ze mně již 35 let informace o planetách," přiznala se Xara. Uprostřed jeskyně byla položena studánka ze které vyzařovalo namodralé světlo. Za ní bylo několik kamenů, kam se již světlo neodvážilo dopadat. Z jejich stínu se ozval jakýsi zvuk a o něco později se vynořil na světlo robot.

"Já jsem Marvin. Taky si myslíte, že svět nestojí za nic?" představil se.

"No, my tak nějak... Hmm," pak se Alfréd otočil ke Xyzovi, "Hele, jste oba dva roboti, určitě si máte co říct, nechcete si venku před jeskyní popovídat?"

"Máte nějaké nové informace?" rozzářil se Marvin, chytnul Xyze za ruku a táhnul ho jeskyni k východu.

"DÍKY. Jsem vám opravdu vděčná. Asi chcete nějakou informaci," poděkovala Xara a čekala na otázku.

"Rádi bychom věděli, co nebo kdo zapříčinilo zmizení několika planet FMN," odpověděl Alfréd.

Před jeskyní si zatím povíдали dva roboti. Ono, když se řekne robot, tak si každý představí něco jiného. Někdo dokonalého androida, někdo drsného terminátora, někdo krabici od bot, která umí pozdravit. Naštěstí nikdo z těch dvou nevypadal jako výše uvedené, i když je vhodné říci, že Xyz měl rozhodně blíž k té krabici než k androidovi.

"Takže ty jsi Marvin?"

"Jo, jsem nejlepší a nejvýkonnější robot ve vesmíru," pochlubil se Marvin.

"Jaký máš výkon?" zeptal se nevěřicně Xyz.

"Raději ti to číslo pošlu rovnou do procesoru, pokud tu nechceš strávit 2 roky, abych ti sdělil hrubý odhad," řekl Marvin a vysunul teleskopickou anténku.

"Tolik?" zděsil se Xyz a z jeho hlavy začal stoupat úzký proužek dýmu. Naštěstí měl na desce ještě záložní procesor, který okamžitě převzal všechny důležité funkce.

"Jo, nemohu nikde najít práci, která by mě dostatečně zaměstnala," utrousil smutně Marvin a hned pokračoval, "kdysi jsem létal s kamarády po vesmíru a bylo nám relativně dobře. Pak mě nechali létat samotného a díky časové smyčce, do které jsem se dostal, jsem zhruba 40 x starší než vesmír. Ještě štěstí, že existují náhradní díly. Svět nestojí za nic. Spousta strojů, se kterými jsem za svůj život o tom mluvil, se mnou souhlasila."

"No já si nemý-"

"Většina z nich to už má za sebou."

"No tedy já -"

"Často mi říkali, že jsem pesimistický, ale to není pesimismus, to je realita," nedal se přerušit Marvin.

"Musíš si uv-"

"A tak jsem tu skončil sám. Asi bych se měl litovat, ale to já neumím. Aby moje procesory nezahálely, tak jsem se vydal sem a už 35 let se zde ptám Xary na všechny planety ve vesmíru, zda je obývá nějaká forma života nebo ne."

"Ehm. A ja-"

"Není to sice pro moje procesory optimální zatížení, ale za to si se mnou vydržela povídat velice dlouho a nemůže nikam utéct."

"Proč vidíš vše tak černě?"

"Protože nakonec stejně všichni zemřeme."

"Skutečně máš takový výkon?"

"Ano," smutně se usmál Marvin.

"Hmm, tak to se potvrdily naše domněnky," pokrčil rameny Max.

"A kam ta loď mizí?" ptal se dál Alfréd.

"Do paralelního vesmíru," zamyslela se Xara.

"Můžeme letět za ní?"

"Jistě."

"Co se stane, když ji někdo nezastaví?"

"Pak postupně unese všechny planety a já si budu muset do konce vesmíru povídat s Marvinem," řekla znechuceně Xara a při té představě se trochu otřásla. Několik krápníků se ulomilo a spadlo na zem. Jeden málem padl na Maxe.

"Promiňte," omluvila se a voda ve studánce zčervenala.

"Jak můžeme tu loď zastavit?"

"Hmm, možná by vám mohl pomoci anti-tachiontový proudový zeslabovač molekulárních částic. Jeho vývin právě dokončili na Bretaně, ale musíte si pospíšet. Bretanu unesou asi tak za 43 hodin." Max i Alfréd se mezi sebou vyměnili pohledy. Max pohled vyděšený, Alfréd pohled, který říkal: "Vím, kde je Bretana, ale jestli sebou nehodíme, budu se tvářit jako ty," Alfréd rychle poděkoval a utíkal ven s Maxem v patách. Venku se spěšně rozloučili s Marvinem a všichni tři se teleportovali do lodě. Kontrola systémů a jejich aktivace byla jen otázkou několika mála minut. Za

necelých 5 minut tak již mohl Marvin díky svým neuvěřitelně citlivým očím sledovat, jak loď, která doted obíhala na orbitě, mizí.

"Stejně všichni zemřeme..." probleskla mu myšlenka zase obvodů, uložila se do vyrovnávací paměti, ze které byla vyjmuta a Marvin vykročil směrem k jeskyni, má ještě tolik otázek...

"Co ses dozvěděl nového od Marvina?" zeptal se Xyze Max.

"Moc toho nebylo. Nechceš kávu?" Alfréd se na Xyze podíval zamyšleným pohledem.

"A co ty, dáš si?" zeptal se Alfréda, když uviděl jak si ho přeměřuje svým pohledem.

"Ty jsi ještě nikdy nikomu kávu nedělal," řekl podezíravě Alfréd.

"Tak čaj?" znejistěl Xyz.

"Nikdy jsi nikomu něco podobného nenabízel."

"Mám vám zapnout holovizi?" nepřestal se nabízet Xyz.

"Opakuji, že jsi nikdy takové věci nedělal."

"Tak, jo. Musím vám to říct. Já, já..." Xyz se rozbrečel. Tedy, chtěl se rozbrečet, ale místo toho jen vydával zvuky podobné škytání. Alfréd nasucho polkl. Toto opravdu ještě nikdy Xyz nedělal a vlastně ještě nikdy neviděl žádného robota, který by byl takto psychicky na dně.

"Marvin je lepší, má větší paměť, rychlejší procesory, trinitronové vyrovnávací a stabilizační obvody. Proti němu jsem jen mluvící kalkulačka," vzlykal Xyz, který se zhroutil na podlahu. Chvilí se pokoušel spálit si procesor, ale nedařilo se mu to. Vypnul optické senzory a jeho obvody zrychleně kmitaly, pokoušel se /dá-li se to tak říci/ myslet na to, aby nebyl. Po chvíli senzory opět zapnul a překvapeně zjistil, že stále existuje.

"Jsem vám na nic. I ty nejjednodušší operace mi trvají miliontiny nanosekund. Jsem jen kus šrotu..." pokračoval vyčítavým hlasem pro sebe.

"To přece není pravda, jsi nejlepší z naší posádky," snažil se ho uklidnit Max.

"Jistě, nikdo nedokáže řídit tuto loď jak ty," řekl Alfréd a zapnul autopilota, což trochu pokazilo onen psychologický efekt.

"Marvin by to dokázal, je lepší," protestoval dál Xyz a litoval se.

"Sakra, jsi přece robot, tak tady nevyváděj a začni se sebou něco dělat, vždyť vypadáš na odpis," okřikl shrbeného Xyze Alfréd.

"Nemůžu, mám depresi," bránil se Xyz.

"Psychologa ti asi neseženeme," pokusil se zavtipkovat Max, ale okamžitě zmlkl, když spatřil, jak si ho Xyz přeměřuje svými senzory.

"My přece nepotřebujeme nejvýkonnějšího robota ve vesmíru. Ty jsi náš přítel," šel na to odjinud Alfréd.

"Marvin říkal, že stejně všichni zemřeme," špitl Xyz.

"No jistě, to je logické. Pro každého si přijde zubatá s kombajnem," zamyslel se Alfréd. /Na Zemi se používá častěji termín "zubatá s kosou", vezmeme-li ale v úvahu rozměry vesmíru, je nadevše jasné, že bez mechanizovaného pomocníka by se zubatá neobešla./

Kapitola 20

Několik světelných let odtud si zatím pokojně rotuje Země. Jen pár tisíc kilometrů od ní je vesmírná loď. Malinká, osobní. Nelekejte se, tato je jiná než ta, která unáší planety. Jednak je žlutá a jednak se řítí přímo na Zemi. A jednak se v ní nachází mimozemšťan, který řve strachy. Ví totiž, že zřejmě zemře.

Možná, že by Xyz tolik nevyváděl, kdyby věděl to, že na Trimě se právě dokončil vývoj biočipů, což byly procesory nesrovnatelně rychlejší a výkonnější. Bohužel, jejich rozšíření bránily dvě věci. Jednak čipy byly dost nenasytné a pokud jste je nekrmili dvakrát denně, tak umřely hlady a jednak celá planeta zmizela. Jistě jste si sami domysleli, co se s ní stalo. Trimani podporovali ve federaci hlavně zájmy přírody a snažili se dokázat, že příroda je velmi mocná. Díky tomu se věnovali převážně přírodním vědám a dosáhli v nich mnoho úspěchů. Jedním z nich bylo vypěstování citronů s cukrem. Tedy, abyste tomu rozuměli, pokud si chcete udělat čaj, většinou ho osladíte a potom okyselíte. Zde stačilo okyselit, protože při vymačkávání z citronu vypadla i kostka cukru. Další zajímavostí bylo sekané zelí. Je to zvláštní odrůda, protože poté, co si je hospodyňka umyje, vezme samo nůž a pokrájí se. Tato odrůda se ale přestala používat poté, co některé hlávky začaly myslet a několik hospodyněk v sebeobraně zabily. Podobně dopadla i skvělá odrůda maximrkve. Ta si pro změnu založila několik spolků pro ochranu maximrkve a proti protestujícím maximrkvím musela být nasazena armáda Trimy. Nejvhodnějšími zbraněmi se ukázaly být krouhače a strouhátka. Největší vynález tohoto desetiletí - biočip, byl však nenávratně ztracen a nebyla to jediná věc, která se ztratila. Celá zelenožlutá planeta se jakoby vypařila do neznáma. Nic po ní nezbylo, jen se ve chvíli, kdy mizela, ozval jediný zvuk: "Vcuc."

"Do prdele, do prdele, já umřu, umřu...", ozývalo se dost hlasitě v kabině vesmírné lodě, jejíž plášť měl nyní teplotu něco přes 3000 stupňů Celsia a který se pořád ještě ohříval. Tachometr na panelu ukazoval něco přes 1,2 megametry za hodinu. Hlas, který se ozýval na lodi patřil jejímu majiteli - Wrfdgtru Msdfdlovi. Wrfdgtr ještě jednou zkusil zapnout motory. Motor zakašlal a zas utichl.

"Já umřu..." křičel Wrfdgtr a těžko by mu to někdo mohl vymluvit, alespoň v té situaci, ve které se nyní nacházel. Jako nepřítel znovu a znovu mačkal knoflíky na panelu. Jeho vnitřní hlas mu říkal: "Uklidni se."

"Co děláš debil?" Wrfdgtr se zamyslel, tak tohle by si ani jeho vnitřní hlas dovolovat neměl.

"Říkám, že jsi absolutně vypatlaný, magore," ozvalo se znovu. Wrfdgtr zkusil otevřít oči. Do jeho tváře se díval rozzlobený řidič. Wrfdgtr stále nic nechápal. Viděl před sebou rozdivočeného řidiče, viděl před sebou rušnou ulici a navíc cítil, že je živý.

"Něco je na radaru," ohlásil všem přítomným, tedy Maxovi a Alfrédovi, nyní již daleko vyrovnanější Xyz.

"Něco?" zeptal se Max.

"Vypadá to jako vesmírná loď," přikývl Xyz.

"Jaká?"

"No, asi to jsou MIP," analyzoval Xyz.

"Aha, a to je co?" zatvářil se nejistě Max, když viděl Alfréda, jak se plácl do čela.

"Speciální jednotka, myslím, že její úplný název je něco jako Mutants In Pink," prohlásil Xyz.

Bylo by vhodné říct si na tomto místě něco o MIP. Mnoho tvorů, kteří je potkali, si je nepamatuje. Ne proto, že by se na ně dalo tak snadno zapomenout, ale proto, že dokáží vymazat komukoliv paměť. Jejich hlavním úkolem je vytvořit velký tým a tak sbírají dobrovolníky. Až jich budou mít dost, chtějí přemalovat svou rodnou planetu Krakos na růžovo a žít tam spokojeně až do smrti. Jak je vidět, mohou být životní cíle různé.

To, že Wrfdgtr přistál na Zemi ve velkém městě a na rušné ulici, nikoho nepřekvapilo. Vlastně jen jednoho člověka, řidiče, který sotva stačil ubrzdit své auto. Shodou okolností měla totiž Wrfdgtrova loď tvar žlutého osobního auta, takže přistání bylo nenápadné. Štěstí, že se podařilo na poslední chvíli nastartovat motory a podstatně tak ztlumit pád na zem.

"Promiňte..." vyblekotal Wrfdgtr a odcouval se svou lodí /nebo autem - podle toho jak se na to díváte/ do zapadlé uličky. Naklonil se a zašmátral v přihrádce. Po chvíli z ní vyndal malý, černý a již trochu zaprášený počítač. Malými stříbrnými písmeny na něm bylo napsáno "Stopařův průvodce po galaxii - sub-eta informační systém". Nervózně ho zapnul a našel si heslo "Země". Převážně neškodná - Tipy pro mimozemšťany v New Yorku: Přistát můžete kdekoli a kdykoli, v Centrálním parku nebo kdekoli jinde. Nejenže to bude všem úplně jedno, ale nikdo si toho ani nevšimne. Wrfdgtr vypnul průvodce a stáhl okénko svého ..hmm. vozu.

"Dobrý muži, kde to jsem?" zeptal se okolo belhající stařenky. Ta zakroutila hlavou a belhala si dál svou cestou.

"Prosím vás, jak se jmenuje toto město?" zkusil to znovu na opodál stojící hlouček pubertálních výrostků.

"Moskva, Paříž, Mars, Praha..." ozvalo se zároveň několik hlasů. Tentokrát zakroutil hlavou Wrfdgtr a vystoupil z auta. Přešel ulici a zahrnul za roh. Prošel ještě kus ulice, než uviděl obrovskou ceduli s nápisem "Radnice města Brna".

Oddech si, že již zná místo, kde se nachází a pomalu se vracel zpět. Najednou si všiml, že se jeho vůz rozjíždí.

"Hééj, halóó. Dobrý muži, to je můj vůz. Stůj! Zloděj!" rozběhl se za svým teď již ukradeným vozem.

"Sakra, stůjte, mám v tom autě ručník..." křičel ze všech sil, ale marně. Wrfdgtr se celý zmatený zastavil. Je sám v úplně cizím světě, bez průvodce, bez svého auta a dokonce bez ručníku.

"Jo, je celá růžová," potvrdil Xyzovu domněnku Max, když se podíval z okna. Max pohlédl na Alfréda, který ležel v koutě.

"Víš co to znamená?" zeptal se Maxe.

"Ne."

"Budou nás přesvědčovat, abychom vstoupili do jejich společenství, pak nám vymažou paměť a my nestihneme včas doletět na Bretanu," řekl mu Alfréd smutným hlasem. Podíval se z okna a uviděl, jak se loď spolku MIP přisává k jejich lodi. Za dveřmi se ozvaly dva tlumené hlasy.

"Myslíš že budou doma?" říkal první.

"Co já vím," odpověděl mu druhý.

"Určitě budou a budou se chtít před námi schovat," přesvědčoval ho první hlas.

"Zkusíme zazvonit..." špitl druhý hlas a následovala chvíle ticha, kdy se oba agenti snažili najít zvonek.

"Sakra, vždyť oni tu nemají ani zvonek," zaklel první hlas.

"Tak to uděláme jak za dávných časů, zaklepeme..." navrhl hlas číslo dva. Chvilí se nic nedělo a až za chvíli se ozvalo první nesmělé zaklepání.

"Třeba tě neslyšeli, zkus to hlasitěji," navrhl mu hlas jedna. Tentokrát se ozvalo zaklepání daleko hlasitější.

"Auuu, mají titanový plášť. Nevystřelíme raději dveře?" mnul si ruku hlas dva.

"To nebudeme riskovat," zašeptal Max a přešel ke dveřím. Stiskl spínač a když se dveře otevřely, hleděl Max přímo do hlavně destrukční pistole.

Wrfdgtrovi se jeho situace ani trochu nezamlouvala. Procházel pomalu městem. První věc kterou musí udělat, je pořídit se nějaké nenápadné jméno. Kouknul se do výkladu. Je pravda, že jméno Intel Koh-i-noor není zrovna nejideálnější pro tvora žijícího na Zemi, a není dokonce ani moc nenápadné, ale na světě existuje spousta jmen, které jsou horší. Budeme respektovat Wrfdgtrovo přání a od nynějška mu tedy budeme říkat Intel Koh-i-noor. Intel začínal dostávat hlad. Přešel k nejbližšímu replikátoru potravin a objednal si hamburger. Nic se nedělo. Opodál stojící muž přešel k replikátoru a odhodil do něj nedopalek cigarety. Intel zakroutil hlavou a čekal dál. Když se ani po patnácti minutách svého hamburgeru nedočkal, odešel.

"Viděla jste toho chlapa co stál u toho odpadkového koše a mluvil s ním?" zeptala se jedna důchodkyně druhé, která se opírala o hůlku.

"Asi to byl nějaký cvok, to mi věřte," odpověděla jí druhá a protože uviděla, že ji jede tramvaj, zaspintovala k zastávce. Když cítila, že se možná nedostane dovnitř, celkem obratně použila na dav u dveří svoji hůlku a naskočila do tramvaje.

"Dobrý den," pozdravil slušně mutant, který stál ve dveřích lodě. Max si ho zamyšleně prohlédl. Mutant měl více rukou než hlav, ale méně očí než noh. Dále se o něm dalo říct, že co se týče barev, byl tak nějak bez fantazie. Byl nasoukaný v růžových kalhotách s růžovými knoflíky. Pod růžovým sakem se ukrývala růžová košile a na ní visela vázanka, která byla samozřejmě růžové barvy. V saku měl zastrčený růžový kapesník a na hlavě měl růžové brýle, které skvěle ladily se třemi růžovými vlasy. Když se mutant trochu pohnul, Max zjistil, že to, co vypadalo jako jeho růžový kufr, byl ve skutečnosti jeho kolega. Ten odstrčil velkého mutantu a stoupl si těsně před Maxe.

"Nechceme vám působit žádné problémy," pronesl skříplavým hlasem.

"Ehm, my vážně dost pospícháme..." ozval se nesměle Max.

"No vidíte a to se v naší sektě nemůže stát. Spěch je přežitek. Víte, my jsme opravdu dobří," naklonil se k němu vyšší mutant a přátelsky ho poplácal po zádech. Max mu to chtěl oplatit, ale po chvíli tuto myšlenku zavrhl, nemohl totiž přijít na to, kde přesně by mohla být mutantova záda.

"Má to opravdu obrovské výhody," přidal se k němu menší mutant.

"Hele, prostě nás pusťte, závisí na tom život celé planety," ozval se Alfréd, kterému mutanti nařídili ležet v koutě.

"Ticho, ty přijdeš na řadu později," okřikl ho menší mutant, který byl zřejmě vyšší hodnosti a otočil se k Maxovi.

"Naše velká růžová sekta, je synonymem přátelství..." nechal se unášet větší mutant.

"Já nech-"

"... nikde, nikde nenaleznete spokojenější tvory..." pokračoval, aniž si všiml toho, že Max pořád odporuje.

"Mně to absolutně nezají-"

"... ze všech různých galaxií, máme..."

"Sakra, nechte to-"

"...ve svých řadách rasy válečníků..."

"Hmm, poslouchá-"

"... i rasy založené duševně," dokončil svoji předepsanou část hladce mutant.

"Uvidíte, bude se vám u nás líbit," řekl malý mutant a pokynul na vyššího mutantu. Ten si vytáhnul ze saka velkou propisku. Maxe dost překvapilo, že nebyla růžová, ale to bylo způsobeno tím, že byla vyrobena ze speciálního kovu. Vyšší mutant k němu přistoupil a dal mu ji před hlavu. Max věděl, že pokud ji zmáčkne, přestane si pamatovat všechny věci a po tom, co znovu absolvuje nástupní kurz k sektě MIP, se k ní s největší pravděpodobností přidá. Najednou spatřil, jak se mutantovi všech pět očí nějak zamlžilo a naplnily se nepřítomným pohledem. Po chvíli trapného ticha se mutant složil na zem. Malý mutant na něj překvapeně zamžoural a vzápětí padl na podlahu i on.

"Ehm..." nervózně se usmál Xyz a přešlést si svoji železnou ruku.

"Díky," řekl mu Max a zamyšleně se podíval na dvě zhroucená těla na podlaze.

"Fajn rána," zhodnotil Xyzův výkon Alfréd.

"Musíme je odtáhnout do jejich lodě a pokračovat v cestě," poškrábal se na hlavě Max a horečnatě přemýšlel, za kterou část těla je může chytit.

Intel zatím bezcílně bloumal po Zemi. Ještě přesněji bloumal po Brně. Jeho instinkt pro přežití raději mlčel, aby si nezpůsobil nějaké potíže. Oblohu protnul první blesk a zahřmělo. Intelovi nikdy nevadilo trochu světla, ale vodu v oblíbené neměl a ta začala padat vzápětí. Zkrátka a jasně, začalo pršet. Je spousta věcí, které nemůžete, dělat když prší a existuje spousta činností, které jsou pro déšť přímo stvořené. Jednou z nich jsou hospody. Tato zařízení jsou rozseta po celém vesmíru a ani Země není výjimkou. Hospoda, jak je všeobecně známo, slouží k tomu, aby se mohl jedinec, nebo ještě lépe skupina jedinců, opít. Nejčastějším omylem pozemšťanů je to, co považují za nezbytnost, vybavy takového zařízení. Tou nejsou nádoby k pití, ale spíš WC. Na Xiroxu se totiž například pije rovnou ze sudů, na Koku z bazény a na Stratě z WC. Intel se nemusel ani trochu přemáhat, aby zapadl do nejbližší hospody, zvlášť když odcházejícímu opilci vypadla peněženka.

"Dám si ..." Intel se zarazil. Co si vlastně má dát? Naštěstí si žaludek poradil i bez mozku a tak Intel slyšel, jak větu hravě dokončil, "... to co tady pijí všichni." Vrchní ani nemrkl a donesl Intelovi pivo. Ten se nejdřív na skleničku podezřívavě podíval a potom ji do sebe hodil na ex. Chvilí čekal, až alkohol začne působit, ale nic se nedělo.

"Máte tu něco silnějšího?" zeptal se a na tváři měl výraz bezbranného kotěte.

"Máme. Co máte na mysli?" ujistil ho číšník. Intel se mrkl na nápojový lístek a potom se klidně zeptal: "Co takhle

Moravskou slivovici?"

"Hned to bude," řekl mu číšník a za chvíli opravdu přinesl v malé skleničce trochu slivovice. Intel se na ni vrhl a hodil ji do sebe.

"Můžete mi donést ještě?"

"Ano," přikývl číšník a chystal se k odchodu.

"Litr nebo raději dva..." ozval se Intel.

"Prosím???" ztuhl číšník.

"Dva litry," zopakoval svoji žádost Intel a mile se na číšníka usmál. Ten nevěřicně zakroutil hlavou a šel pro dvě láhve.

"To nemůžeme stihnout," zakroutil hlavou Alfréd a podíval se na Xyze.

"Zkusím vytižit motory na 120 %," ignoroval Alfréda Xyz.

"Nebudou nás pronásledovat?" zeptal se Max s patrnou obavou v hlase.

"MIP? Ne, to nemají ve zvyku," odpověděl mu Alfréd a podíval se na hodiny.

"A pak, ozářili jsme je přece tou jejich věčičkou, až se probudí, budou rádi, když poznají, kterou barvou mají svou planetu natřít," uchechtl se Xyz a vyvrátil tak domněnku, že roboti nemohou mít svoje emoce.

"Zbývá nám už jen 10 minut," řekl smutně Alfréd a nespouštěl z hodin oči.

"Už mám Bretanu na radaru," ozval se Xyz. Max se usmál sám pro sebe. Něco mu říkalo, že to nestihnou a že proti tomu nemůže nic dělat.

Kapitola 21

Číšníka onen podivný host pomalu vyváděl z míry. Měl vypito už sedm litrů jeho nejlepší slivovice a nejenže pořád mluvil zcela srozumitelně a udržel se na nohou, ale právě si objednal další láhev. Intel spočítal prázdné láhve na stole. Vypadalo to, že pokud se bude chtít na Zemi opít, má před sebou dlouhou noc, velmi dlouhou noc.

"Dovolíte jednu otázku?" zeptal se ho číšník, když mu donesl další láhev.

"Jistě," kývl Intel.

"Z čeho máte žaludek? Z plechu?" nesměle se ozval číšník.

"Nemyslím..." zamumlal Intel a chvíli se zdálo, že o otázce přemýšlí. Potom se ale raději napil z láhve a vypil najednou půl litru tekutiny, kterou by zřejmě v chemické laboratoři opatřili nápisem "POZOR !!! JED - Žiravina I. stupně". Intel tiše seděl, přemýšlel a usrkával slivovici. Do lokálu vstoupil mladý a nenápadný muž. Rozhlédl se, a když spatřil volné místo u Intelova stolu, přišel k němu.

"Dobrý den, máte tu volno?" zeptal se nesmělým hlasem.

"Jistě," kývl hlavou Intel a pokynul cizinci, aby si sedl. Ten tak učinil a objednal si sklenici vody a pivo. Intel cizince pozoroval velice nedůvěřivým pohledem. Potom se podíval do nápojového lístku a počkal si na číšníka.

"Můžete mi přinést taky jednu sklenici vody?" zeptal se ho.

"Hned jsem u vás," odpověděl mu číšník a vzápětí již stál u Intela a přeměřoval si ho pohledem. Ten člověk rozhodně nevypadal na to, že vypil tolik alkoholu. Správně by měl spíš ležet než sedět a zřejmě by taky mohl mít u palce cedulku se svým jménem. Touto dobou už by se nad ním měl naklánět patolog a nervózně si pohrávat se skalpelem. Číšník přerušil proud svých myšlenek, položil sklenici na stůl a čekal, co se bude dít. Intel si vzal sklenici a celou ji do sebe obrátil.

"Bchch, to to jje nááárez," stačil říct Intel těsně před tím, než spadl ze židle. Číšník se usmál. Tak to má být, alkohol už začíná působit, konečně je všechno v pořádku, pomyslel si.

"Vidím ji na obrazovce. Není moc velká," řekl Xyz.

"Ale je moc daleko," prohodil k němu Alfréd.

"Bez té zbraně tu loď nemůžeme zastavit," zaklel Max a kopl do zdi.

"Jau," řekla zeď.

"Ehm, promiň Alfréde, nechal jsem se trochu unést," omluvil se mu Max.

"Máme na lodi nějaké zbraně?" zeptal se Max.

"No, jde o to, co považuješ za zbraň," zamyslel se Xyz a pokračoval, "znal jsem jednoho, který u oběda nešťastnou náhodou zabil 23 lidí přiborem. Dá se říct, že za vhodných podmínek může být zbraní i propisovačka."

"No já spíš myslel něco jako dělo, laserové paprsky nebo něco na ten způsob," ušklíbl se Max.

"Aha, tak takové zbraně nemáme," pokrčil rameny Xyz.

"Ukaž Bretanu na obrazovce," požádal Alfréd a jeho přání zůstalo nevyslyšeno. Xyz sice přepnul obraz, ale na místě kde měla být Bretana, nebylo nic. Jen malá tečka.

"Zvětšit obraz, prosím," ozval se opět Alfréd. Na obrazovce se ukázala loď. Xyz, Max i Alfréd jen strnule zírali, jak se

mechanická ruka stahuje dovnitř lodě. Pak se loď dala pomalu do pohybu a zmizela v jakési trhlině, která se za ní zase zavřela.

"A do pr..." ujelo Maxovi, který zůstal stát jako solný sloup.

"E-e-e," přikývl Xyz.

"Tak to jsme v haj..." souhlasil Alfréd a nasucho polkl.

Intel otevřel oči. Vše co uviděl, byla spousta bílé barvy. Chvilí mu trvalo, než pochopil, že se jedná o strop. Jakmile přišel na tuto věc, přišel i na to, že ho nesmírně bolí hlava. Cítil se, jako by mu po ní přeběhlo stádo slonů, potom ji přejelo pár parních válců a nakonec ji někdo hodil do drtičky odpadů. Celá hlava mu strašně vibrovala a sebemenší zvuk se v ní snad tisíckrát znásoboval. Intel si ji musel chytit oběma rukama, protože měl pocit, že se mu rozskočí.

"Dobré ráno," ozvalo se nad ním. Intel natočil hlavu směrem k hlasu.

"Dobré ráno. To jste vy? Sakra, nemáte něco na bolení hlavy?" vychrlil ze sebe v takové rychlosti, že světlo sledovalo, jak ho tato slova předběhla a nechala daleko za sebou.

"Na bolení hlavy z kocoviny? Jedině revolver, ale musel by jste si skočit pro náboje," řekl ironicky onen mladý muž ze včerejšího dne.

"Mockrát děkuji, že jste mě nechal přespát u vás doma."

"To bylo to nejmenší, nejhorší bylo dostat vás do taxíku," pokyvoval hlavou muž.

"Do taxíku?" zeptal se Intel.

"No pořád jste taxikářovi říkal, ať vás hodí na Rijanu 3 nebo co. A taky jste křičel něco o vašem autu," vysvětloval trpělivě muž.

"Promiňte."

"Ale nejhorší bylo, že jste se potom tomu taxikářovi vyzvracel za krk," pokračoval ve vyprávění muž.

"Aha. Sakra. Co účet?" napadlo Intelu.

"No, měl jste u sebe peněženku," začal pomalu muž a pokračoval, "tak jsem přidal svých 5000 k těm 50 korunám, co v ní bylo a zaplatil to za vás."

"No, víte, tohle se mi moc často nestává," pokrčil rameny Intel a bylo mu na tvářích zcela jasně vidět, že se cítí velmi trapně.

"Já se jmenuji Otakar, Otakar Motýlek," podal mu ruku mladý muž.

"Já jsem Intel Koh-i-noor," stisknul mu ji Intel.

"Zajímavé jméno, je mi nějak povědomé..." zamyslel se Otakar a pak se podíval na budík, "už bude 7:20, měl bych vyrazit."

"No víte, já... Ehm, no jsem tak nějak..." ozval se Intel.

"Prosím?"

"No víte, nevím jestli budu schopen vám ten můj dluh splatit," řekl popravdě Intel.

"Aha, ale s tím si nedělejte žádné starosti. Víte, můj otec dělá ředitele jedné významné firmy a tak mám peněz dost," usmál se Otakar a vytáhnul ze skříně tašku.

"Hmm."

"No jestli chcete, tak tu můžete zůstat, já už musím jít," řekl Otakar.

"Do práce?" zeptal se Intel.

"Ne, do školy," odpověděl mezi dveřmi Otakar a sotva jeho slova dozněla, ozvalo se buchnutí dveří.

FMN zatím zažívala největší krizi všech dob. Její členské planety mizely velmi rychle a s nimi zmizelo už i několik stovek válečných i výzkumných lodí. Prezident byl už opravdu vystrašený. Nyní již federace věděla, že planety nemizí samy, ale někdo je podrobuje hloubkové kompresi. K prezidentovi se již donesla i zpráva o viníkovi, ale ani to nezabránilo dalším krádežím. FMN měla vyhlášený již šestý stupeň ohrožení, ačkoliv ve směrnicích bylo uvedeno jen stupňů pět. Většina speciálních týmů, které byly vyslány k dopadení viníka, zmizela. Jediný, kdo unikl, byl James Bond. Tento čilý stařík ovšem nedávno uklouzl v koupelně po mýdle a zabil se, takže se stalo, že FMN nezbyl žádný super hrdina a dokonce ani žádný hrdina. Několik zástupců v radě navrhlo vyhlásit předčasné volby a tvrdili, že se potom určitě situace zlepší. Nezlepšila. Staronový prezident a staronové vedení nebylo o nic chytřejší dnes než včera. Ono vůbec vedení FMN nebylo kdoví jak chytré, ale to je jiná věc. Nejdůležitější je, že celý vesmír se zmýτά v agónii. Podle neoficiálních zpráv totiž zmizela již polovina federace.

Může se zdát, že vás malá loď s velkým chapadlem již nemůže překvapit. Vždy, když jsme zaměřili pozornost na ni, tak obvykle zmizela nějaká planeta. Nebudu vás napínat a rovnou vám řeknu, že se tak stane i za chvíli. Jen jsem považoval za vhodné vám objasnit, koho unese nyní. Když se podíváme o něco níž pod loď, pak zřejmě uvidíte něco jako pizzu. Když se podíváte pozorněji, zjistíte nejen to, že se velmi pomalu otáčí jak v mikrovlnné troubě, ale zřejmě uvidíte i proč se otáčí. Otáčejí s ní 4 sloní, kteří chodí po zádech velké želvy. Něco tak šíleného mohl vymyslet jen blázen nebo génius, to jsou zpravidla první myšlenky, které obtěžují mozek. My tu ovšem nebudeme rozebírat vaši anatomii, ale situaci, ve které se planeta nachází. Tato planeta se jmenuje Zeměplocha a vy můžete být svědky, jejího zničení. Nebo alespoň její hloubkové komprese, což se ve výsledku zas tak moc neliší.

"Vcuc." Smrt, tvor jež právě seděl ve své pracovně a jehož hlavním teritoriem byla právě Zeměplocha, uslyšel tento zvuk a velmi nervózně sebou trhnul. Zmateně se podíval na hodiny srovnané v policích. Žádné nebyly prázdné. Potom se v myšlenkách podíval na místo, kde měla být Zeměplocha.

"NIC," řekl si sám pro sebe a nevěřícně koukal na Zeměplochu, která tam nebyla.

"JÁ SI POČKÁM AŽ SE VRÁTÍ..." dodal po chvíli a my mu to budeme věřit, protože on narozdíl od nás žije mimo prostor a čas a tak má času spoustu. Loď zatím zopakovala svoji dokonale nacvičenou koncovku a zmizela v trhlíně.

Intel se zatím díval na televizi. Ani mu moc nevadilo, že nechytne MGTV, kterou na lodi chytal. Na Zemi bylo taky dost zábavných pořadů. Zrovna se díval na "Přímý přenos z parlamentní sněmovny" a smál se od začátku až do konce. Intel už nemohl. Vypnul televizi a chtěl začít hledat něco na zub, když se ozval klíč v zámku a ve dveřích stál Otakar.

"Jak bylo ve škole?"

"Kde? Aha, já tam raději nešel," odpověděl Otakar a odhodil tašku do kouta.

"Raději?" zeptal se překvapeně Intel. On sám si pamatoval, že škola byla povinná. Musel 3 x měsíčně užívat Dějepis, Matematiku, Fyziku a Astrální vědy v tabletkách a Informační technologie v kapkách. Měly odpornou hořkou chuť a páchly.

"No totiž, já mám se školou malý problém," přiznal se Otakar.

"Jestli ti můžu poradit, tak to překousni a sněž je, v pozdějším věku se ti to bude hodit," pokyvoval hlavou Intel.

"Cože?" zeptal se nechápavě Otakar.

"Mno, ehm, přece školu a tak, vždyť víš..."

"Mám sníst školu?" vyřeštil na Intela oči Otakar a přemýšlel, jak se dostat k telefonu a nevyvolat podezření toho šílence před sebou.

"Jistě, že ne školu. Zbláznil ses, myslím ty tabletky," přerušil Otakarovy myšlenky Intel.

"Jeden z nás není normální," prohlásil Otakar a pak připustil, "no, možná dva z nás nejsou normální..."

"Cože?" zkoprněl Intel, protože, přestože tuto otřepanou frází znal, dodatek se mu zdál opravdu originální.

"No, ty problémy, co mám se školou vlastně nespočívají ani tak v té škole, jako spíš ve mně. Já jsem totiž rozdělená osobnost. Jeden Otakar mi říká, abych šel do školy a druhý abych raději zůstal doma," přiznal barvu Otakar.

"Sakra, doufám že u sebe nemáš nějakou zbraň," znervózněl Intel, který přece jen něco bláznůch slyšel.

"Uklidni se. Mimochodem, myslím, že ty taky nejsi zcela normální."

"Já?" zeptal se překvapeně Intel.

"No podle těch šupin co máš za ušima a taky podle těch šesti prstů, co máš na každé ruce, bych si troufnul říct, že ne," prohlásil klidně Otakar a nalil si do sklenice trochu džusu.

"A do pr..." zopakoval ještě jednou Max.

"Hlavně zachovat klid. Nepropadejme panice," začal agitovat Xyz.

"To je fakt, mám seznam všech planet, které ta loď ukradne," řekl Alfréd.

"A na co nám to bude?" zeptal se Max.

"Jak to mám vědět?" zeptal se ho klidně Alfréd.

"A do pr..."

"To už jsi říkal," konstatoval suše Alfréd, pak se hluboce zamyslel a nakonec se mu zajiskřilo v očích.

"Mám plán," řekl pak potichu. Když ho ani po chvíli nikdo nepochválil, rozhodl se, že bude mlčet, dokud se ho někdo nezeptá.

"No, víš," začal opatrně Xyz, "my jsme taky v týmu, takže kdybys byl tak hodný a prozradil nám o co jde."

"Je to prosté, vletíme do té trhliny, než se zavře," prozradil tajemství svého plánu Alfréd. Maxovi se z něj evidentně udělalo nevolno a raději si sedl.

"To myslíš jako až dovnitř, jo?" zeptal se příškrčeným hlasem.

"Jo."

"No, víš. Ehm. No tak nějak. Hele, za tou trhlinou může být cokoliv a je možné, že tam nebudeme moci přežít ve všech čtyřech prostorech najednou," zastal se Maxe Xyz, evidentně něčím rozrušený, což se, jak jistě nemusím podotýkat, robotům moc často nestává.

"Co můžeme ztratit?" zeptal se obou Alfréd.

"Diody, baterie, procesory, tištěné spoje..." začal Xyz.

"Kyslík nebo třeba taky hlavu," doplnil ho suše Max.

"To jste chlapi? Vždyť to stejně zničí celý život ve vesmíru, pokud nezasáhneme," zkoušel jim promlouvat do duše Alfréd. Xyz i Max mlčeli. Oba věděli, že má Alfréd pravdu. Maxovi se celá situace stejně zdála praštěná. To, že letěli vesmírem rychlostí, která soupeřila s rychlostí světla, už překousl, ale stále nechápal, jak se mohl namočit do mezigalaktického zločinu. Když si navíc uvědomil, že loď, na které je nyní členem, řídí přerostlý krokodýl, moc mu do smíchu nebylo.

"Máme štěstí," vyrušil Maxe z jeho myšlenkových pochodů Alfréd.

"Někdo nás má na mušce?" zeptal se Max a ironický nádech této věty byl tak silný, že se na chvíli zhmotnil, pleskl Alfréda a pak se rozplynul.

"Ne, ale další planeta je kousek odsud, pro naše motory je to pár minut," zasmál se sám pro sebe Alfréd.

"No uznávám, že je pár maličkostí, které mě odlišují od ostatních," připustil Intel a chvíli tápal jak pokračovat.

"Džus?" zeptal se Otakar.

"Ne, raději bych si dal deci vody. Ono je to tak, že já nejsem vlastně člověk, ale mimozemšťan."

"Hmm, myslel jsem si to. Chceš teplou nebo studenou?" zůstával klidný Otakar, což přece jen Intela vyvedlo trochu z

míry.

"Studenou. Tebe to nepřekvapuje?" podivil se Intel.

"Ne. Já pocházím z Deghosu. Tady máš trochu a moc se neožer," vzal skleničku naplněnou do poloviny vodou a podal ji Intelovi Otakar.

"Na Zemi tedy již jsou mimozemšťani?" rozzářil se Intel.

"Jo, spousty. Vlastně většina obyvatelstva jsou naši. Momentálně žije na Zemi poslední člověk."

"Poslední?"

"Jo, předposlední nedávno odletěl v nově vyvíjeném modelu nové rakety," odpověděl Intelovi Otakar a sám si přidal do vody trochu saponátu..

"Takže?" zeptal se nedočkavě Max.

"Musíme čekat," řekli jednohlasně Alfréd i Xyz.

"Jsme tu už dvě hodiny a nic, máš ten seznam v pořádku?" otravoval zase Max.

"Myslím, že jo. Raději zapnu zneviditelnění," řekl Xyz a okamžitě tak učinil. To se ukázalo jako geniální nápad, zvlášť když se znenadání asi 2 km od nich otevřela trhlina. Pokud jste nepodváděli a nečtete knihu až odprostřed, pak nemusíte být jasnovidcem, a budete vědět, že nyní z ní vypluje loď. Možná by nebylo od věci si ji trochu popsat, protože se s ní setkáváme často a zatím kromě její velikosti jsme si o ní moc neřekli. Má tvar talíře, což je velmi oblíbený tvar hlavně na Zemi. Dost originální je i nátěr lodi, je natřená tou nejhnusnější zelenou barvou, na několika místech je přetřená červenou a korunu všemu dávají tři růžové proužky, které se táhnou vodorovně kolem lodi. Rameno je natřeno na oranžovo a trychtýř na jeho konci má fialovou barvu. Loď má jen jedno okénko, dovnitř jím ale vidět není, protože je celé přetřeno onou fantastickou hráškovou barvou. Suma sumárum, již nyní můžeme s jistotou říci, že majitel loď je přinejmenším zajímavý člověk. Velmi pravděpodobně také utrpěl v mládí nějakou nepříjemnou příhodu, která mu značně zkomplikovala jeho psychiku. Tak nějak by loď zapůsobila na jedince, který by ji viděl poprvé. Naši staří známí se s ní ale už setkali a tak se věnovali spíše myšlenkám, jak včas dostat jejich loď do trhliny, než těm, které jim říkaly, aby vzali do ruky kýbl s horkou vodou a pořádně opláchli nepřítelovu loď.

"Vuc."

"Loď se připravuje k odletu, připrav se taky," komandoval Alfréd Xyze.

"Hoši, musíme tam letět?" zeptal se celkem zbytečně Max.

"Jednou jsme se na tom shodli, tak to uděláme," odsekl mu Alfréd.

"Já jsem si to rozmyslel," třásl se Max.

"Musíme tam skočit po hlavě," řekl Alfréd.

"Skočit?" zopakoval překvapeně Xyz a rychle překonfiguroval pohonné systémy tak, aby udělaly hyperskok.

"Start!" křikl Alfréd a zároveň se za jeho zády ozval Max.

"Mamiiiiii...."

Zatímco raketa našich hrdinů, v případě Maxe zbabělců, se řítí vstříc neznámé, velmi blízké budoucnosti, zatímco se na Zemi poslední člověk koupe ve vaně a zatímco Smrt' stále čeká na znovuobjevení Zeměplochy, my se podíváme někam, kde nejde o holé životy, kde je skutečně někdo šťastný. Vidíte tu velkou loď? Tu co je z poloviny natřená narůžovo a kterou několik jedinců přetírá na světle modrou barvu? Tak to je to místo. Jednotka MIP se po oné příhodě s našimi hrdiny, kterou si ovšem nepamatovala, přejmenovala na MIB. Mutants In Blue se zdál být výborný název a kromě toho, modrá barva je tak krásná. Toto je jediné místo ve vesmíru, kde je momentálně někdo šťastný. Šťastný je i palubní počítač. Jeho obvody tiše pracují a jsou šťastné, protože je někdo natřel na modro. Jejich nová barva se jim moc líbí. Bohužel jsou šťastná i čidla. Dokonce i ta, která nejsou natřena na modro. A to je chyba, protože pokud je někdo šťastný, pak nemůže dávat pozor na vše, co se děje. Pokud jste šťastní, může se vám klidně stát, že přehlédnete skupinu meteoritů, které se řítí na vás. Stejně tak je možné, že modrá barva zkratuje přešťastné obvody. A tak můžete šťastní umřít. To všechno se stalo na této šťastné modro-růžové lodi, která je nyní už jen vrak. Z tohoto příkladu je, doufám, dostatečně jasné, jak je štěstí nebezpečné.

Intel měl před sebou prázdnou skleničku. Otakar se na něj podíval. Viděl zchlíplého mimozemšťana, který neví co dělat a tak sedí na Zemi a opíjí se vodou.

"Nechceš trochu zelené?" zeptal se a zamával téměř prázdnou láhví saponátu.

"Ne, díky. Jak je možné, že Země je plná mimozemšťanů a neví se o tom? Proč už není dávno v alianci?" zajímal se o osud Země Intel a tvářil se poněkud znepokojeně.

"To je jednoduché, oni to neví," odpověděl mu Otakar a opět si usrl z láhve.

"Nebude ti zle, když to piješ nezředěné?" prohodil k němu Intel a mlčky sledoval, jak se Otakarovi valí z úst bubliny při pokusu promluvit.

"Ne, je to nejnovější výrobek. Nemá téměř žádné negativní účinky na organismus," uklidnil Intela Otakar a spadl ze židle na zem.

"Kromě opilosti samozřejmě..." zabručel si pod fousy Intel.

Loď našich tří přátel vletěla do trhliny. Přetížení v lodi bylo dost velké, ale ani to nezabránilo Maxovi, aby neječel. Na chvíli přestal až když si spolkl jazyk. Pak se ovšem podíval ven okénkem a začal znovu. Loď letěla jakýmsi fialovo-zeleným tunelem, který se různě prohýbal, točil a navíc měnil barvy. Vše se v šílené rychlosti mihalo Maxovi

před očima. A aby toho nebylo málo, zrovna se začala celá trhlina bortit.

"Do psí prdele, já myslel ten skok jen tak obrazně," ulevil si Alfréd, ale nikdo ho neslyšel, protože Max ječel daleko, daleko hlasitěji.

"Hmm, vypadá to, jako kdyby se ta trhlina bortila," prohlásil jako vždy suše a zcela klidně Xyz. V té chvíli přestal Max ječet a začal přemýšlet, jaký je asi trest za rozstřílení robota.

"Asi jsem ohluchl," lekl se Alfréd a honem se podíval na Maxe. Ten seděl v koutě a měl zavřená ústa, takže si Alfréd oddychl.

"Co to znamená, že se začíná bortit?" přešel Alfrédovu sarkastickou narážku Max.

"To znamená, že všechny čtyři rozměry se stávají krajně nestabilními, že psí 80 se může v krajním případě..."

"Stůj. Mohl bys mi to říct jednoduše?" zarazil Xyzovi teorie vypracovávané v reálném čase Max.

"Jo, máme dost velký problém," kývl hlavou nerušeně Xyz.

"Víš, ta díra se bortí rychleji než letíme a její konec se k nám zezadu stále víc a víc přibližuje," slitovalo se Maxe Alfrédovi a přemýšlel, jak musí být strašné vyrůstat na tak primitivní planetě jako je Země.

"Můžu se zeptat jaké přesné účinky to bude mít na nás?" zeptal se s obavou v hlase Max a přemýšlel o tom, že by zase mohl na chvíli ječet, nádherně to uvolňovalo atmosféru.

"No, vidíš, to je to, co nevíme," odpověděl Maxovi za Alfréda Xyz a dál pozoroval na radaru zmenšující se vzdálenost bortícího se konce a lodě. Max se mu mrkl přes rameno a málem si překousl jazyk. Vzdálenost lodě a konce trhliny byla asi 16 metrů a snižovala se každou vteřinu o 2 metry. Max si spočítal v duchu čas po který bude ještě živý.

"Osm sekund," řekl ve chvíli, kdy to už nebyla pravda a zavřel oči.

"Vidím konec," ozvalo se ze sedadla před ním a i poslepu poznal, že slova patřili robotovi, kterého chtěl ještě před chvílí zabít. Max otevřel oči a v té chvíli uslyšel jen slabé "plop".

"Co to bylo?" zeptal se šťastný a hlavně živý Max.

"Právě se zhroutila úplně," odpověděl mu stejně šťastný Alfréd a pak se zamyslel.

"Máme vůbec nějaký plán?" zeptal se Maxe a Xyze tichým hlasem. V té chvíli se Xyz i Max k němu obrátili a dostali chuť na pečeného krokodýla.

Intel se rozhodl, že se raději podívá po městě. Každý normální člověk vám řekne, že by raději seděl v pohodlí doma, ale Intel byl na Zemi teprve druhý den. Celkem ho zajímala společnost, která je na cizí planetě a neví o tom. Doufal, že převzala návyky od té původní, domorodé - od lidí. Problém většiny obyvatelstva ovšem nespočíval v tom, že se cítili být duševně jako lidé, ale v tom, že jimi skutečně byli. A tak se taky chovali. To, že nechtějí pochopit, že jsou z jiné planety Intel zjistil celkem brzo. Když ho totiž chytil při černé jízdě revizor, Intel na něj šibalsky mrknul.

"Ale no tak. Vždyť jsme si dost podobní," naznačoval Intel nenápadně vousatému revizorovi, kterému už jistě táhlo na 80.

"Vy skutečně nemáte jízdenku?" ignoroval jeho slova revizor a přeměřoval si ho přísným pohledem.

"Hele, pocházíme oba odjinud," snažil se dál Intel, ale na revizora tím dojem moc neudělal. Spíš naopak, protože revizor byl černé pleti.

"Hmm, tak to bude za 500 Kč," ušklíbl se revizor.

"No tak, budeme na sebe hodní," řekl Intel a revizora pohladil. Ten z něj trochu znervózněl, rychle odpočítal 500 Kč a podal je Intelovi.

"Tady máte nazpět," řekl rychle a vyrazil ze šaliny rychlostí blesku, která by byla i při nižším věku obdivuhodná. Intel se chvíli díval na svoji pravou ruku, ve které svíral bankovky a pak si je strčil do kapsy. Sice si moc nepopovídal, ale jistě se tomu člověku líbil, jinak by mu přece nedal tolik peněz. Intel taky celkem rychle zjistil, proč se MHD jmenuje tak, jak se jmenuje. Slovo hromadná z ní totiž, jak zjistil, skutečně nelze vypustit.

Kapitola 22

Max i Xyz přemýšleli zhruba stejně usilovně, zda mají nejdřív zabít Alfréda a potom vymyslet plán nebo zda raději nyní vymyslet plán a potom zabít Alfréda. Naproti tomu Alfréd přemýšlel, jak z toho vyvázne živý. Jeho druh sice neovládal telepatické schopnosti, ale dalo by se říct, že do posledního puntíku věděl, o čem Max a Xyz tak vehementně přemýšlí. Necháme zatím naše hrdiny myslet, snad jim to neuškodí a podíváme se na věci z trochu jiného úhlu. Jejich loď si jen tak visí ve vzduchoprázdnu. To tak divné není, zvlášť když je ta loď kosmická. Široko daleko, není nic než vzduchoprázdno. To také nic zvláštního není. Ale kousek od nich stojí loď, pestrobarevně pomalovaná. To zvláštní také není - pokud pomíneme tu příšernou hráškovou. Zajímavé není ani to, že na ně loď míří. To je koneckonců ve vesmíru již téměř zvykem. Minimálně podivné je však to, čím na ně míří - trychtýřem.

"Hodíme si korunou," řekl nakonec Max.

"Když padne panna, tak nejdřív vymyslíme jak se dostaneme odtud a když krokodýl /jak vidno, orel se v mezigalaktických měřících moc neujal/, tak to schytá krokodýl," souhlasil Xyz a hned odkudsi vytáhnul korunu. Podal ji Maxovi a naznačil, že on špatně se svými mechanickými prsty chytá. Max vyhodil korunu do vzduchu, pak ji chytil a

obrátil. Alfrédovi roztřesené oči se podívali na stranu mince, která měla na sobě vyraženého usmívajícího se krokodýla.

"To mi nemůžete udělat, ještě mi nenarostly dvanácté nožičky," zavzlykal Alfréd a vyděšeně sledoval, jak se k němu krade Max a Xyz.

"Vcuc."

Intel si řekl, že by měl poznat sluneční soustavu, ve které se nachází a tak se vydal tramvají na Kraví Horu, kde sídlí hvězdárna. Když na konečné vystoupil, všimnul si zajímavé skupiny lidí, která chodila po celém parku na Kraví Hoře a měla s sebou psy. Když spočítal psy a lidi, došel k závěru, že na 1 obyvatele Brna vychází v průměru 2,47 psa. Pak se poškrábal na hlavě a chvíli přemýšlel, kterou cestičkou by se měl vydat k hvězdárně. Park byl cestičkami přímo protkaný a spousta se jich rozcházela a pak zase sbíhala. Podíval se na ostatní lidi, aby zjistil, kterou cestičkou chodí oni. A pak si to stejně jako oni namířil rovnou přes zbytky kdysi zřejmě travnatého povrchu přímo k hvězdárně. Kopec se zdál celkem malý, jeho opravdová velikost ale byla poznat až nahoře. Intel se celý udýchaný zastavil před hvězdárnou. Jeho dvě srdce a tři plíce pracovaly na plný výkon a přesto se cítil zmožený tím výstupem. Intel ještě přinutil svůj mozek, aby mu přečetl nápis na ceduli, která visela na plotě.

"Pro nemoc zavřeno," vyhověl mu mozek a měl co dělat, aby nezačal vypouštět litry adrenalinu do krve. Intel se znechuceně vydal zpět. Celou cestu sem pospíchal, protože byl zvědavý. Nyní pomalu scházel dolů. Najednou na něj vyletěl z křoví míček. Intel měl co dělat, aby jej zachytil. Jen málo scházelo k tomu, aby ho trefil do hlavy. Zaposlouchal se a slyšel, jak se něco funícího přibližuje. Díval se na všechny strany, odkud by ten zvuk mohl pocházet. Zrovna v té chvíli vyletěla ze křoví zřejmě hrozně vyplašená kráva a skočila na Intela. Ten padl s ohromnou tíhou na hrudi k zemi. Kráva mu začala olizovat tvář a nohou se mu pokoušela vykopnout míček. Překvapený Intel se chvíli pokoušel vstát, ale brzo poznal, že dokud z něj ta bestie nesleze, pak tu bude ležet bez možnosti sebemenšího pohybu. Z křoví vykoukla hlava. Když uviděla Intela s krávou, která mu seděla na prsou, vytáhla pišťalku a slabě hvízdla. Kráva překvapeně otočila hlavu, slezla z Intela a pokoušela se ho odtáhnout za nohu ke křoví.

"Ale Ťuntíku, fuj je to," přesvědčovala krávu mladá dívka a plácla ji po hřbetu. Kráva poslušně Intela pustila a sedla si. Teprve nyní Intel pochopil, že ta chlupatá potvora je pes. Pokoušel se vstát a cítil, že mu Ťuntík pohmoždil minimálně šest žeber.

"Víte, on si strašně rád hraje," usmála se dívka a pomáhala Intelovi vstát.

"Nic se nestalo," lhal Intel a mile se na dívku usmál. Byla to krásná mladá žena. Potřepávala na krátko ostříhanými hnědými vlasy, její oči měly barvu opážených kaštanů a její hlas zvonil jako ta nejkrásnější zvonkohra. Intel nasucho polkl. Cítil, že minimálně jedno jeho srdce hoří touhou. Zcela nepochopitelně se mu začaly v ústech tvořit sliny.

"Mám rád psy," řekl.

"On je Ťuntík strašný neposluha, ale jinak je to rozkošný pejsánek," řekla ona. Intel se koukl na obří psisko a přemýšlel o tom, jestli náhodou nemluví o nějakém jiném psovi.

"A jak má krásné oči a taky drápy," pokoušel se konverzovat dál Intel a jen tak si přejel rukou po rozervané košili.

"Je to největší druh Novofundlandů," pochlubila se dívka a usmála se ještě víc na Intela. Tomu se začaly nekontrolovatelně třást ruce.

"A ty rozkošné zoubky..." pokračoval dál a zkusil Ťuntíka pohladit. Ten se jednou pohladit nechal a pak mu přátelsky vyjel po ruce a několikrát zacvakal svou ohromnou čelistí. Intel honem ucuknul s rukou a prstem mu pohrozil. V té chvíli uviděl nebe a na sobě opět ucítil tíhu, která se přibližně rovnala dvěma pytlům cementu. Ťuntík pak z Intela vítězoslavně slezl a podíval se na něj s opovržením.

Naše hrdiny Maxe, Xyze a skoro mrtvého Alfréda jsme opustili ve chvíli, kdy se podrobili zcela nedobrovolně hloubkové kompresi. Jak jistě uznáte, v takovém stavu by nebyli schopni dále prožívat nějaká dobrodružství a tak mi nezbývá nic jiného, než je oživit. Nejdříve se pozorně koukneme na to, jak vlastně nyní naši hrdinové vypadají. Jen málomluvný člověk by řekl, že jako kamínek. Všichni tři teď vypadají jako černý, asi půl centimetru široký a zcela nepravidelný nerost. Tento nerost je v misce, která leží na stole. Vedle stolu stojí muž v bílém plášti. Oba, on i stůl jsou v jedné místnosti na jedné lodi, která je natřena hráškově zelenou barvou. Ano, právě jsme v laboratoři doktora Kruťase. Pro ty méně chápavější čtenáře jen dodávám, že je to ten malý muž v tom bílém plášti. Kruťas vzal misku do ruky a přenesl ji k dekomprimační jednotce. Vložil misku dovnitř, nastavil na terminálu několik parametrů a spustil dekomprimaci. Kamínek se začal zvětšovat a zároveň klesala jeho hustota. Nyní to již byla spíš kaše. Kaše se rozdělila na tři hromádky, jednu slabě růžovou, jednu šedivou a jednu zelenou. Růžová a šedivá hromádka začala narůstat do výšky, zatímco zelená se protahovala do délky. Jednotlivé hromádky za chvíli dostaly svůj přesný tvar a najednou z nich byli Max, Xyz a Alfréd. Všichni tři se zděšeně podívali kolem sebe a uviděli za sklem doktora Kruťase. Ten si dětinsky mnul ruce a skákal radostí. Pak zvažněl a otevřel dveře.

"Jste ohraničení silovým polem, tak se o nic nepokoušejte," napomenul je Kruťas. Pak naťukal do terminálu několik příkazů a v jedné stěně místnosti se objevila mučící souprava, která by si jistě podle vybavení zasloužila přívlastek pro pokročilé.

"Udělejte si pohodlí," uchechtl se Kruťas.

"Děkujeme, ale už budeme muset," pokoušel se z této situace vykrotit Max.

"Kam byste chodili? Vůbec bych vás nedekomprimoval, ale zajímalo mě, kdo byl tak chytrý, že se dostal až sem," řekl Kruťas a nabídl naší trojici dost nepohodlná pouta na pranyři. Zde je nutno podotknout, že s Alfrédem byly menší potíže. Jednak jeho přirozená poloha je horizontální a jednak má přece jen pět párů noh a s tím nepočítal ani doktor Kruťas. Kruťas se podrbal na bradě a pak zavěsil Alfréda nad kád' s kyselinou.

"A teď vás budu mučit," zachechtal se Kruťas. Mimochodem, může mi někdo spolehlivě vysvětlit, proč se všichni padouši a šílení vědci afektovaně smějí, když jim musí být zcela jasné, že v knize všechno dobře dopadne, zlo bude potrestáno a tak vůbec?

"Nejdřív na vás použiju svůj extra bič a pak vám do ran nasypu sůl," pokračoval dál nerušeně Kruťas.

"Klidně," řekl Xyz.

"Budete nám i lít do kůže rozžhavené železo?" zeptal se nedočkavě Alfréd.

"Cože?" vypadl poněkud ze své role Kruťas.

"A taky bych rád zkusil ty španělské boty," přidal se Max a nabízel své chodidla pro případ, že by byly nablízku.

"S vámi není žádná zábava," řekl otráveně Kruťas. Pak zazvonil zvonek. Kruťas se otočil ke svým vězňům, "Nikam nehodte, hned jsem zpátky," a pak odkráčel otevřít.

"To by mně zajímalo, kdo to může v tomto časoprostoru být," brblal si sám pro sebe. Pak stisknul tlačítko. Dveře průchodu se pomalu otevřely a v nich stáli Max, Xyz a Alfréd.

Intel se opět postavil a jeho mozek zcela zděšeně poslouchal, jak jeho ústa právě pozvaly onu krásnou dívku na večeři. Dívka se usmála ještě víc, až skoro hrozilo, že by to mohlo její tvář poznamenat na věky.

"Mockrát děkuji za pozvání," zašvitořila.

"Já, já se jmenuji Intel Koh-i-noor," zakoktal se Intel a zčervenál.

"Mé jméno je Eliška, Eliška Finwordová, pane Intele," řekla ona a podala mu ruku. Intel ji políbil a pak sklopil své oči na zem. Ještě nikdy se tak nestyděl a dokonce ještě nikdy nebyl tak zamilovaný. Teď ho najednou celého zaplavily city, jeho tělo a ústa si dělala něco úplně jiného a mozek si vypnul cenzurovací obvody. Cítil se jak patnáctiletý puberták a to mu přitom táhlo na pozemských 584 let. Prožil toho samozřejmě díky časovým skokům daleko více, ale láska mezitím nebyla.

"Ehm," přerušila tok jeho myšlenek Eliška.

"Prosím?" zeptal se Intel.

"Mohl by jste mi pustit tu ruku?" zeptala se sladce Eliška.

"Jistě," zčervenál Intel ještě víc, takže nyní jeho hlava vypadala jako přerostlé rajče.

"Dnes večer?" vyhrkl Intel.

"No dobře," souhlasila Eliška. Ťuntík si nervózně poposedl a vrhl na Intela zádumčivý pohled.

"Přijedu pro vás, kde bydlíte?"

"Vidíte támhle ten dům? Tak za ním. Je to Lerchova ulice. Víte co, raději vám dám svoji vizitku. Teď mě ale omluvte, už musím jít," řekla, ještě jednou se usmála, podala Intelovi vizitku a zmizela ve křoví. Intel se za ní dlouho díval a pak se podíval na vizitku. Byla natištěná na bleděmodrém papíře. Stálo tam - Eliška Finwordová, zooložka a její adresa. Intel si vizitku strčil do kapsy u košile a vydal se dolů na tramvaj. Kolemjdoucí lidé se trochu divili jeho košili, která na něm nyní překrásně vlála, ale on je vůbec nevnímal. Ona s ním totiž půjde na večeři.

Doktor Kruťas zamrkal. Pak se otrásl, zavřel oči, štípl se do palce a oči znovu otevřel.

"Mám takový dojem, že jste někoho unesl," řekl Alfréd. Xyz vedle něho pak doktora praštil svojí titanovou rukou po hlavě. Doktor rák poklidně vplul do krajiny bezvědomí.

"Začíná mi to jít," pochválil sám sebe Xyz a vstoupil do lodi. Max i Alfréd šli samozřejmě v závěsu za ním. Otevřeli dveře a octnuli se v místnosti, kde byli Xyz, Max a Alfréd zavěšeni v různých polohách u stropu. Přivázaný Max pohlédl na Maxe tam dole a omdlel. Tato skutečnost se však vůbec neprojevila, protože byl přivázaný za ruce a neměl tudíž možnost sebou hlasitě praštit. Xyz, který zpozoroval dvojníky taktéž překvapeně ukončil přezávání pout kapesním laserem a slušně pozdravil.

Jen Alfréd se snažil zachovat klid, protože cítil výpary kyseliny, kterou byla naplněna kád' pod ním.

"Dobrý den," Je s podivem, jak idiotsky se může chovat robot. Alespoň zde, v takové situaci, by normální člověk očekával, že přeskočí zdvořilostní utility a podprogramy. Dokonce i visící Xyz si uvědomil, že tento pozdrav od toho robota tam dole je mírně řečeno nevhodný.

"Mohli by ste nás odvázat?" zeptal se Alfréd, pak se trochu natočil ke Xyzovi a jemně mu naznačil, aby kopnul Maxe. Xyz se ale přece jen ostýchal někoho uhodit a tak raději použil trochu elektrického proudu. Max se otřepal a stačil nabrat vědomí právě včas na to, aby ucítil bolest při dopadu na zem ze tří metrové výšky. "Zatracená umělá gravitace," zaklel.

"Promiňte. Myslel jsem, že máte rychlejší reflexy," usmál se Xyz.

"My si vykáme?" podivil se Max.

"Vý ano. My ne," ozval se tentýž plechový hlas, tentokrát ale za Maxovými zády.

"Sakra, nemířte tím laserem na ten provaz, co mně drží," zděsil se Alfréd při pomyšlení na kyselinovou koupel.

"Promiňte, myslel jsem, že tam jste nedobrovolně," omluvil se Xyz a schoval si laser do přihrádky.

"Ten blbec mně tady snad chce nechat," rozječel se Alfréd. Xyz s Maxem odtlačili kád' pod Alfrédem. Xyz pak přežil Alfrédův provaz. Ten dopadl na zem a zanechal v ní otisk svého těla. Všichni tři se nyní mohli podívat do očí těm třem naproti jim. Na tom by asi nebylo nic tak úžasného, kdyby mezi těmi, na něž hledí, nebyli oni sami.

"Mám to. Jsem v nebi," řekl po chvíli ticha konečně Max.

"To je blbost, ještě jsem neslyšel, aby se do nebe dostali i roboti," zavrtěl hlavou na znamení nesouhlasu Alfréd. Xyz si jen mlčky přeměřoval ty tři před sebou a pak konečně promluvil.

"Myslím, že mám jistou teorii."

"Počítá tvá teorie s tím, že jsme zachránili sami sebe a naše kopie běhají po vesmíru?" zeptal se Max.
"Je na tom vlastně založena," usmál se Xyz a jeho polovodičové oči tlumeně zablikaly.

Intel stál bez hnutí před zrcadlem a díval se již dobrou půl hodinu sám na sebe. Celou tu dobu přemýšlel, jestli je skutečně to, co vidí, jeho odraz nebo malba avantgardního malíře. Měl na sobě zbrusu novou košili, černé kalhoty a zelený klobouk. Natáhnul se pro deodorant stojící na skříni a ochutnal ho. Jeho chuť se mu zdála trochu divná, tak snědl jenom půlku. Zbytek deodorantu postavil zase na skříň a naposled se podíval do zrcadla. Otakar ho tiše pozoroval a uskrákal již třetí skleničku vody.

"Máš prachy?" zeptal se trochu přiškrceným hlasem.

"Jo, vzal jsem si trochu ze skříně," kývl hlavou Intel a povolil si poslední knoflík u košile.

"Tak jo. Pár tisíc tam ještě je, ale stejně budu muset brzo natisknout další," zamumlal spíš pro sebe Otakar a obrátil do sebe zbytek skleničky.

"Možná se vrátím později," prohodil k němu Intel, ale když se otočil, zjistil, že Otakar už nevnímá. Obul si proto boty a vyšel z bytu. K zastávce to měl jen kousek cesty a tak ani ne za 15 minut už jel v tramvaji číslo 8 směrem k Hlavnímu nádraží. Tady stihnul ještě na poslední chvíli koupit pro Elišku kytku a pak utíkal rovnou k právě přijíždějící tramvaji. Překvapilo ho, že večer je v tramvajích lidí o dost méně než ve dne. Když dojel na konečnou, vytáhnul z kapsy vizitku a začal pátrat po adrese na ní uvedené. Po chvíli skutečně našel inkriminovaný dům, zhluboka se nadechl a stisknul zvonek se jménem Eliška Finwordová. Vzápětí se ozval bzučák, Intel skočil po dveřích a dopadl na chodbu. Zkusil si přivolat výtah. Když otevřel jeho dveře, uviděl na zemi ležet bezdomovce, který mu na místě nadal do kretěnu a dveře opět zabouchl. Intel se tedy vydal nahoru pěšky. Toho už v osmém patře litoval, ale nechtěl riskovat další setkání s bezdomovcem a tak zbývajících tří patra přece jen vyšlapal po svých. Eliška již čekala ve dveřích. Její svůdné rty, na nichž se třpytila třešňová červen, jen podtrhovaly krásu její osoby. Byla doslova nasoukaná v černých přiléhavých šatech tak, že to vypadalo, že se roztrhnou. Díky těmto šatům vynikly hlavně její ladné křivky. Zvlášť znepokojující byla vrchní partie. Intel si uvědomil, že i když nic nejedl, raději by si večeri odpustil a strávil večer v její ložnici.

"Ahoj. Vypadáš ohromně," řekl Intel a vůbec nepřeháněl.

"Díky," začervenala se Eliška.

"Tuntika necháš doma?" zeptal se Intel a snažil se, aby to neznělo moc jako otázka.

"Samozřejmě," přikývla Eliška, "půjdeme?"

"Myslím, že když jsme prolétávali bortící se trhlinou, nějak jsme se prostě zkopírovali. Časoprostorové trhliny jsou ještě dost neprobádané," řekl Xyz a podíval se na svou plechovou kopii, která souhlasně kývala hlavou.

"A slyšel jsi někdy něco o logice?" zeptal se Xyze Max.

"Jo, prý žije někde v mlhovině Unopolis, ale nechápu proč sem pleteš zrovna ji," odpověděl mu co nejslušněji Xyz a otočil se ke kopii.

"To budou po světě běhat dva Maxové, dva Alfrédi a dva Xyzové?" zděsil se Alfréd, když si uvědomil, jaké by to asi mohlo mít následky pro vesmír.

"Ne. Pokud se nemýlím, tak tyto kopie..." Xyz se na chvíli odmlčel a pak pomalu pokračoval, "... zmizí, právě..."

"Teď", dořekl Xyz a zároveň zmizeli po jednom Max, Alfréd a Xyz.

"Ježiši Kriste," vydechnul Max.

"Hmm, právě jste byli svědky cestování v čase. Ti nebožáci jsme vlastně byli my, s trochu upravenou časoprostorovou křivkou a jejich čas jim právě došel," vysvětlil situaci Xyz a spokojeně si vymazal swapovací soubory z rozšířené paměti.

"Dostaneme se vůbec odtud?" kouknul se na Xyze Alfréd.

"Jo. Ale nejdřív zachráníme vesmír," řekl zcela vážně Xyz a bylo na něm trochu vidět, že mu budoucí sláva začíná lézt do obvodů. Max si přešel k replikátoru a požádal ho o balíček žvýkaček. Nervózně přešlapoval, pak se v replikátoru zablesklo a v něm ležel balíček žvýkaček.

"Wov, to jsou ty, co chutnají pořádk skvěle," podivil se Max, roztrhnul balíček a jeden plátek si vzal. Potom uviděl Xyze a Alfréda jak mizí za rohem a utíkal za nimi.

"Takže najdeme všechny zkomprimované planety a pak je dekomprimujeme, skvěle vymyšleno. Jak to uděláme?" zeptal se Alfréd.

"Nech to na nejslavnějším robotovi ve vesmíru," řekl Xyz, který si momentálně natáhnul do paměti asi nějaký hodně egoistický program.

"Co s doktorem Kruťasem?" otravoval Xyze dál Alfréd.

"Tady je to," ignoroval ho Xyz a zastavil se před dveřmi, s velkým nápisem KOMPRIMAČNÍ KOMORA.

"Tak teď se píší dějiny vesmíru," vzdychl Xyz, odšrouboval číselnou klávesnici u dveří a zkratoval v ní pár kontaktů.

Plošný spoj trochu zajiskřil a dveře se tiše otevřely. Max i Alfréd se zvědavě nahrnuli dovnitř. Komprimační komora byla malá místnost, v jejím středu stál malý prosklený box. Ten ozařovala jedna matně svítící zářivka, která navíc nepříjemně blikala. Všude na stěnách místnosti viseli nápisy typu "POZOR", "NEDOTÝKAT SE !!!", "NEBEZPEČNÉ" nebo třeba "VYPADNI". To ale není nejdůležitější, protože hlavní je zde onen box. V něm bylo něco, co vzdáleně připomínalo bláto, pudíng a dokonce i něco horšího. Xyz konečně vstoupil taky do místnosti. Vzal box a nesl ho pryč. Max i Alfréd šli potichu za ním. Xyz zamířil i s boxem do řídicí kabiny, i když označení řídicí hala by asi znělo daleko lépe a pravdivěji. Box postavil na zem a spojil se přes svůj interface s palubním počítačem.

"Vy jste ten kurýr? Jestli jo, tak máte pěkné zpoždění," napomenul ho počítač ženským hlasem.

"Jaký kurýr?" zeptal se udiveně Xyz.

"Mnemonic. Tuším, že Johnny nebo tak nějak," odpověděl mu počítač.

"Ne, to skutečně nejsem, jen potřebuji nějaké informace," komunikoval s počítačem Xyz.

"Ale máte práva hosta, které jsou velmi omezená. S těmito právy nemáte přístup k tajným, systémovým a osobním souborům doktora Kruťase. Přístupný máte jen soubor obsahující aktuální čas na Bejdžoru," řekl sladkým hlasem počítač.

"Hmm, pojďme si promluvit o mých právech," navrhl Xyz, "Chci mít přístup ke všemu." "Nemožné," striktně ho odmítl počítač.

"A co kdybych ti odpojil procesor?" zeptal se Xyz.

"To je vydírání !!!" zděsil se počítač a nejvíc jeho procesor.

"To je možné," souhlasil Xyz a trochu se uchechtl.

"Co potřebujete?" rezignoval nakonec počítač a upravil si zvukové algoritmy tak, že hlas sladké ženy byl fuč a nyní mluvil hlasem drsného hromotluka.

"Existuje na této lodi přenosná dekomprimovací jednotka?" zvažněl opět Xyz a byl trochu překvapený, jak dobře mu plán vychází.

"Existuje," odpověděl stručně počítač, pak si uvědomil, že může přijít o procesor a pokračoval, "Leží někde nalevo od Vás." Xyz se podíval okolo sebe a skutečně našel malý kufík s nápisem PKJ. Otevřel ho, zkontroloval obsah a pak ho připojil jednak k počítači a taky k tomu prosklenému boxu.

"Dokážeš dostatečně rychle vyhledávat zkomprimované jednotky, ukazovat je na monitoru a provést jejich dekompresi?" zeptal se počítače Xyz, když dokončil kontrolu zapojení.

"Ano," odpověděl lakonicky počítač, připravený odsouhlasit vše, jen aby si zachránil holý procesor.

"Tak začneme," řekl tentokrát spíš pro sebe Xyz a jeho rychlé elektrooptické obvody dostávaly terabyty dat.

"Mám to," vykřikl radostí, zadal na terminálu několik příkazů a najednou se vedle skleněného boxu objevil Varis i s Antarou. Alfréd i Max se na ně hned radostí vrhli.

"Páni, nikdy jsem nedoufal, že vás ještě uvidím," plakal dojetím Varis a objímal Maxe i Alfréda všema rukama. Xyz se usmál, pak na několik miliontin nanosekundy zaváhal a zadal ještě několik příkazů. Vedle Antary a Varise se poté zjeví i agenti Mulder a Scullyová. Xyz si je prohlédl důkladněji.

"Sakra," zaklel, přistoupil k oběma agentům a svěsil hlavu.

"Chcete nám něco říct?" zeptal se agent Mulder podivně vysokým hlasem.

"Ano, opravdu se vám oběma co nejvíc omlouvám," pokýval hlavou Xyz.

"Za co?" zeptala se udiveně agentka Scullyová zvučným basem.

"Zřejmě nějaká vada hardwaru," řekl tiše Xyz.

"Co mi to tu říkáte?" znejistěl Mulder.

"No, agentko Mulderová a agente Scully, zřejmě se nějak promíchali vaše geny a tak," rozhodil svými mechanickými pažemi Xyz, div že neztratil rovnováhu. Agent/ka Mulder/ová si zděšeně sáhnul/a na kalhoty v místa, kde se nachází přirození a zjistil/a, že žádné nemá, alespoň takové, které by odpovídalo jeho/jejímu pohlaví. Totéž, ale o něco později udělal/a i agent/ka Scully/ová.

"Pane Bože..." zaječel nyní agent Scully a zhroutil se k zemi. Agentka Mulderová si zatím se zájmem prohlížela svoje nová prsa.

"Někdy jsem si přál, pardon přála být ženou," usmála se mile na Xyze a pak se zamyslela nad tím, jaká velikost podprsenky je pro ni vhodná. Max přistoupil ke Xyzovi.

"A jak se dostaneme z této dimenze?" zeptal se ho.

"Trhlinu musely vytvořit ty obrovské generátory dole. Zařídím, aby se trhlina za několik minut aktivovala. Musím ještě odpojit počítač od útočných i obranných systémů a nastavit ty generátory. Vezmi ten box a kufr do naší lodě," řekl Xyz.

"Jaké lodě?" zatvářil se udiveně Max.

"Aha, zapomněl jsem. Hned to zařídím," řekl Xyz, otočil se k terminálu a za několik sekund již Max viděl ušmudlaným oknem venku loď, se kterou sem přiletěli.

Intel a Eliška se zatím v nejmenované restauraci potýkali s večeří. Když se řekne potýkali, zřejmě si vybavíte kopeček jídla, které by nesnědl ani houf svatebčanů za týden, ale toto nebyl zrovna tento případ. Před Intelem i jeho přítelkyní leželi talíře normální velikosti, s normálním objemem porce. Objem porce se zdál v pořádku, ale to bylo to poslední, co bylo tak jak mělo. Když se poprvé trochu neopatrně zakousl Intel do kousku masa, vylomil si tři zuby a ohnul vidličku. Eliška spokojeně žvýkala svou porci a Intel se zamyslel nad tím, z čeho má asi zuby. Když po chvíli došel k jedinému logickému závěru, že asi z kalené ocele, vytáhnul svůj příruční laser a usmyslel si, že nakrájí maso jím. Rozhlédl se po hostech tohoto podniku a když zjistil, že ho všichni zcela ignorují, zapnul laser. Intel se nevěřícně díval na to, jak laserový paprsek se jen velice těžko noří do kusu té horniny na jeho talíři. Po chvíli laser vypnul a ke svému překvapení zjistil, že do masa nadělal svým laserem spoustu drobných rýh. Nenápadně si strčil maso do kapsy u saka s tím, že až se vrátí zpátky na svou planetu, nechá tento vzorek analyzovat.

"Možná, že by z toho mohl být kvalitní stavební materiál," zamyslel se.

"Mají to skvěle propečené, že?" vyrušila ho z jeho úvah Eliška.

"Jistě. Hmm, už jsem ti řekl, že vypadáš skutečně nádherně?" stočil řeč jinam než jídlo Intel ze strachu, že by ho mohl poslouchat žaludek.

"Ano, skoro se stydím," usmála se Eliška tak, že odhalila své bílé zuby.

"Pokud je to ocel, tak je zřejmě potažená nějakou speciální slitinou," pomyslel si v duchu Intel.

"Krásně hrají," zasnula se Eliška.

"Chceš si zatančit?" znervózněl Intel, který na vlastní oči viděl rituální tance na Brutusu 2. Dlužno poznamenat, že profesionální tanečník se tam dožívá v průměru 2 měsíce po zahájení své kariéry. Tyto tance jsou nebezpečné nejen kvůli tanečnímu parketu, který je zhotoven z tisíců čepelí, ale taky kvůli velmi obtížným tanečním figurám. Jen namátkou vám přečtu název jedné jednodušší: "Hlava vsunutá mezi kolena, při stojí na jedné ruce s láhví kyseliny na špičce bot a hořícím parketem" Nechci zabíhat moc do podrobností, ale myslím, že název vystihuje tuto polohu celkem přesně. Intel se otřepal při představě tohoto typu tance, pak se míle usmál na svou partnerku a došel s ní až na parket. Nedůvěřivě se na něj díval, jestli nemá náhodou v úmyslu začít hořet. Když ho špičkou své boty proklepal, vstoupil na něj.

"Moc to neumím," pokrčil rameny, když spatřil, jak si ho Eliška přeměřuje očima. Pak se odvážil ji obejmout. Byl učarován nejen obratem všech věcí na této planetě od té doby, kdy sem víceméně nedobrovolně přistál, ale i krásou dívky, kterou nyní objímal. Pak se ale nechal unášet hudbou. Celé jeho tělo se podvolilo těm omamným rytům. Podvolil se, protože věděl, že má vedle sebe Elišku.

Kapitola 23

Doktor Kruťas zasténal. Pak si uvědomil, že ho bolí hlava a že je v místnosti bez světla. Otevřel oči. Ležel u východových dveří z rakety.

"Syčáci," řekl si pro sebe, když zjišťoval počet svých zhmožděnin. Pak si vzpomněl na zajatce a utíkal do mučírny.

"Krucifix, já je snad uškrtním, až je chytím," našťoval se a pak zamířil do řídicí kabiny.

"Počítači, co se tady ztraceně stalo?" rozzuřil se nad neschopností své vlastní lodě.

"Odnegli si zkomprimovaný materiál, odpojili moje obranné a útočné obvody a taky nastavili spuštění impulsu silových generátorů," řekl opět hlasem roztomilé ženy počítač.

"Cože? Oni jsou ještě tady?" zaradoval se Kruťas.

"Generátory se aktivují za dvacet vteřin. Mám je odpojit?" zeptal se počítač.

"Ne, připrav hlavní komprimační jednotku. Nastav sběrač na tu pidilod', uvidíme kdo z koho," uchechtl se Kruťas a zapojil opět obranné a útočné systémy počítače. Ten mezitím udělal to, o co ho Kruťas žádal.

Max se podíval z okna. Pak se štipl do ruky, promnul si oči a poklepal Xyzovi na rameno.

"Generátory obnoví trhlínu za patnáct vteřin," oznámil všem Varis a dal tím najevo, že by nebylo od věci se připoutat.

"Máme problémy," řekl tiše Xyz, když se díval ven oknem. Varis i Antara nasucho polkli.

"Jsme v pasti," uzavřel to agent Scully.

"Ještě ne. Otevřete torpédomety," vykřikl Max.

"Hmm, dobře. Ale my nemáme žádná torpéda," řekl Xyz.

"Sedm sekund do obnovení trhlíny," prohlásila tiše Antara a spatřila, jak se rameno se sběračem zastavilo asi deset metrů od lodě.

"Byl to nádherný večer," zašeptala Intelovi do ucha Eliška.

"Jsi kouzelná. Mám chuť tě políbit," řekl roztřeseným hlasem Intel.

"Tak to udělej," řekla ona a on ji poslechl. A pak spatřil něco, co mu zcela odstavilo mozek. Intel zkouzl.

"Jau. Co blbneš?" zaječela Eliška, která málem přišla o polovinu svého jazyka.

"Proboha. Strašně moc se ti omlouvám, ale támhle je moje ukradená loď. Totiž auto," kousl se tentokrát do jazyka svého Intel a ukázal na zaparkované žluté auto. Pak k němu odběhl. Eliška chvíli stála jako opařená a pak utíkala za Intel. V šesti centimetrových podpatcích jí to nešlo zrovna nejlépe a tak než překonala padesátimetrovou vzdálenost mezi ní a Intel, asi pětkrát upadla.

"Moje auto," zašeptal Intel a pak se koukl na noční nebe. Z kapsy vyndal univerzálního pomocníka - červený nůž.

Opatrně jej strčil do zámku dveří a párkrát jím otočil. Ve dveřích se ozvalo lupnutí a otevřeli se.

"Není to trestné?" zeptala se smířlivým tónem Eliška.

"Vždyť je to moje auto. Oni ho ukradli mně," podivil se Intel.

"No jo. Ale tady na Zemi se to tak nebere," zamyslela se Eliška.

"Óóó, můj ručník a dokonce je tu i můj průvodce. Sedni si do auta," pobídl Elišku Intel a sám si sedl za volant. Eliška mlčky poslechl. Právě okolo procházel policista, který bude za několik málo sekund velice udivený, za hodinu ho čeká vyšetření na psychiatrii, několik měsíců pobytu v léčebně a za pár dnů taky zřejmě přijde o práci.

"Raději si připoutej, něco ti ukážu," zašeptal Intel, zabouchl dveře a tiše se svým autem vznesl nad noční město.

"Zamiř na ten trychtýř," řekl pevně Max.

"Nemáme torpéda," pokusil se znovu a se stejným výsledkem upozornit na tuto malou skutečnost Xyz. Max zatím přešel k torpédovým komorám a pravou otevřel.

"Doufám, že máš dobrou mušku," prohodil směrem k Varisovi.

"Tři sekundy do obnovení trhliny," zašeptala Antara.

"Víš, bude to pro ně tak ponižující být zničení v poslední mikrosekundě," zamyslel se Kruťas a měl radost. Pak si uvědomil, že mluví s počítačem a to ho potěšilo ještě víc. Nejvíce by to asi potěšilo jeho psychiatra. Potěšil by ho fakt, že jeho pacient už nemluví sám se sebou. Podíval se na monitor počítače.

"Snad na nás nechťejí vystřelit?" zamračil se.

"Chťejí, ale nemají střelivo. Možná si myslí, že by nás mohl ohrozit kyslík," uchechtl se počítač.

"Ty se nemáš co chechtat," zařval na něj Kruťas. Pak se uklidnil a přiložil svůj prst na tlačítko s nápisem KOMPRIMACE.

Max se otočil k torpédometu, pak jej zavřel, usmál se a řekl, "Pal..." Varis odpálil torpédo, které neměli. Před jejich očima se mihla malá bílá kulička, která skončila přesně v ústí trychtýře. Zrovna v té chvíli se obnovila trhlina. Varis se podíval tázavě na Maxe, ale to neměl dělat, protože mu unikl jedinečný pohled na to, jak loď doktora Kruťase implodovala.

"A teď honem pryč, než se zborší," vydal rozkaz Xyz a zároveň se jako většina nepřipoutaných ocitl na zadní stěně kajuty. Jediným rozdílem oproti ostatním byl fakt, že Xyzovi se nedeformovala tvář.

"Páni. Možná bych měla koupit nějaké akcie této automobilky," zamyslela se nahlas Eliška, když viděla pod sebou ubíhající světla nočního města.

"No, to auto vlastně není auto a taky není vyrobeno na Zemi," pokusil se vysvětlit celou záležitost Intel, pak vystoupal do 4000 metrů a naklonil se k Elišce.

"Drahá, co bys řekla na to, kdybychom odletěli z této planety. Mohli bychom cestovat po celém vesmíru..." zasníl se Intel. Eliška na chvíli zavřela taky oči, zamyslela se a pak řekla, "Dobře. Poletím s tebou, ale jen když se vrátíme pro Ťutíka." Pak Intel i Eliška otevřeli oči a měli co dělat, aby se vyhnuli právě prolétávajícímu Boingu 747. Jedna stará paní z letadla, když uviděla auto v oblacích, vytáhla svůj foťák a mačkala spoušť do té doby, než prolétávající auto nezmizelo v dohledu. Usmála se sama pro sebe, "to bude Liduška koukat, až jí ukážu, kde jsem byla a co jsem viděla."

"Cos to vlastně do toho torpédometu dal?" zeptal se Maxe Varis, kroutil hlavou a všechny čtyři vlasy mu litali ze strany na stranu.

"Žvýkačku," odpověděl krátce a výstižně Max a se otočil ke skleněnému boxu.

"Jsou tam všechny zmizelé planety," řekl tiše Xyz.

"Co s tím budeme dělat?" zeptal se Max.

"Vezmeme to do IBC a tam se postarají o to, aby se opět všechny planety dostaly na svoje místo," řekl agent Scully.

"Na mně zapomeň. S touto prací končím. Mě už nikdy nikdo v IBC neuvidí," rozčílila se agentka Mulderová.

"IBC a zřejmě celá FMN vám udělí nejvyšší možná vyznamenání. Spoustu řádů můžete čekat i od představitelů planet, které jsou zatím ještě zkomprimovány. Budete nejslavnější bytosti ve vesmíru. A mě asi taky čeká povýšení," usmál se na všechny agent Scully.

"Mohli byste nás hodit na ústředí?" zeptala se agentka Mulderová a upravila si vlasy.

"Nesnáším ty průlety trhlínami, pokaždé mi to přetížení rozcuchá vlasy," omluvně se usmála.

"Když poletíme standardní rychlostí, budeme na ústředí za 20 hodin," oznámil všem Varis, podíval se na nakrucující se agentku Mulderovou a dodal šeptem, "ale já se to pokusím urychlit."

"Máme čas si pořádně popovídat o tom, co se stalo," řekla Antara a objala Alfréda.

Intel zastavil Elišku před domem. Když Eliška ze zvyku otevřela dveře a chtěla vystoupit, jediné, co gravitaci zhatilo plány ukázat se, byly bezpečnostní pásy.

"Pozor, má lásko," lekl se Intel a hned klesl níž k zemi, aby Eliška mohla vystoupit. Klesl téměř k zemi. Tomu, aby klesl úplně, bránil jeden nový a pečlivě naleštěný vůz, respektive jeho střecha, která se jen pozvolna za hlasitého skřípotu nořila do vozu. Intel znovu stoupl výš a když našel volné místo, zaparkoval.

"Broučku, za hodinu tady. Zabal si všechno co potřebuješ," políbil ji ještě naposled Intel, počkal až vystoupí a pak se zase vznesl.

"Ach, to je on, mého srdce šampión," zasnila se Eliška, když Intel zmizel z dohledu. Ten opět klesl na silnici. Nechtěl zcela zbytečně budit pozornost. Dojel až k Otakarovu bytu, odemknul si a vtrhnul dovnitř.

"Mám skvělou zprávu. Jestli chceš, můžeš letět s námi z této zatracené planety," rozpřáhnul ruce štěstím bez sebe Intel.

"Tak to už je na mně moc. Já měl skutečně dobré úmysly, chtěl jsem ti pomoci, ale asi to nepůjde. Když jsi ke mně přišel a tvrdil, že jsi havaroval na Zemi se svou raketou, chápal jsem to a doufal, že je to jen chvilkové poblouznění. Abych tě uklidnil, řekl jsem ti, že na Zemi je spousta mimozemšťanů, ale asi jsem udělal chybu. Měl jsem už tehdy zavolat do blázince," zařval na Intela Otakar.

"Cože? Na Zemi tedy neexistují žádní mimozemšťani?" cítil se trochu podvedeně a rozčarovane Intel.

"Ne a nikdy neexistovali," řekl Otakar a zvedl sluchátko telefonu.
"Komu voláš?" zeptal se ho Intel.
"Toho, u koho jsi měl už dávno být. Do Černovic, tam mají blázeň," odsekl Otakar a vytřel na telefonu číslo. Pak se podíval na Intela, který nechápavě stál u okna.
"Když nechceš letět, tak ahoj," řekl smutně Intel a skočil z okna. Otakar přiskočil i s telefonem rychle k oknu. Nevěřil vlastními očima, když uviděl, jak si Intel, který právě vyskočil ze čtvrtého patra, odemyká auto.
"Haló, tady psychiatrická léčebna, docent Chocholoušek..." ozvalo se v telefonu.
"Dobrý večer, to byl omyl," pak se Otakar zarazil a když uviděl Intela, jak na něj mává z odlétajícího auta, chytil sluchátko oběma rukama.
"Vlastně žádný omyl," slyšel svůj hlas Otakar.
"O co jde?" zeptal se hlas v telefonu.
"Mám halucinace. Silné a otravné halucinace. Víte, právě jsem viděl, jak můj přítel, mimozemšťan odlétá ve svém autě," svěřil se Otakar do telefonu, pak se zarazil.
"Problém ale je, že ona to vlastně není halucinace, ale pravda," řekl se zamýšleným výrazem ve tváři.
"To zní zajímavě. Dáte mi vaši adresu? Myslím, že si o tom rád popovídáte," snažil se mluvit tónem chápajícího člověka docent Chocholoušek a začal si psát adresu, kterou mu Otakar diktoval, na papír.

"Tak se mějte dobře a nashledanou," stačil vykřiknout před tím, než se nadobro zavřely dveře, Max. Přešel k oknu a mával na rozloučenou agentovi Scullymu i bývalé agentce Mulderové.
"Víš co je dneska za den?" zeptal se Antary Alfréd.
"Páni, vždyť ty máš dnes čtyři měsíce," řekla po chvíli přemýšlení Antara.
"To by se mělo oslavit," prohlásil Varis.
"Myslím, že budeme sehraná parta," řekl Xyz a objal Maxe.
"Znám jednu restauraci, která je levná a příjemná," řekl Xyz a sedl si na místo Varise.
"Pokud dovolíte, rád vás tam odvezu," řekl. Pak se otočil a zamyslel.
"Co se děje?" zeptal se ho Max.
"Myslíš, že by nám za záchranu těch planet mohli dát i nějaké peníze?"
"Výborný nápad, hned si to zapíšu," řekl Varis, ale za ruku ho chytil Xyz.
"To nemusíš. Mám paměť za všechny," zasmál se a pak si konečně po dlouhé době zase spustil programy, které by jeho kapacitu plně využily.

"Ťuntíku, kolikrát ti mám říkat, že to tady nesmíš?" zeptal se toho velkého psa, který si právě ulevil na zadním sedadle, Intel. Ťuntík mu olízl tvář a nabídl svou packu.
"Asi budu muset koupit nějakou větší loď," zamyslel se nahlas Intel.
"Kde bude spousta místa pro dva lidi a jednoho psa," dodal.
"Miláčku, spíš pro tři lidi a psa," ozvala se Eliška.
"Pro tři? Cože? My budeme mít dítě?" otočil se k ní Intel.
"No, obvykle se po tom, však víš po čem..." zakoktala se Eliška.
"Jasně ty můj kvítku. To se musí oslavit. Dnes si dáme skvělou večeři. A příští týden tě představím svým rodičům," rozzářil se Intel.
"Ach, ty moje včelko," řekla Eliška a políbila Intela.

Kapitola 24

Orbit planety Mudball je zajímavý jen tím, že na něm sídlí mezgalaktická restaurace. Restaurace s velkým R, prostě ta nejlepší. Tedy nejlepší je v poněkud jiné časové rovině. Lépe řečeno asi tak 60 tisíc let uběhlo od doby, kdy tato restaurace byla nejlepší. Dnes je to pajzl, jakých najdete v každé sluneční soustavě minimálně milion. S takovou špičkovou restaurací jako je "Restaurant na konci vesmíru" se nemůže vůbec srovnávat. Schází se tu snad všechny rasy vesmíru, ale to neznamená, že by tu snad obsluha byla rychlejší. Na druhou stranu je nutné zdůraznit, že majitel této restaurace obsadil personál s nejlepšími úmysly. Zřejmě. Mezi číšníky najdete jedince, kteří mají i dvanáct rukou, mezi kuchaři jsou tací, kteří mají na sobě nezávislé čtyři jazyky. Bohužel, kdyby se majitel tohoto podniku někdy odvážil ochutnat některé z nabízených jídel, zřejmě by zjistil, že všechna jídla mají jen jednu chuť. Buď jsou odporně slaná nebo příšerně přeslazená, pekelně hořká, šíleně kyselá a někdy všechno dohromady. Majitel však zdejší pokrm nikdy neochutnal a taky nikdy neochutná, protože nemá čím. Jistě si všichni kladete otázku, co je to za majitele. Odpověď je jednoduchá - majitelem je mozek. Vypasený, skoro dva metry vysoký a široký mozek. Majitel nechodí moc často mezi hosty, jednak jsou jídla už sama o sobě nechutná dost a pak, on sám má raději soukromí. Když už někdy skutečně

zavítá mezi lidi, pak je to vždy až po dvaadvacáté hodině. Když už jsem u té večerní tematiky, jedna speciální sekce tohoto podniku má v programu striptérky, které mají šest prsou. Ale zanecháme zbytečných řečí, vždyť jsem vám ještě ani neřekl, jak se tato restaurace jmenuje. Nuže, tento podnik se jmenuje "U tří hlav". A vy máte jedinečnou možnost sem nahlédnout.

"Před sedmi tisíci lety to tu vypadalo jinak," zdál se trochu zaražený Xyz.

"Mně se tu líbí," snažil se ho povzbudit Alfréd, ale jeho snažení skončilo v té chvíli, když mu číšník donesl jídlo.

"Promiňte, objednal jsem si uzeného trilobita a vy jste mi donesl vařený dinosauří mozek," zastavil číšníka Varis. Číšník se podíval nevěřícně na talíř, který právě donesl, zarazil se a dal Varisovi za pravdu, "Aha. Tak to bude dražší," řekl a odešel. Ani Antara nebyla spokojená se svým jídlem. Porce jí neustále utíkala z talíře. Nemůžete mi toho dřípíka aspoň omráčit?" naklonila se k nejbližšímu číšníkovi.

"Jistě madam," odpověděl jí, vytáhnul z kapsy elektrický omračovač, přiložil ho k talíři a z omračovače vyletěl několikrát blesk. Max se zde necítil nejlépe. Stále ještě držel v ruce elektronický jídelní lístek, který byl na několika místech upatlaný od něčeho, co raději ani nechtěl identifikovat.

"Ty nemáš hlad?" zeptal se ho Varis a vsunul si do úst další kousek dinosauřího mozečku.

"Hlad mám. Chuť jsem tady zřejmě ztratil, ale přece jen bych si chtěl něco objednat, jenže nevím co," pokrčil rameny Max a raději odvrátil hlavu od Antary, které se dřepík znovu probudil v té chvíli, když se ho pokoušela překousnout. Ještě několikrát skousla, ozvalo se krupnutí kostí a dřepík se přestal hýbat.

"Tak si dej třeba nějakou typickou národní pochoutku. Třeba, třeba, jo tady. Uzené oči v hořkém nálevu s vařeným uchem. Jako přílohu bych ti pak doporučoval sekaná střeva," poradil Maxovi Varis.

"Asi si dám hranolky. Hranolky s tatarkou," rozhodl se Max, pak se podíval ještě jednou na talíř Varise, málem převrhl židli a utekl od stolu. Všichni pak viděli, jak zmizel za nápisem, který označoval záchod.

Život ve vesmíru je nebezpečný. Jeden bulbský básník řekl: "Je lepší se vůbec nenarodit, než riskovat, že svůj život prožijete ve vesmíru." Básník krátce nato skončil rozšlapán stádem divokých volů, ale to není hlavní. Hlavní je myšlenka tohoto motta. To co můžete sledovat před sebou, stačí jen trochu přivít oči, je planeta. Možná jste si ji spletli se Zemí, ale toto Země není. Podobné si jsou, ale tato se jmenuje Ghotus. To, co k ní míří, je pozůstatek rakety, se kterou se dostal do vesmíru Max. Obdivovat ho ale nebudeme moci dlouho, protože za chvíli do planety narazí. Gothus má dost řídkou atmosféru a tak je velice pravděpodobné, že raketa natropí pěknou paseku. Jsme svědky toho, jak raketa padá až na planetu. Ojoj. To vypadá zle. Zamířila si k paláci zdejšího prezidenta planety. A teď proletěla jen malý kousek od jeho střechy. Naštěstí dopadla kousek od paláce a nikoho nezranila. Jenže jak tak proletěla kolem té střechy, tak ji podpálila. Bohužel, je zrovna noc a nikdo si těch plamínek nevšimnul. Brzy nato to už nebyly plamínky, ale plameny. A nyní již můžeme směle říct, že střecha je v jednom plameni.

Restaurace "U tří hlav" je víceméně standardní jídelní zařízení. Jedním z pro pozemšťany nepochopitelných faktů je, že takové restaurace mají jen jeden druh záchodů. Neexistuje zde žádné dělení na muže a ženy. Jednak proto, že by časem mohla každá rasa chtít svůj a taky proto, že stejně mužské i ženské záchodky měly kabinky, tak na co je proboha cpát do dvou různých místností. Tímto spojením sice zmizel u lidských mužů tolik oblíbený pisoár, ale na druhou stranu, podle výzkumů jedné mezigalaktické agentury veřejného mínění, stejně 43 % dotázaných mužů pisoár nevyužívalo. Buď byl postaven příliš vysoko nebo příliš nízko. Celých 5% mimozemských mužů se vyjádřilo v tom smyslu, že nemají dostatečně vyvinutý potřebný orgán a tak chodí na normální toaletu. Navíc si vedení restaurace vzalo příklad z jedné jiné, zkrachovalé, kde byla kvalita služeb na takové úrovni, že měli pro každý živočišný druh a jeho pohlaví vystavěné WC zvlášť. Jen pro příklad jmenujme Závojnátku peprnou, která má celkem 59 různých pohlaví a takových ras je ve vesmíru více. Při takovém počtu se nelze divit, že toalety zabíraly asi 3/4 planety. Nezřídka se také stávalo, že host mezi toaletami zabloudil a o měsíc později ho našel personál mrtvého a jeho tělo neslo četné známky podvýživy. Tomu se tedy vedení snažilo zabránit a proto postavilo jen jedno WC. Když do něj Max vstoupil, zarazil ho počet kabelek. Stálo jich tu nevidaných třicet, ve dvou řadách u stěn po patnácti. Na další stěně Max uviděl obrovský obraz přes celou stěnu. Ve skutečnosti to bylo zašpiněné zrcadlo, ale to není důležité. Pod ním se samozřejmě nalézaly vodovodní kohoutky. U čtvrté stěny pak byla postavena celá řada odpadkových košů. Právě k nim ihned zamířil Max a začal zvracet.

"Nejste zvyklý na zdejší stravu?" zeptala se vedle zvracející žena Maxe.

"Ne," stačil říct Max a utřel si ústa. Zbytečně.

"Taky mi to pár let trvalo. I dnes bych raději snědla chobotnici s kečupem než ty jejich speciality," řekla a upravila si svoje minišatky.

"Jste tu dlouho?" zeptal se Max.

"No víte, pro mě je to pár let, ale na naší planetě už to může být několik desetiletí," utřela si pusku kapesníkem a odhodila jej do koše. Max chvíli přemýšlel nad tím, co řekla, ale když se jí chtěl na něco zeptat, zjistil, že už je pryč. Přešel ke koši a nakoukl do něj. Na hromadě odpadků tam ležel bílý kapesník s vyšitým monogramem MM. Zakroutil hlavou a vrátil se ke stolu.

"Objednal jsem ti ty hranolky," řekl Varis, který právě dojídal poslední kousek mozečku a svou třetí rukou se natahoval pro pítí.

"Díky, už jsem zvracel," naznačil Max svou pevnou vůli, zde nejíst. A potom se zahleděl na pódium. Právě na něj totiž vyskočila žena, kterou potkal na WC. Mrkla na Maxe, zazpívala písničku a zase zmizela. Celou tu dobu seděl Max jak přilepený na židli. Když opět procítl a chtěl se zvednout, zjistil, že je přilepený doopravdy. Několik vrstev omáček a ostatních zaschlých pokrmů udělalo své. Zrovna v té chvíli přišel ke stolu číšník a postavil před Maxe talíř, na kterém

leželo několik osamocených hranolků. Max si při pohledu na talíř uvědomil, že má pořád obrovský hlad. Několikrát nedůvěřivě ťuknul do hranolky. Když si konečně ověřil, že žádná z nich není živá, jednu ochutnal. V té chvíli mozek vypnul všechny bezpečnostní opatření a dovolil Maxovi, aby se v klidu najedl. Ten tak učinil trochu zvláštním způsobem. Vrhel se na talíř a všechny hranolky si najednou nacpal do pusy. Začal horečnatě přezvykovat a nakonec prázdný talíř vylízal. To vše stihnul za pět sekund.

"Bylo to velice dobré," řekl a narovnal se na židli.

"Pro nás to bylo zase moc poučné," odpověděla mu jízlivě Antara. Ale Max ji neposlouchal. Věděl, že je to neslušné, ale neposlouchal ji z jistého důvodu. Tím důvodem se stalo jedno slovo, které se v tom hluku, jaký tady panoval, prodralo až k jeho uším. To slovo označovalo planetu, jeho rodnou planetu, kterou víceméně nedobrovolně opustil. Dalším slovem, které zachytil, bylo slovo "zničit". Toto spojení se mu vůbec nelíbilo. Několikrát se zkusil odlepit od židle, ale bohužel se mu to nepodařilo. Tak se snažil alespoň nenápadně dostat i se židlí ke stolu, odkud slyšel obě slova. U něj seděli jen tři tvorové.

"Povídám vám, že je to pravda," řekl jeden těm dvěma.

"To ovšem byla ze strany Země pěkná troufalost," zamyslel se druhý z chlapíků. Maxův mozek se nyní pokoušel utřídit informace, ale nějak se mu to nedařilo.

"Však my jim ukážeme. Do dvou týdnů celou Zemi zničíme," uchechtнул se třetí a notně si přihnul s dvoulitrového poháru. Max se opět přesunul ke svému stolu.

To, o čem se bavili ti tři chlapíci v restauraci, byla pravda. Obyvatelé planety Gothus se prostě nehodlali jen tak smířit s faktem, že celá královská rodina uhořela jen díky tomu, že na planetu dopadl jakýsi předmět ze Země. Možná, že by Zemi žádné nebezpečí nehrozilo, kdyby Darson neprosadil to, aby na každé zkušební raketě byla připevněna cedulka s nápisem.

Toto je zkušební loď z planety Země, třetí planety sluneční soustavy. Přejeme hezký zbytek dne.

Bohužel, Darson tento návrh ohledně tabulky prosadil. Bohužel pro celou Zemi. Gothusané vypravili celý konvoj lodí, které byly vybaveny těmi nejničivějšími zbraněmi. Namátkou jmenujme videokazety Reklamy 1 a Reklamy 2, CD Kelly Family nebo například konzervy s rajčatovou polévkou. Kromě těchto megabomb, měli v záloze i menší kalibry, jako pulzní laserové pušky, neutronové bomby s vyšším podílem neutronů, fotonová děla a antihmotové pumy. Taková ničivá síla by dokázala rozpráshit celou Zemi v několika málo miliontinách sekundy.

"Musíte mi věřit," chytil Otakar doktora Chocholouška za límec a začal s ním lomcovat.

"Jistě, já vám věřím, jenže vidím, že jste strašně napjatý. Musíte se uklidnit, pak si o všem můžeme klidně promluvit," snažil se ho Chocholoušek setřepat. Když se mu to povedlo, usedl do svého křesla a chvíli si pohrával se zapalovačem. Už třicet let si nedal do pusy cigaretu a je na to jak se patří pyšný.

"Prostě odletěl..." vytrhnul ho z přemýšlení Otakar, kterému právě zřizenci opět nasadili svěrací kazajku.

"Víte, vše spočívá v tom, že jste zřejmě v dětství prožil nějaké trauma," snažil se Otakara upozornit na svoji přítomnost Chocholoušek.

"Dětství?"

"Jistě. Nechtěl jste třeba být v dětství letcem?" hovořil klidným hlasem Chocholoušek a pozoroval Otakara, který se zamyslel.

"Ne," řekl nakonec, pak se opět zamyslel a po chvíli dodal, "letcem ne, ale letadlem," pak se jeho pohled rozostřil a uchechtl se. Chocholoušek se podíval do zásuvky. Na dně tam ležela krabička cigaret. Ta krabička byla již třicet let stará a třicet let stejně poloprázdná. Nápis Clea označoval značku, která již neexistuje a dost mizernou kvalitu. Chocholoušek si ji nechával úmyslně, protože jen tak měl pocit skutečného vítězství nad tímto zlozvykem. S úsměvem zavřel šuplík.

"Víte, to žluté auto..." Otakar se odmlčel.

"Žluté?" zpozorněl Chocholoušek.

"Jo, nasedl do něj a odletěl," zopakoval mu dnes snad už potisicáté Otakar. Doktor se na chvíli zamyslel. Včera večer mu přivedli do ordinace policistu, který tvrdil stejnou věc. Zřejmě je na obzoru nějaká davová mánie. Z výzkumu tohoto syndromu by mohla být Nobelova cena za medicínu a možná docela slušné dotace. Každopádně si tu musí Otakara a toho policistu nechat v ústavu delší dobu na pozorování.

"Pane doktore, já tu nechci být zavřený, oni si pro mě přijdou," zašeptal Otakar a z pusy mu tekly sliny.

"Nebojte se, u nás budete v bezpečí," konstatoval suše Chocholoušek a kývnul na zřizence, aby si Otakara odvedli.

"Tak jo. Já vám věřím," řekl Otakar ještě před tím, než zmizel ve dveřích. Doktor Chocholoušek se zamyslel nad jeho slovy, zbledl a pak si roztřesenou rukou povytáhnul zásuvku. Spěšně lapil krabičku a vyndal z ní cigaretu. Ještě nikdy mu nikdo z pacientů neřekl, že mu věří. Nahmatl popaměti zapalovač a škrtnul.

"Dámy a pánové, mutanti a mutaňťata, vítám vás na dnešním slavnostním shromáždění u příležitosti otevření nového úseku naší restaurace. To co vidíte za mnou, je speciální turbovýtah, který spojuje naši restauraci na orbitě s její planetou," uvítal několik málo tvorů konferenciér a přestřihnul slavnostní Žízalu obrovskou. Zde na okamžik odbočím, protože si myslím, že předchází věta potřebuje trochu osvětlit. Jedno přísloví na Zemi říká: "Jiný kraj, jiný mrav." Nelze

se tedy divit, že stejně je to i ve vesmíru. V některých částech se tak /stejně jako tady/ používá místo slavnostní pásky Žížala obrovská. Tento živočišný druh nikdy nevynikal inteligencí a tak se nelze divit, že za malou úplatu je svolná i k tomu, aby posloužila místo pásky. Po přestřihnutí však dochází k problémům, jelikož se zpravidla obě půlky žížaly mezi sebou nechtějí dělit o honorář. Tolik k objasnění těch zdejších mravů, které se týkají slavnostních pásek a raději se budeme opět věnovat situaci. Když Xyz dojedl svou porci motorového oleje s křemíkovou omáčkou, rozhodl se Max, že svým přátelům řekne o osudu, který čeká Zemi. Bohužel nikoho nenapadlo nic, co by v této situaci Zemi alespoň nějak pomohlo zlepšit situaci. Až po několika nanosekundách napadlo Xyze, podívat se do GGN /Global Galactic Network/. Všechny přípojky do GGN se ovšem nalézají jen na pevných stanovištích a nejbližší byla asi několik deseti tisíc kilometrů pod nimi. Všechny pět nastoupilo do výtahu. Ve výtahu se nalézala jen dvě tlačítka - dolů a nahoru, přičemž podle toho, ve které stanici výtah právě stál, jedno z nich nefungovalo. Max se dlouho nerozmýšlel a stisknul tlačítko se šipkou směrem dolů. V té chvíli se výtah odpoutal od orbitální stanice a volným pádem svištěl dolů. "Páni, stav beztláče, ten jsem už dlouho nezažil," podivil se Varis a rozplácl se na stropě výtahu. Nebo ještě lépe řečeno, rozplácl by se na stropě, kdyby na něm zbylo nějaké volné místo. Takto se musel spokojit s tím, že se rozplácl na Alfrédovi, na kterého se lepila i Antara a Max. Xyz se měl relativně nejlépe, protože byl nalepený na všech.

"Too j...e normalní?" vysoukal ze sebe Max.

"Byslim ži ne," pokusil se zakroutit hlavou Varis a dosáhl jen toho, že mu tlak vytlačil zub, který byl nucen spolknout. Výtah mezi tím zažehnul iontové motory na střeše a dál zrychloval.

"Ještě deset sekund a jsme tam kde jsem chtěli být," řekl Xyz, kterému nedělalo mluvení žádné potíže.

"Jo, a jeste dfacet fdeřin a budeme v jádru planety," poznamenal Max, ale už si všimnul, že výtah začíná trochu zpomalovat.

"Mám obavy, že to skutečně už neubrzdíme," spočítal si vše Xyz. A pak se to stalo. Výtah zastavil a v té chvíli se stalo zároveň několik věcí. Jednak se z podlahy kabiny vynořil a bleskurychle nafoukl airbag. Jednak se slepenec pěti osob u stropu octnul na něma zároveň se otevřely dveře výtahu. Airbag zase rychle splasknul a Xyz, nejtěžší z posádky zmizel i s částí podlahy v černé hlubině pod nimi. Varis, Alfréd, Antara a Max se drželi podlahy a potom se jeden po druhém vyšvihli do dveří.

"Byl to skvělý robot...", rozesmutněl se Alfréd a nevěřícně zíral na oranžovou tekutinu, která vytryskla z výtahové šachty. Kabina se začala pozvolna tavit a brzy z ní zbyla jen loužička roztaveného kovu. Max zíral na airbag, který stále držel svou podobu. Ani gejzír lávy ho nedokázal za tu chvíli zničit.

"Neslyšíte něco?" zeptal se Max ostatních.

"Jo, kdybych ty exploze neslyšel, musel bych si jít vyměnit uši," řekl Varis a oprášil se.

"Ne, já myslím něco jiného," odpověděl mu Max a posunkem ukázal, aby zkusili všichni poslouchat. To ale nebylo nutné, protože rozžhavená placka, který zbyla z výtahu, se začala pozvolna nadzvedávat. Po chvíli chaotického pohybu se roztrhla a vylezl z ní Xyz.

"Zatracený turbovýtahy, to se mi stalo už potřetí," navolil si trochu nespisovně řeči Xyz a popošel ke společníkům, zanechávající v silnici roztavené otisky svých noh. Jeho povrch teď tak trochu zářil oranžovou barvou a působil impozantním dojmem. Celé předměstí ohromené nejen způsobem příjezdu výtahu, ale i novou atrakcí v podobě oranžového gejzíru se jen pomalu probouzelo z úleku.

"Promiňte, kde je zde nejbližší teminál GGN?" popošel k nejbližšímu obyvateli Xyz a přátelsky na něj položil ruku.

"Áááááá," zařval domorodec, chytil se za rameno a utekl.

"Krucí," procedil mezi reproduktory Xyz.

"Co kdybychom to zkusili v tamté hale," ukázal nejistě Max na mrakodrap, nad jehož vchodem visel třicetimetrový nápis GGN a čekal na odezvu.

"No jistě, já hned říkal, že bychom to měli zkusit támhle," nenechal ho dlouho čekat Alfréd, který hned vykročil směrem k budově. Ostatní se samozřejmě přidali.

Je zcela nepochybně dokázáno, že hmotné částice se nemohou pohybovat rychleji jak světlo. Z toho plyne fakt, že pokud chcete doletět do galaxie vzdálené třista tisíc světelných let, pak vám cesta zabere minimálně třista tisíc let. Takovéto cesty by samozřejmě byli jen obtížně realizovatelné nejen energeticky, ale za tu dobu by se zřejmě z posádky stala mnohopočetná civilizace se svojí vlastní kulturou. Naštěstí tu je efekt dilatace času, což znamená, že posádce ubíhá v raketě čas podstatně pomaleji, než například na Zemi. Motory vesmírných lodí jsou seřizeny tak, aby se blížily těsně k hranici rychlosti světla. Z tohoto důvodu je zcela pochopitelné, že ačkoliv Max odletěl ze Země teprve před měsícem, Země si prožila už několik dní navíc. Gothusané se rozhodli zničit Zemi za všech okolností, ale naštěstí je vesmír plný paradoxů. Ale to ani Gothusané nevědí, protože jinak by neodletěli svojí jedinou raketou do bitvy ze své planety, kterou právě nyní pohlcuje černá díra.

Centrum GGN bylo vybaveno spoustou těch nejlepších počítačů. V celé hale jich bylo přes 600. Hala byla celkem vkusně zařízená, na pár místech stály dokonce umělé květiny. Uprostřed haly se na několika desítkách metrů čtverečních nalézal informační stánek pro počítačové analfabety. Zde stálo připravených několik děvčat, která se evidentně nudila. Některá z nich si četla poosmnácté stejný časopis, některá si lakovala drápy /nejsme holt na Zemi/ a některá (ta opravdu zoufalá) dokonce listovala v informační brožůře firmy GGN. Nad jejich hlavami pak byly umístěny opravdu velké obrazovky, na kterých běželo v nekonečné smyčce několik reklam. Jinak byla hala téměř liduprázdná, jen několik málo počítačů bylo obsazených. Antara, Varis a dokonce i Alfréd posílali elektronickou poštou dopisy svým příbuzným na jiných lodích, Xyz se pokoušel dohrát hru TETRIS, ale ačkoliv byl už v 879. úrovni, počítač se stále nevzdal a Max se pokoušel získat nějaké informace.

"Prosím?" vypsal se na obrazovce terminálu GNS, ke které zasedl Max. Max se dlouho nerozmýšlel a svůj požadavek zadal ještě jednou. Počítač chvíli zpracovával informace.

"PROSÍM?" objevilo se za chvíli na obrazovce.

"Krucí," zaklel Max a ještě jednou zopakoval požadavek. Po chvíli spatřil, že se obrazovka na vteřinu smazala a pak na ní naskočil stejný text, jenže nyní přes celou obrazovku a blikal.

"PROSÍM?" stále blikalo na monitoru.

"Jdi do prdele.," ulevil si Max.

"Kam?" rozsvítila se na obrazovce otázka.

"Do pr." křiknul Max a pak se zarazil.

"Kam?" stále svítilo na monitoru.

"Na Zemi. Na Zemi.," zašeptal tak tiše, že i mikrofony měly problém jeho slova zachytit.

"Nemožné. Přístup odmítnut," objevilo se na monitoru.

"Chci na Zemi do doby, před mým startem," řekl Max.

"Cestování v čase?" zeptal se počítač.

"Ano," kývl Max.

"Nenechte se vysmát. To nejde," zasmál se počítač a nakreslil na obrazovku usmívající se obličej.

"Apple?" podivil se Max.

"Jistě. Máme prsty všude," zašvitořil počítač.

"Krucifix," zaklel Max a sesunul se do křesla. Jeho oči těkaly z místa na místo až se zastavily na obrovské obrazovce nad informačním stánkem.

"Tyčinky pro den, který trvá 25 hodin !!!" zněl slogan na obrazovce. Pak zmizel a objevila se na ní čokoládová tyčinka plná oříšků a podle reklamy taky toho nejbáječnějšího karamelu.

"Kupte si DEDELI !" ječela dívka uvázaná na laně, kterou dva siláci shodili z mostu.

"Koupím," zamumlal Max a přesunul se ke Xyzovi.

"Tak co, našel jsi svoji pravdu?" zeptal se Maxe bez toho, aniž by odtrhnul hlavu od monitoru.

"Já jistě. Co to je?" zvědavě se zeptal a ukázal na monitor, na kterém se dělali jen barevné šmouhy.

"TETRIS, tak zábavnou hru na Zemi určitě nemáte, jsem už v 923. kole," odpověděl mu Xyz.

"Hmm, tak to tě nerad ruším, ale musíme už jít," dloubl do něj Max a způsobil tak otřes Xyzových senzorů, které v následujících pikosekundách byly zcela dezorientovány. To počítači stačilo k tomu, aby bleskurychle zaplnil celou jámu kostěčkami. Přes celou obrazovku se zuřivě rozblikal nápis GAME OVER.

"Promiň," začervenál se Max a snažil se uhnout před jeho umělým pohledem, který zcela neuměle říkal věci, jež se nepublikují v žádném nakladatelství.

V zámku okovaných dveří zarachotily klíče a pak se dveře pomalu otevřely. Světlo které sem dopadalo z chodby, osvětlilo místnost. Pak se ve dveřích objevila starší paní.

"Budete si rozumět," bylo slyšet hlas docenta Chocholouška a ten ji popostrčil dovnitř místnosti. Pak se dveře s rachotem zase zavřely. Stařenka se pokoušela v šeré místnosti rozpoznat dvě postavy. Obě byly navlečené v bílém úboru.

"Dobrý den," řekla a napadlo ji, že ji budou považovat za blázna, protože je sotva pět hodin po půlnoci.

"Znáte svá práva?" zeptal se trochu zmatený policista.

"Neblbni, jsme v ústavu," vyštěkl na něj Otakar a pak se podíval na babičku.

"Taky jste ho viděla?" zeptal se jí policista.

"Koho?" odpověděla mu otázkou.

"Toho v tom žlutém autě, co letělo pryč," odpověděl poněkud nervózně Otakar.

"Ne, já ho vyfotila," přiznala stařenka.

"Cože?" vyprskl Otakar.

"Já jsem to auto vyfotila. Letěla jsem zrovna od svého syna v USA a když jsem se podívala z okýnka, tak tam letělo žluté auto. Vyfotila jsem ho a když jsem ho ukázala Lidušce, to je má kamarádka, tak mě zavřeli," pokrčila rameny stařenka, která teď vypadala jako uzlík neštěstí.

"Proboha, za co. Vždyť vy máte důkaz," zaječel policista a nezapřel tak své povolání.

"Řekli, že když fotím věci, které zcela evidentně neexistují, tak jsem extrémně nebezpečná svému okolí," vzdychla babička a pak se usmála. Bude tu mít klid a chápavou společnost.

Kapitola 25

"Všechny?" vytréštila oči prodavačka, když uslyšela Maxův požadavek.

"Jo," řekl Max.

"Není to moc?" poklepal mu na rameno Xyz.
"Já nevím. Co kdybys mi to vypočítal?" otočil se k němu Max.
"Jistě, stačí ti 148,578 tyčinky," splnil Maxův požadavek Xyz.
"Tak mi jich dejte 150," shrnul to Max a mával prodavače před nosem kreditní kartou, kterou dostal za záchranu vesmíru.
"Tady to je. Přeji Vám jejich příjemné užití," usmála se prodavačka a hodila na pult 3 krabice, vytrhla Maxovi z ruky kreditku, projela ji čtečkou a pak mu ji zase vrazila do ruky. Max poděkoval, dal kreditku Antaře a vzal si krabice. Pak se všichni odebrali k výtahu. Ten, kterým sem přiletěli, již někdo stačil vyměnit a tak, sice trochu neochotně, mohli přece jen nastoupit. Alfréd se stočil do klubička a zacpal si uši. Ostatní si stoupli a chvíli čekali.
"Tak už to někdo zmáčknete," řekl nakonec Max, ale nikdo se ani nehnul. Když se po ostatních podíval, zjistil, že všichni včetně Xyze mají zacpané uši nebo senzory a zavřené oči /nebo senzory/. Opět zbyla na něj ta nejhorší práce. Roztřesenou rukou stisknul tlačítko a tentokrát se pro změnu ocitnul na podlaze.

"Broučku, cítím se tu nějak divně," políbila Intela Eliška.
"To je jen síla zvyku, uvidíš, že za pár let se tu budeš cítit jako doma," pohladil její ruku Intel.
"Ani nemůžu uvěřit tomu, že jsem se z té prokleté planety dostal," přidal se Ěuntík.
"I Ěuntíkovi se tu líbí," usmál se Intel. Chvilí přemýšlel a pak se pomalu otočil k Ěuntíkovi. Zamyšleně se na něj chvíli díval a zakroutil hlavou.
"Co je?" zeptal se ho Ěuntík, sednul si na židličku a začal si číst jídelní lístek. Eliška zezelenala a tázavě se podívala na Intela. Ten taky chvíli měnil barvy a pak se přiškrceným hlasem zeptal: "Mám halucinace nebo mluvíš?"
"Jistěže mluvím, vždyť jsem vystudoval s vyznamenáním na Dogxfordu," kývl hlavou Ěuntík.
"Přejete si?" našel si opět tu nejnevhodnější chvíli jeden z číšníků.
"Já si dám krvavý steak," prohlásil Ěuntík, naklonil se k číšníkovi a dodal, "Bez přílohy samozřejmě."
"A vy?" podíval se směrem k Elišce a Intelovi.
"Doneste jim svíčkovou na smetaně," rozhodl za ně Ěuntík.
"Jistě pane," uklonil se mu číšník a vypařil se. Vzápětí k jejich stolu však přišla mladá a atraktivní dívka. Na sobě měla jen zelenkavé tričko a krátké bermudy. U pasu se jí houpala dvě pouzdra s nějakými primitivními zbraněmi. Její vlasy měly zrzavou barvu a měla je zapletené do copánku.
"Promiňte, že ruším, ale ráda bych se vás na něco zeptala. Jmenuji se Lara a hledám tu jistou sošku obří okurky. Je to jedna z největších relikvií v celém vesmíru. Nemůžete mi říct, kde přesně bych ji měla hledat?" otočila se k Intelovi a mile se na něj usmála.
"Bohužel, to nevím," odpověděl jí Intel a trochu se při pohledu na její impozantní hrud' zakucal. Eliška se nasupeně podívala nejdřív na Intela a pak na Laru. Naklonila se k Intelovi a dupla mu na nohu.
"Vy hledáte obří okurku?" zeptal se Lary Ěuntík.
"Ano, vy víte, kde by mohla být?" ožila Lara.
"Pokud se nepletu, tak Indiana Jones se ji vydal hledat na Deltu 45, ale já si myslím, že je na Deltě 12. Je to jen kousek a pak, bude se Vám tam hledat daleko lépe. Je tam příznivá atmosféra, spousta obchodů a žijí tam kočky," ušklíbl se Ěuntík.
"Mockrát vám děkuji," políbila Ěuntíka na čenich Lara a chtěla odejít, když v té chvíli do ní narazil číšník. Byl zcela evidentně zaměstnán svými myšlenkami natolik, že jeho mozek už nestačil řídit chůzi a to i přesto, že to čím se zabýval mělo s Larou hodně společného. Minimálně podprsenku.
"Strašně se omlouvám," chytil se za hlavy několika rukama.
"Pane Bože, co to je? Jak se jmenujete?" vyzvídala nasupená Lara.
"Ehm, to je 30 dkg šlehané plasmu s olivami. Zaphod," prohlížel si ji zvědavě.
"Aha. Takže Zaphode, zaprvé nemám ráda muže, co mi neustále zírají za výstřih..." řekla Lara.
"Hmm, a za druhé?" zeptal se Zafod, který stále neodlepil své oči od jejího trika.
"Za druhé?" zamyslela se Lara, "Jo, jasně už to mám," řekla a její pěst se zabořila v jedné ze Zafodových hlav. Intel se v té chvíli také přestal dívat na Lařino poprsí a raději políbil Elišku, která byla tak nazlobená, že hrozilo, že vybuchne.
"Ještě něco maďam?" zeptal se trochu mimo Zaphod a pak se sesunul k zemi. Lara zakroutila nechápavě hlavou a odešla na toalety.

V hale se nacházelo jen několik málo lidí. Někteří se dost netrpělivě dívali na své hodinky, protože jim zbývalo asi 5 hodin života a oni stále neměli nevěstu /to se týkalo hlavně Jepičáků/, někteří proto, že se zajímali o to, kolik je hodin, a někteří proto, aby ukázali ostatním, že mají hodinky. Vládla by tu příjemná atmosféra nebýt toho, že celá hala byla přetopená na 50 stupňů.
"Cink," ozval se výtah. Několik lidí k němu obrátilo pohledy, konec konců, čekají tu hlavně na výtah, že. Dveře výtahu se tiše a jen velmi neochotně otevřely. Z výtahu se vykutálela kulička, která se na schodech zastavila. Všichni zde přítomní tvorové pak měli jedinečnou možnost vidět, jak se kulička rozdělila na čtyři části.
"Krucifix, tak to je to nejnepohodlnější cestování, jaké jsem zažil," vyletělo z Maxe.
"Opravdu?" podívil se Alfréd.
"No, vlastně ne tak docela. Jednou na dovolené, když jsem byl na návštěvě u známých v České republice, tak jsem se svezl v tramvaji," uznal Max.
"Tramvaj? Co to je? Má to fotonový pohon nebo kationtový?" zeptal se ho Varis, ale jeho slova zanikla ve zvuku,

kteřý se ozval z výtahu. Zvuk byl podobný úderu kostelního zvonu, ale byl asi třikrát silnější. Ti šťastnější, kteří se zrovna v té chvíli dívali na výtah, pak viděli, jak se ze stropu odlepil nějaký velký předmět a dopadl na podlahu. "Xyz," řekla tiše Antara. Tvorové, kteří tu zatím čekali, se potichu přemístili do výtahu. "Polet'me co nejrychleji odsud," řekl chraplavým hlasem Xyz a spustil běžné kontrolní programy. A to byla poslední věc, kterou udělal. V té chvíli se jeho oči zableskly a on se sesunul v bezvědomí k podlaze. "Budeme ho muset donést do lodi," konstatoval Varis, když zjistil, že Xyzova kompletní čipová sada je s největší pravděpodobností nenávratně zničená. Max podal krabice s DEDELI Antaře a sám vzal Xyze z jedné strany. "Je to zlé?" zeptal se zaražený Alfréd, který považoval Xyze za nezničitelného. "Máme na lodi dost náhradních modulů, myslím, že se zase rozchodí," odpověděl mu Varis.

"Mimozemšťan," přikývl Intel.
"Mimozemšťan?" neholdala přikývnout jen tak jednoduše Eliška a zakroutila hlavou.
"Dostal jsem se na Zemi před asi tisícem let. Tenkrát si mě ochočil jeden kupec a já si pak užíval života. Tedy pokud se to na Zemi vůbec dá," ušklíbl se Ěuntík.
"Kupec?" pokračovala v jednoslovných otázkách Eliška.
"Jo, jmenoval se Zám, Fám nebo Sám, zkrátka tak nějak."
"Tisíc let?" zvýšila o jedno slovíčko Eliška.
"Jsem v podstatě nesmrtelný," zamrkal na ni Ěuntík.
"Ne tak docela. Četl jsem o vás. Qwartimus Nejpapný, že?" zamyslel se Intel.
"Jo. Dali nám příšerné jméno. Tenkrát po přiletu jsme ze sebe dělali prostoduchá zvířata, abychom zjistili, co jsou zač. Skákali jsme kolem nich, nosili jim klacky a podobně. Teprve až za rok jsme s nimi začali mluvit a to už nás měli oficiálně pojmenované jako Qwartimuse Nejpapné," zavrčel Ěuntík.
"Jste smrtelní. Můžete zemřít jako kdokoliv jiný, že?" dloubl do něj Intel.
"No dobře. Lze nás zabít, ale jen v případě, že nás dotyčný bodne do levé zadní packy," nevyhnul se odpovědi Ěuntík.
"Prosím, přeji dobré chutnání," donesl jim Zaphod všem jejich jídla. Intel si ho prohlédl. Na jedné hlavě měl modřinu velkou asi jako pomeranč.
"Co se to tam děje, drahý?" zeptala se Intela Eliška a ukázala na skupinku tvorů, kteří podpírali nějakého robota.
"Asi se mu udělalo nevolno a nebo to jsou zase nějakí aktivisti," ozval se Zaphod.
"Aktivisti?" podivil se Intel.
"Jo, neustále protestují za zrušení vesmíru. prý je to ekonomicky nákladné, nepotřebné a velice se plýtvá s částicemi. Taký žádají okamžitě zrušit planetární měsíce," vysvětlil Zaphod a pak odešel.

Kapitola 26

Varis se skláněl nad Xyzem, kterému předtím odstranil kryty. Antara sebou mrskla do křesla a jen strašně unavená seděla. Alfréd se rochnil ve vaně a chrochtal blahem. Max se zase pletl do práce Varisovi.
"Vážně nás chceš opustit?" zeptal se ho zamyšleně Varis a vyndal Xyzovi z hrudi desku. Byla celá ohořelá.
"Div, že nezačal hořet," podivil se Max.
"Na něco jsem se tě ptal, vzpomínáš?" řekl tiše Varis a zapájel Xyzovi nový řečový procesor.
"Nechci. Moc rád bych tu zůstal, ale nemám na vybranou," odpověděl mu Max.
"Podej mi tamhle ten procesor," ukázal Varis směrem ke stolu.
"Strašně se mi tu líbí," vzdychl Max.
"Tak tu zůstaň," odpověděl mu Xyz.
"Nemůžu. I když jsem měl vždycky smůlu, přece jen mě na Zemi občas potkalo štěstí. A pak je to moje rodná planeta," řekl Max a do očí se mu nahrnuly slzy.
"Už jsme ti říkali, že nemůžeme k Zemi letět," položil mu ruku na rameno Varis.
"Musíte mne tam odvézt, nebo mi alespoň poskytnout nějaký jiný způsob, jak se tam dostat. Zachránili jsme sakra vesmír, tak mám snad právo zachránit i svou planetu?" řekl téměř plačtivě Max. Varis zasunul do Xyze kartičku o velikosti kreditní karty.
"Vidíš?" zeptal se ho.
"Perfektní a čistý obraz. Ještě mi napoj mé záznamové jednotky k systému a pak koordinační část," odpověděl mu Xyz, který se stále nehybně nalézal v téže poloze.
"Můžeme ti dát jednu z evakuačních lodí a naprogramovat ji tak, aby přistála u tvého domu," ozval se Xyz a poté co Varis připojil záznamové a koordinační jednotky k systému několikrát zamrkal.
"Díky," zašeptal Max.
"Co to vůbec bylo? Zhroutil ses jak domek z karet," kroutil hlavou Varis a zašroubovával poslední kryt.
"Spustil jsem kontrolní program a ten zjistil, že mi napraskla jedna z desek, bez níž nemohu vůbec fungovat. Tak jsem se

porouchal," pokrčil svými umělými končetinami Xyz.

"Já už musím letět domů," přerušil je Max a v očích se mu leskl stesk po domově.

"Můžeme tě přesně dopravit na souřadnice, na které chceš, ale nemůžeme hýbat s časovou osou. Nikdy se nedostaneš zpět do minulosti," zavrtěl hlavou Varis.

"Na to už mám vymyšlenou fintu," řekl Max a na chvíli se dokonce usmál.

"Ty krabice DEDELI?" domyslel si 4 235 689 a 879 Xyz.

"Jo, je to jednoduché. Žádný obchodník by si ve vesmíru nedovolil vyrobit klamavou reklamu. Prostě sním těch 150 tyčinek a budu zase doma," snažil se mluvit přesvědčivě Max.

"Ale to ti přece jen prodlouží den," vykřikl Varis.

"Ne. Vtip je vtom, že je musím jít od druhého konce, prostě abych se dostal zpátky," osvětlil jim teprve nyní všechny podrobnosti svého plánu Max.

"Je to riskantní, co když to nevyjde?" otočila se v křesle k Maxovi Antara.

"Máš plán jak ji vůbec zachráníš?" vybafl na něj Alfréd.

"Nevím," odpověděl oběma najednou Max.

"Všechno je nastavené," oznámil Xyz.

"Musím jít. Já, Já," Max se zadrhnul.

"Hodně štěstí," políbila ho Antara a i v jejích fialových očích se třpytily slzy.

"Musím to udělat."

"My to chápeme," řekl Alfréd a ani jeho oči nezůstaly suché.

"Držíme ti všechny palce," řekl Varis.

"Určitě mně budete chybět," zajíkal se Max.

"Pomohu ti s těmi tyčinkami," nabídl se Xyz a jeho hlas byl poněkud jinak zabarven. Všichni se pak vydali k evakuační lodi. Šli pomalu a mlčky, ale přesto za chvíli dorazili k jejímu vchodu.

"Teď to už záleží jen na tobě," řekla Antara.

"Až budeš připraven, stiskni červené tlačítko," řekl Xyz a zamával naposled Maxovi, který zmizel v útrobách záchranného modulu. Dveře modulu se zavřeli zároveň s dvěma přechodové komory. Okénkem pak všichni viděli, jak se modul odpojil od lodi a zamířil na opačnou stranu, než letěla jejich loď. Za několik málo sekund se pak modul zmenšil natolik, že ho už nezjistil svými senzory ani Xyz.

"Sakra," zaklel Varis a zdvihl z podlahy tyčinku DEDELI, která zřejmě Maxovi vypadla z krabice.

Max se zatím v modulu dostával stále blíže své rodné planetě nejen na souřadnicích prostoru, ale i na časové ose. Dobře si pamatoval, že mu Xyz říkal, že postačí 148,5 tyčinky k tomu, aby se dostal domů včas před vypuštěním rakety. Před ním ležela už jen jedna celá a jedna půlka tyčinky. Pokud ji sní, mohl by prožít celý svůj život znovu, lépe. Nebo by mohl zastřelit své předky, aby se vůbec nenarodil. Možnosti byly jen dvě, sníst nebo nesníst, ale on si musel probrat všechny možné následky. Možná, by bylo zcela nejlepší se vyspat a pak se teprve rozhodnout. Časomíra, kterou nastavil Xyz pro Maxe ukazovala, že dosáhne Země za 12 hodin a 23 minut. Nastavil si klimatizaci na teplejší chod a pomalu vklouzl do krajiny snů. A loď se zatím tiše přibližovala k Zemi. Kdyby ji mohl Max vidět, spatřil by, jak se neuvěřitelnou rychlostí otáčí nazpět. Kdyby ji sledoval alespoň minutu, viděl by i to, jak se ze špinavého kaliště stává čistější a čistější planeta. Kdyby měl ještě několik tyčinek u sebe a snědl je, pak by s největší pravděpodobností také spatřil něco, co by ho opravdu nadchlo - Zemi bez člověka. Ale to je příběh jiného paralelního vesmíru a my se budeme držet toho, že Max snědl jen 147,5 tyčinky a spí.

Kapitola 27

Země se právě probouzela do krásného dne. Příroda se začínala projevovat. Ptáci začínali zpívat, kobylinky skákat a ježci hledali místo, kde by mohli přespát. Slunce pomalu vycházelo. Vycházelo na východě. Vlastně tak vycházelo vždy, ale to není přece nejdůležitější. Z východu si to totiž také přifříčel jakýsi modul, který v tichosti přistál u Maxova domu. Max v něm byl již 20 minut vzhůru a obdivoval Zemi nejdřív jako malou kuličku, a pak jako větší a větší. Litoval, že u sebe nemá krupky nebo chipsy, protože to byl opravdu fantastický pohled. Našel jen půlku nakousnuté tyčinky, kterou zahodil a pak jednu celou. Co jiného s ní mohl udělat než sníst? Když pak po chvíli přistál, cítil se jak znovuzrozený. Přistál jen asi 15 metrů od svého domu. Vyšel ven z modulu a několikrát se mohutně nadýchl vzduchu. Pak se zlomil a zakašlal. Na lodi dýchal čistý vzduch a navykl si na něj velice rychle. Takhle si bude muset opět zvyknout na tu směs, která se dýchá na Zemi. Prošel okolo svého auta. Sám nevěděl, co má dělat. Má nyní zkusit sabotovat test rakety? Nebo má zadržet druhého Maxe? A co jeho šéf? Mohl by si zachránit místo. Když se pak v myšlenkách zastavil, zjistil, že stojí u dveří svého domu. Zkusil najít klíče, ale pak si uvědomil, že klíče odhodil už dávno. Ještě za dob, kdy byl na Zemi. Ale teď, teď je na Zemi zase. Stiskl tlačítko u dveří. Ozval se tichý zvonek. Chvilí čekal, ale nic se nedělo.

"Samozřejmě, vždyť teď tvrdě spím," pomyslel si a podržel tlačítko déle. Zprvu se nedělo, ale dutá rána, kterou uslyšel,

mu zvedla náladu. Zřejmě se mu už provedlo vzbudit sama sebe. Zaslechl zvuk, který se přibližoval. V zámku zarachotil klíč a dveře se pootevřely. Vykoukla z nich rozespálá hlava.

"Dobrý den. Děkuji, že jste mě vzbudil, už budu muset jít do práce," řekla jen a zase zabouchla dveře. Tato reakce Maxe, tedy toho přede dveřmi, trochu zaskočila. Pak se ale dveře rozletěly a tvář která z nich hleděla byla podivně bílá. "Nikdy jsem neměl moc rychlé reflexy," usmál se na ni Max a vkročil dovnitř.

"Promiňte," omluvila se postava v pyžamu a zmizela v kuchyni. Z ní se ozvalo syčení vody. Když se postava znovu objevila, měla mokré vlasy a tvář.

"Vy jste ještě tady?" podivil se Max v pyžamu.

"Je to i můj byt," přikývl Max.

"Jistě, vtom případě bych si měl přestat sám ze sebou vykat. Dáš si skleničku?" popošel k baru Max v pyžamu.

"Já ne. Ale ty si dej, potřebuješ to," řekl Maxovi Max a prohlížel si sám sebe v pyžamu, jak si roztřeseně nalil sklenku.

"Obvykle to nedělám, ale to ty asi víš," mávl rukou Max v pyžamu a ukazoval na sklenici. Pak ji do sebe hodil.

"Nemáš cigaretu?" vyrušil ho Max, který ještě stále stál u dveří a vychutnával si pocit, že je opět na správné planetě.

"V kapsy u bundy. Na věšáku. Víš kde je věšák? Samozřejmě že to víš," mluvil k sobě Max, popadl láhev oběma rukama a napil se z ní. Druhý Max zatím našel v bundě poloprázdnou krabičku a zapalovač. Jednu cigaretu si vytáhl a zapálil. Krabičku i se zapalovačem si strčil do bundy, kterou měl na sobě. Vrátil se zas do pokoje, kde ležel na pohovce Max s prázdnou láhví a ještě prázdnějším pohledem ve svých očích. Pootevřenými dveřmi se protáhnul kocour a skočil na ležícího Maxe. Max zavřel dveře, zbytečně do pokoje táhlo. Kocour se zamyšleně podíval na Maxe stojícího u dveří a na tělo, na kterém ležel. Pak dlouze a smutně zamňoukal.

"Jsi z toho úplně zblblej, co?" uchechtl se Max a dlouze si popotáhl. Nikdo mu pochopitelně neodpověděl. Max zašel do garáže. Chvilí se tu přehraboval ve starých věcech, až našel to, co potřeboval. Vzal si to do ruky a vrátil se do pokoje. Provaz který držel, hodil na pohovku. Hodil si Maxe na záda a odnesl ho do kuchyně. Tam ho posadil na židličku a pevně ho svázal.

"To je ironie, svázat sám sebe, abych si náhodou nezkrřížil cestu," pomyslel si nahlas. Kocour se mu třel o nohu.

"Co je ty milej blbečku?" pohládl ho Max. Kocour byl tak překvapen jeho přátelskou náladou, že mu z vděčnosti sekl po ruce.

"Kuš potvoro," lekl se Max a zaposlouchal se. Slyšel, jak někdo startuje auto. Trhnul sebou a utíkal před dům. Jeho auto právě mizelo v zatáčce.

"Přesně, jak to má být," řekl si spokojeně, protože se ztrátou auta se vyrovnal už dávno. Podíval se na displej mikrovlnky, z kterého zjistil, že už je půl osmé. Proč má pocit, jak kdyby na něco zapomněl? Přešel k telefonu, zvednul sluchátko a vyťukal číslo.

"Gaiger, prosím?" ozvalo se ze sluchátka.

"Tady Max. Moc se omlouvám, ale dnes nepříjdu do práce. Jsem nemocný," řekl Max a hrál si s dohasínající cigaretou.

"Dobře, dobře," zabručel Gaiger a praštil sluchátkem. Max položil taky sluchátko, jen o něco šetrněji. Ze dveří vytáhnul klíče, vyšel ven, zamknul za sebou a strčil si je do kapsy. Už se netvářil moc sebejistě. Něco tomu všemu totiž chybělo. Tou věcí byl plán. Max moc dobře věděl, že žádný nemá. Co bude dělat? Řekne Darsonovi, že je špatný nápad posílat do vesmíru rakety? Nevěděl, co ho čeká nyní a to ho strašně znervózňovalo. Zapálil si další cigaretu. Vdechoval kouř celým tělem. Moc dobře věděl, co to dělá s jeho plicemi. Zamračil se a cigaretu zahodil.

"Neměl bych kouřit," pomyslel si a vydal se na cestu k letišti. Stále však měl pocit, že něco nedomyslel, že něco je špatně.

"Dobrý den," pozdravil ho soused Smith, veselý a čilý stařík, který již brzo ráno vstával, aby se postaral o své nádherné záhony růží.

"Dobrý den i vám," kývl na pozdrav Max.

Max se probudil. Byla mu zima a vůbec se mu nelíbilo, že má ruce a nohy svázané k židli. Hodiny na lednici oznamovaly, že je něco po deváté. Ten Max, co ho svázal, zřejmě nebyl zcela při smyslech, protože nechal na stole ležet nůž. Chvilí mu sice trvalo než se k němu dostal, ale pak už nebylo moc těžké ho použít. Jakmile se dostal z této nedobrovolné pozice na židli, šel se obléci. Hlavou mu však neustále létalo plno myšlenek. Možná že měl důvod k tomu, aby se sám svázal. Nebo to byla jen halucinace? Jistě, co jiného to mohlo být. Svět by existenci dvou Maxů nepřežil. Je to jen čistě psychologická záležitost. Zřejmě si to vsugeroval. A navíc byl opilý, no vlastně ještě je. Ale halucinace ho nemohla svázat. A co když je to sen? Kam se vlastně poděl ten druhý Max? Neřikal něco o letišti? Maxův mozek se dostával do nebezpečného stavu a hrozilo, že největší firma na výrobu procesorů bude opět překonána. Letiště? Letiště. Letiště! Max si upravil kravatu a otevřel dveře. Chtěl otevřít dveře. Bohužel se nejen jevily jako zamčené, ale zamčené opravdu byly. Max tedy musel jít oknem. Vyskočil z něj a dopadl na nohy. Upravil si kravatu a vydal se na letiště.

"Dobrý den, pane Smith," vesele oslovil staříka.

"Do... Hmm, vy jste přece před chvílí tudy už šel, ne?" měřil si ho podezřívavě stařík svým pohledem.

"Jistě, už mockrát. Bydlím tu přece už skoro pět let," nepochopil narážku Max a pokračoval v chůzi. Má štěstí, na letiště je to odtud co by kamenem dohodil.

Nízko v mracích zarachotilo něco tak silně, že se Max musel podívat tam nahoru, co se děje. Spatřil, jak ohromný Boeing klesá čím dál níž, a jak mizí za domy.

"Krucifix," zaklel Max. Konečně si totiž vzpomněl, kde má jeho plán mezeru. Jeho dům za několik sekund zboří letadlo a zabije Maxe, který je vlastně i on. Pak se ale rychle otočil. Musí splnit úkol. Vešel do letištní haly.

"Kde bych mohl mluvit s ředitelem letiště?" zeptal se usměvavé ženy u informačního pultu. Ta se stále usmívala, ale Maxovi žádné informace nesdělila. Dokonce se zdálo, že nehnula ani brvou. Když si ji prohlédl důkladněji, zjistil, že slečna je jen z lepenky.

"Kde je pan Darson?" zeptal se další krásky za pultem.

"Pan ředitel Darson je nyní na startovací rampě 7," sdělila mu ona.

"Jistě, tak to začalo. Díky, já si ho najdu," odpověděl Max.

"Chcete mapu?" zeptala se sličná děva.

"To není nutné, znám to," poděkoval Max a utíkal na rampu 7. Jen co zmizel, objevil se zde první Max.

"Promiňte," naklonil se k papírovému modelu.

"Tady," usmála se žena, se kterou před chvílí mluvil Max.

"Neviděla jste, kam jsem šel?" zeptal se jí.

"Jistě, spěchal jste na rampu 7. Chcete mapu?" nevyvedla otázka Maxe ženu z její dobré nálady a neaktivizovala ani mozkové buňky, které již několik let odpočívaly.

"Děkuji," popadl ji Max a dal se do běhu.

"Pane, to musíte zaplatit," křičela za ním žena. Když se nezastavil a zmizel za rohem, zavolala ostrahu a dala jim Maxův stručný popis. Ti se okamžitě vydali na rampu 7, kde našli hledaného, jak se prochází s cigaretou před hangárem.

"Jste zatčen," konstatoval suše první, obtloustlý strážce.

"Proč, ještě jsem nic neudělal?" podivil se Max.

"Ukradl jste mapu v hale," odpověděl mu větší a štíhlý strážník.

"To je nesmysl," odporoval dál Max a nervózně se díval na ukazatel, který hlásil 10 minut do startu testovací lodě. Ten obtloustlý ho chytil a prohlédl všechny kapsy. Našel jen nějakou zmuchlanou kuličku. Chvíli ji zkoumal, pak ji rozbalil a usmál se.

"Takže vy o žádné mapě nic nevíte?" zahučel.

"Tu mi dala sekretářka. Tedy v jiném časoprostoru, abych to uvedl na pravou míru," pokrčil rameny Max.

"No to jsi tedy skutečně uvedl na pravou míru," uchechtnul se ten vyšší a nasadil Maxovi železka.

"To nemůžete, oni by pak zničili Zemi," cukal se Max.

"Jistě," kývli na sebe oba a postrkovali Maxe před sebou.

Když konečně Max našel rampu 7, na ukazateli byla tři čísla. 0:23, svítilo sekundu na ukazateli a pak se poslední číslice změnila na dvojku. Max se nemohl dočkat a hořel netrpělivostí, co se pak stane. Dav lidí, který byl od něj jen kousek, taky hořel zvědavostí. Pak se malé letadlo, které stálo opodál tiše vzneslo a za chvíli zmizelo jako malá bezvýznamná tečka.

"Chtěl jsem se podívat na start rakety?" podivil se Max a vydal se zpět do haly. Tam vrátil ženě mapu.

"Příště si ji kupte!" zařvala na něj. V téže chvíli se otevřeli dveře a z nich vyšel druhý Max. Dal jí na stůl dolar, smutně se kouknul na sebe, jak tam stojí s otevřenou pusou dokořán a poplácal se.

"Zastavil jsi ten pokus?" zeptal se Maxe.

"Ne, nevěděl jsem, že ho mám zastavit," špitl Max.

"To nic, půjdeme za Darsonem," uchechtl se druhý Max.

"Proč?" podivil se Max.

"Protože nám dluží spoustu peněz za náš rozbořený dům," řekl mu Max a vyndal ze své kapsy klíče.

"Za náš dům?"

"Zbořilo ho letadlo. A taky bychom později měli na policii nahlásit to ukradené auto," zamyslel se Max.

"Hmm."

"Peníze, které dostaneme si rozdělíme na půl. Já poletím do Evropy. Mám tam v České republice kamarády, ale to ty víš," zasnul se Max.

"Já zůstanu tady. Mám tu práci, bydlení seženu a pak se mi tu líbí," řekl mu Max.

"Jak myslíš," řekl Max a vydal se ke kanceláři ředitele.

"Jak to, že existuju dvakrát?" zeptal se ho první Max.

"To je dlouhý příběh. Dost dlouhý a trochu zmatený..." odpověděl mu Max a zaklepal na dveře s nápisem "Ředitel".

Epilog

Tak tady nám děj knihy skončil. Max, který procestoval kus vesmíru se poté přestěhoval do Evropy, konkrétně do Brna, kde chtěl alespoň chvíli bydlet u své kamarádky Elišky. Jenže když přijel na místo, našel jen prázdný byt a Eliška ani její pes nebyli k nalezení. A na planetě, na které zahynul Persil, tedy na Baltoru, se zatím děje něco divného. Opravdu si myslíte, že to autor nechá jen tak? Další díl této knihy se v současnosti teprve připravuje ke psaní, už nyní vám však mohu zaručit, že kromě Maxe a jeho přátel se sejdete i s bohem Panem, doručit výzvu od anděla strážného se dál bude snažit sup Jenius a snad nahlédneme i do praktik celovesmírné společnosti PEKLO s.r.o.

Vypuštění elektronické knihy Na radaru Země: Velký návrat Maxe se plánuje až na začátek prosince roku 1999. Zaplatili jste již poplatek za legální užívání TĚTO knihy? Pokud jste tak ještě neučinili, podpořte autora. Bližší informace jsou na hlavní stránce pod heslem - Uživatelský poplatek.
